

หนังสือลูกา

ผู้เขียนหนังสือลูกา คือ ตัวลูกาเอง เขาเป็นคนกรีกเพียงคนเดียวที่เขียนหนังสือพระคัมภีร์ใหม่ มีอาชีพเป็นหมอลูกาไม่ได้เป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู แต่เขาเป็นเพื่อนสนิท และเป็นเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโล หนังสือลูกาเล่มนี้เขียนให้กับท่านเฮโอฟีลัส

ลูกาเขียนหนังสือทั้งหมดสองเล่ม คือ หนังสือลูกา และหนังสือกิจการ ในหนังสือลูกา ดูเหมือนว่าเขาจะได้รับอิทธิพลจากหนังสือมาระโกและบางส่วนของหนังสือมัทธิว แต่เขาเลือกเอามาแต่เฉพาะเรื่องที่คนที่ไม่ใช่ยิวจะเข้าใจได้ง่าย เขาได้เขียนหนังสือเล่มนี้ในฐานะนักประวัติศาสตร์ และพยายามบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของพระเยซูตามลำดับก่อนหลัง อย่างไรก็ตามลูกาไม่ได้เน้นที่เหตุการณ์ในชีวิตของพระองค์ แต่เน้นที่พระองค์เต็มไปด้วยความรักและเป็นกันเองกับผู้คน พระองค์สอนให้คนเข้าใจถึงความหมายที่แท้จริงของชีวิต และพระองค์ได้ใช้อำนาจที่พระองค์มีในการช่วยเหลือคนให้รอด

ลูกา

ลูกาเขียนเรื่องเกี่ยวกับพระเยซู

1 ท่านเฮโรโด้ฟิลัสที่เคาเรพอย่างสูง มีหลายคนได้พยายามรวบรวมเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในหมู่พวกเรา ²เป็นเหตุการณ์เดียวกับที่เราได้ยินมาจากคนพวกนั้น ที่ได้เห็นด้วยตาของพวกเขาเองตั้งแต่ตอนเริ่มต้น และเป็นพวกที่รับใช้พระเจ้า ด้วยการบอกถ้อยคำของพระองค์แก่ผู้อื่น ³เพราะผมได้ติดตามเรื่องนี้อย่างละเอียดตั้งแต่แรก ผมถึงได้ตัดสินใจเขียนลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ลงในหนังสือให้กับท่าน ⁴เพื่อที่ท่านจะได้รู้ว่าสิ่งที่ท่านได้รับการอบรมสั่งสอนมานั้น เชื่อถือได้ขนาดไหน

เศคาริยาห์และเอลีซาเบธ

⁵ในสมัยที่เฮโรด* เป็นกษัตริย์ของแคว้นยูเดีย นั้นมีนักบวชคนหนึ่งชื่อ เศคาริยาห์ เขาอยู่ในกลุ่มเวรของนักบวชอาบิยาห์* เมียของเขาชื่อเอลีซาเบธ สืบเชื้อสายมาจากอาโรน ⁶ในสายตาของพระเจ้าองค์เจ้าชีวิตนั้น ทั้งสองคนนี้เป็นคนที่ทำตามใจพระองค์และทำตามคำสั่งและกฎต่างๆ ของพระองค์อย่างไม่มีที่ติ ⁷แต่เขาทั้งสองไม่มีลูก เพราะเอลีซาเบธเป็นหมันและทั้งคู่ก็แก่มาแล้ว

⁸เมื่อถึงเวรที่กลุ่มของนักบวชเศคาริยาห์จะต้องเข้าไปรับใช้อยู่ต่อหน้าพระเจ้า ⁹พวกเขาก็จับฉลากกันตามประเพณีของนักบวช เพื่อเลือกคนที่จะไปเผาเครื่องหอมบูชา* ในวิหาร* ขององค์เจ้าชีวิต เศคาริยาห์ถูกเลือกในวันนั้น ¹⁰ในระหว่างที่เผาเครื่องหอมอยู่นั้น ผงชนจำนวนมากพากันอธิษฐานอยู่ข้างนอก ¹¹ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์เจ้าชีวิต ได้มายืนอยู่ทางขวาของแท่นเผาเครื่องหอม ¹²เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัวมาก ¹³แต่ทูตสวรรค์นั้นบอกว่า “ไม่ต้องกลัว เศคาริยาห์ พระเจ้าได้ยินคำร้องขอของเจ้าแล้ว เอลีซาเบธเมียของเจ้าจะมีลูกชาย ให้ตั้งชื่อเขาว่ายอห์น ¹⁴เขาจะนำความสุขความยินดีมาให้เจ้า และคนมากมายจะดีใจเมื่อเขาเกิดมา ¹⁵เพราะเขาจะเป็นคนสำคัญในสายตาขององค์เจ้าชีวิต เขาจะต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือของมีนเมาเลย และพระวิญญาณบริสุทธิ์* จะอยู่กับเด็กคนนี้ตั้งแต่เขายังอยู่ในท้องแม่ ¹⁶เขาจะทำให้คนอิสราเอลจำนวนมากหันกลับมาหาองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของพวกเขา ¹⁷เขาจะนำหน้าองค์เจ้าชีวิต เขาจะมีพระวิญญาณ และฤทธิ์อำนาจเหมือนกับเอลียาห์* ผู้พูดแทนพระเจ้า เขาจะทำให้จิตใจของพ่อหันกลับมาหาลูกๆ และทำให้คนที่ दौरानหันกลับมาเชื่อฟังอย่างที่ควรจะเป็น เพื่อเตรียมประชาชนให้พร้อมสำหรับพระองค์”

¹⁸แล้วเศคาริยาห์ก็พูดกับทูตสวรรค์ว่า “ผมจะรู้ได้ยังไงว่าสิ่งที่ท่านพูดมานี้จะเป็นจริง เพราะผมกับเมียก็แก่แล้ว”

¹⁹ทูตสวรรค์จึงตอบว่า “เราคือกาเบรียล ที่ยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า พระองค์ส่งเรามา บอกข่าวดีนี้กับเจ้า ²⁰แต่เพราะเจ้าไม่เชื่อคำพูดของเรา เจ้าจะกลายเป็นใบ้จนกว่าลูก ของเจ้าจะเกิด

1:5 เฮโรด คือเฮโรดที่ 1 หรือกษัตริย์เฮโรดมหาราชของแคว้นยูเดีย ยุคสมัยของเขาเริ่มตั้งแต่อ่อน คริสตศักราช 37 ปี ถึงก่อนคริสตศักราช 4 ปี หรือ พ.ศ. 506-539

1:5 กลุ่มเวรของนักบวชอาบิยาห์ คือนักบวชของชาวยิวแบ่งออกเป็น 24 กลุ่ม กลุ่มละประมาณ 1,000 คน กลุ่มของอาบิยาห์เป็นหนึ่งในบรรดากลุ่มเหล่านั้น ให้อู 1พงศาวดาร 24:3-19

1:9 เครื่องหอมบูชา คือไม้ตากแห้งชนิดพิเศษที่ใช้เป็นเครื่องบูชา เมื่อถูกเผาแล้วจะมีควันที่มิกลิ่นหอมหวาน

1:17 เอลียาห์ เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ก่อนพระเยซูเกิดประมาณ 850 ปี

เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม ทุกอย่างจะเป็นไปตามที่เราบอกอย่างแน่นอน”

²¹คนที่กำลังคอยเศคาริยาห์อยู่ข้างนอกก็สงสัยว่าทำไมเขาถึงอยู่ในวิหาร[†]นานนัก ²²เมื่อเขาเดินออกมาก็พูดไม่ได้ คนเหล่านั้นจึงรู้ว่าเขาได้เห็นนิมิต* ภายในวิหารนั้น เขาได้ทำไม้ทำมือบอกกับประชาชน แต่ยังไม่พูดได้ ²³เมื่อเขาหมัดหน้าทีแล้วก็กลับบ้าน

²⁴หลังจากนั้นไม่นาน เอลีซาเบธเมียของเขาก็ตั้งท้อง และเก็บตัวเสียบอยู่ในบ้านนานถึงห้าเดือน นางพูดว่า ²⁵“ดูสิ องค์เจ้าชีวิตได้ช่วยฉันอย่างนี้ ทำให้ฉันไม่ต้องอับอายขายหน้า* ชาวบ้านอีกต่อไปแล้ว”

มารีย์หญิงพรหมจรรย์

²⁶เมื่อเอลีซาเบธตั้งท้องได้ห้าเดือนย่างเข้าเดือนที่หก พระเจ้าได้ส่งทูตสวรรค์กาเบรียลไปที่เมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี ²⁷เพื่อมาหาหญิงพรหมจรรย์ชื่อมารีย์ เธอเป็นคู่หมั้นของโยเซฟ คนที่สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด[†] ²⁸ทูตสวรรค์ได้มาหานาง และพูดว่า “สวัสดี หญิงเอ๋ย พระเจ้าอวยพรเจ้าจริงๆ และองค์เจ้าชีวิตได้อยู่กับเจ้าเป็นพิเศษ”

²⁹นางก็งงมาก สงสัยว่าที่ทูตสวรรค์พูดหมายถึงอะไร

³⁰ทูตสวรรค์จึงบอกกับนางว่า “ไม่ต้องกลัวมารีย์ เพราะพระเจ้าชื่นชอบในตัวเจ้ามาก ³¹ฟังนะ เจ้าจะตั้งท้องและคลอดลูกชาย ให้เจ้าตั้งชื่อเขาว่าเยซู ³²เขาจะยิ่งใหญ่ และจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระเจ้าผู้สูงสุดพระเจ้าองค์เจ้าชีวิตจะทำให้เขาเป็นกษัตริย์เหมือนกับดาวิดบรรพบุรุษของเขา ³³เขาจะปกครองบรรดาลูกหลานของยาโคบตลอดไป และแผ่นดินของเขาจะไม่มีวันเสื่อมสลาย”

³⁴แล้วมารีย์พูดกับทูตสวรรค์ว่า “จะเป็นไปได้ยังไง ดิฉันเป็นหญิงพรหมจารีนะคะ” ³⁵ทูตสวรรค์ตอบว่า “พระวิญญูณบริสุทธิ[†] จะลงมาที่เจ้า และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผู้สูงสุดจะปกคลุมเจ้าไว้ ดังนั้นเด็กที่เกิดมาจากเจ้าจะเป็นของพระเจ้าโดยเฉพาะ และจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระเจ้า ³⁶ฟังนะ ตอนนี้เอลีซาเบธญาติของเจ้าก็ตั้งท้องได้หกเดือนแล้ว นางจะมีลูกชายถึงแม้จะมีอายุมากแล้วและคนก็ยังว่านางเป็นหมันด้วย ³⁷เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า” ³⁸มารีย์ พูดว่า “ดิฉันเป็นทาสรับใช้ขององค์เจ้าชีวิต ขอให้ไปตามที่ท่านพูดเถิด” แล้วทูตสวรรค์ก็จากไป

มารีย์เยี่ยมเศคาริยาห์และเอลีซาเบธ

³⁹ในเวลานั้นมารีย์ได้เตรียมตัวและรีบเดินทางไปเมืองหนึ่งที่ตั้งอยู่ในแถบภูเขาเยรูซาเล็ม ⁴⁰นางเข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์ และทักทายเอลีซาเบธ ⁴¹เมื่อเอลีซาเบธได้ยินเสียงทักทายของมารีย์ เด็กในท้องของเอลีซาเบธก็ดิ้นและตัวนางก็เต็มเปี่ยมไปด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ ⁴²เอลีซาเบธพูดเสียงดังว่า “ในจำนวนผู้หญิงทั้งหมด พระเจ้าได้อวยพรหลานมากที่สุด และพระเจ้าได้อวยพรเด็กที่หลานจะคลอดออกมาด้วย ⁴³ป้ารู้สึกเป็นเกียรติจริงๆ ที่แม่ขององค์เจ้าชีวิตของป้ามาเยี่ยม ⁴⁴พอป้าได้ยินเสียงทักทายของหลาน เด็กในท้องป้าก็ดิ้นเพราะดีใจ ⁴⁵หลานมีเกียรติจริงๆ

1:22 นิมิต เป็นสิ่งที่เหมือนความฝันที่พระเจ้าใช้พูดกับประชาชน

1:25 ไม่ต้องอับอายขายหน้า หมายถึง ชาวยิวคิดว่าคนที่ผู้หญิงไม่มีลูกเป็นเรื่องที่น่าอับอายขายหน้ามาก

เพราะหลานเชื่อว่ามันจะเกิดขึ้นจริงตามที่องค์เจ้าชีวิตบอก”

มารีย์สรรเสริญพระเจ้า

46 แล้วมารีย์พูดว่า “ดิฉันโอ้อวดในความยิ่งใหญ่ขององค์เจ้าชีวิตสุดหัวใจ

47 และก็ดีใจในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของดิฉัน

48 เพราะพระองค์ ได้แสดงความห่วงใยดิฉัน ทาสที่ต่ำต้อยของพระองค์

ดูสิ ต่อจากนี้ไป คนทุกยุคทุกสมัยก็จะให้เกียรติกับดิฉัน

49 เพราะพระเจ้าผู้มีอำนาจทั้งสิ้นได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่มหาดศาลให้กับดิฉัน

โอ้ ชื่อของพระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์

50 พระองค์มีเมตตากรุณากับคนทุกยุคทุกสมัยที่เกรงกลัวพระองค์

51 พระองค์ได้ใช้แขนที่เข้มแข็งทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่จริงๆ

พระองค์ทำให้พวกคนหยิ่งผยองแตกกระเจิงไป

52 พระองค์ได้ปลดพวกผู้ปกครองที่เข้มแข็งจากบัลลังก์ และชูผู้ต่ำต้อยขึ้น

53 พระองค์ได้มอบสิ่งดีๆ ให้กับคนที่หิวโหย

และทำให้คนร่ำรวยไปตัวเปล่า

54 พระองค์มาเพื่อช่วย อิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์

พระองค์ไม่เคยลืมที่จะเมตตาคนของพระองค์

55 พระองค์ทำตามที่ได้สัญญาไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเรา

และลูกหลานของเขาตลอดไป”

56 มารีย์ได้อยู่กับเอลีซาเบธเป็นเวลาสามเดือน แล้วจึงกลับบ้านไป

ยอห์นเกิด

57 เมื่อครบกำหนดคลอด เอลีซาเบธได้คลอดลูกชายคนหนึ่ง 58 เมื่อเพื่อนบ้านและญาติที่
น้องรู้ข่าวว่าองค์เจ้าชีวิตได้เมตตากรุณากับนางอย่างใหญ่หลวง พวกเขาต่างก็พากันดีใจกับนางด้วย

59 เมื่อเด็กเกิดมาได้แปดวัน พวกเขาทำพิธีชโลบ¹ให้ แต่ระหว่างที่กำลังจะตั้งชื่อเด็กว่า
เศคาริยาห์ ตามชื่อพ่อของเด็กนั้น 60 แม่ของเด็กก็ค้านว่า “ไม่ได้ เขาจะต้องชื่อยอห์น”

61 พวกเขาจึงพูดกับนางว่า “เธอไม่มีญาติสักคนที่ชื่อนี้เลยนะ” 62 แล้วพวกเขาก็หันไป
ทำท่ากับพ่อเด็ก เพื่อถามว่าจะให้ลูกชื่อย่อไรดี

63 เศคาริยาห์จึงขอกระดานมาเขียนว่า “เขาชื่อยอห์น” ทุกคนก็แปลกใจกัน 64 ฐู่ๆ เศคาริยาห์
ก็พูดได้อีกครั้ง แล้วเขาก็ขอบคุณสรรเสริญพระเจ้า⁶⁵ เพื่อนบ้านทั้งหมดต่างพากันเกรงกลัว และ
ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ตามเทือกเขาของยูเดียก็พูดกันถึงสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ 66 ทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้ ต่าง
สงสัยว่า “เด็กคนนี้เมื่อโตขึ้นจะเป็นยังไงนะ” เพราะพวกเขารู้ว่าองค์เจ้าชีวิตอยู่กับเด็กคนนี้เป็นพิเศษ

เศคาริยาห์สรรเสริญพระเจ้า

67 แล้วเศคาริยาห์พ่อของเด็ก ก็เต็มไปด้วยพระวิถุญาณบริสุทธิ์ และได้พูดแทนพระเจ้าว่า

68 “สรรเสริญองค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของพวกอิสราเอล

เพราะพระองค์ได้มาเยี่ยมเยียนคนของพระองค์

และได้ปลดปล่อยให้พวกเขาเป็นอิสระ

⁶⁹พระองค์ได้ส่งพระผู้ช่วยให้รอดที่มีพลังอันแข็งแกร่งมาให้เรา

โดยให้เกิดขึ้นในตระกูลดาวิด ผู้รับใช้ของพระองค์

⁷⁰ทุกอย่างเป็นไปได้ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้

ผ่านทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ในสมัยโบราณ

⁷¹พระองค์สัญญาว่าจะช่วยให้พวกเราปลอดภัยจากศัตรู

และจากคนทั้งหมดที่เกลียดชังพวกเรา

⁷²พระองค์สัญญาว่าจะเมตตาต่อบรรพบุรุษของพวกเรา

และรักษาคำสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

⁷³พระองค์ได้สาบานไว้กับอับราฮัม บรรพบุรุษของพวกเรา

⁷⁴ว่าพระองค์จะช่วยเหลือให้พวกเราพ้นจากศัตรูของพวกเรา

และพวกเราจะได้รับใช้พระองค์อย่างไม่ต้องหวาดกลัว

⁷⁵จะได้รับใช้ด้วยความบริสุทธิ์ และทำตามความต้องการของพระองค์

อยู่ต่อหน้าพระองค์ไปจนตลอดชีวิต

⁷⁶ลูกน้อยเอ๋ย เจ้าจะได้ชื่อว่าเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า¹ ของพระเจ้าสูงสุด

เพราะเจ้าจะนำหน้าองค์เจ้าชีวิต เพื่อเตรียมทางให้กับพระองค์

⁷⁷เพื่อจะบอกคนของพระเจ้าว่าพวกเขาจะรอด

ทางที่จะรอดนั้นก็คือพระเจ้ายกโทษบาปของพวกเรา

⁷⁸เพราะความเมตตาสงสารของพระเจ้า

แสงจากสวรรค์ก็ลงมาถึงพวกเราแล้วเหมือนแสงของวันใหม่

⁷⁹ส่องลงมาถึงคนที่อยู่ในความมืด และอยู่ในเงาของความตาย

เพื่อนำพวกเราไปบนหนทางของความสงบสุข”

⁸⁰ฝ่ายทารกนั้นก็เติบโตขึ้น และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ให้พลังอันยิ่งใหญ่กับเขา* เขา

อาศัยอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง จนถึงเวลาที่เขาออกไปประกาศกับชนชาติอิสราเอล

พระเยซูเกิด

(มธ. 1:18-25)

2 ในเวลานั้น จักรพรรดิ* ออกัสตัส* ได้ออกคำสั่งให้ประชาชนทุกคนทั่วทั้งอาณาจักรโรมันกลับไปบ้านเกิดของตนเพื่อจดทะเบียนสำมะโนครัว* ² ครั้งนี้เป็น การจดทะเบียนสำมะโนครัวครั้งแรก เกิดขึ้นในสมัยซีริอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย ³ ทุกคนจึงกลับไปที่บ้านเกิดของตน

⁴ โยเซฟซึ่งสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด จึงต้องออกเดินทางจากเมืองนาซาเร็ธ ในแคว้นกาลิลี ไปเมืองเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย ซึ่งเป็นบ้านเกิดของกษัตริย์ดาวิด ⁵ เขาวามารีย์คู่

1:80 ข้อนี้แปลได้อีกอย่างว่า ฝ่ายทารกนั้นก็เจริญเติบโตขึ้นทั้งฝ่ายร่างกายและจิตใจ

2:1 จักรพรรดิ หรือซีซาร์ คือตำแหน่งที่ใช้เรียกผู้ปกครองอาณาจักรโรมัน

2:1 จักรพรรดิออกัสตัส ปกครองในปี ก่อนคริสตกักราช 31-ค.ศ.14 หรือ ปี พ.ศ. 512-557

2:1 การจดทะเบียนสำมะโนครัว หมายถึงการนับประชาชนทั้งหมดและสิ่งของที่พวกเขาเป็นเจ้าของ

หมั้นของเขาซึ่งตั้งท้องอยู่ไปด้วย เพื่อไปจดทะเบียนสำมะโนครัวด้วยกัน⁹ ในระหว่างที่พวกเขาอยู่ที่นั่นก็ถึงกำหนดที่มารีย์จะคลอดลูก⁷ มารีย์ได้คลอดลูกเป็นผู้ชาย นางจึงเอาผ้าอ้อมพันเด็กทารกนั้นวางไว้บนรางหญ้า เพราะไม่มีที่โหว่งให้พวกเขาพักเลย

พวกคนเลี้ยงแกะได้อินข่าวเกี่ยวกับพระเยซู

⁸ที่ทุ่งหญ้านอกหมู่บ้าน มีคนเลี้ยงแกะที่กำลังดูแลฝูงแกะอยู่ในตอนกลางคืน⁹ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์เจ้าชีวิตได้มาปรากฏตัวให้พวกเขาเห็น และรักมีขององค์เจ้าชีวิตได้ส่องสว่างล้อมรอบพวกเขา พวกเขาตกใจกลัวมาก¹⁰ แต่ทูตสวรรค์พูดว่า “ไม่ต้องกลัว เรามีข่าวดีมาบอก เป็นข่าวที่จะทำให้ทุกคนดีใจ¹¹ เพราะวันนี้ พระผู้ช่วยให้รอดได้มาเกิดแล้วที่เมืองของดาวิด พระองค์คือพระคริสต์ องค์เจ้าชีวิต[†] ¹²สิ่งที่จะบอกให้เจ้ารู้ว่า เป็นพระองค์คือ เจ้าจะพบเด็กทารกที่นอนอยู่ในรางหญ้าและมีผ้าอ้อมห่อตัวไว้”

¹³ในทันใดนั้น ก็มีทูตสวรรค์หมู่ใหญ่ลงมาจากสวรรค์ มารวมกับทูตสวรรค์องค์แรกนั้น และพากันร้องสรรเสริญพระเจ้าว่า

¹⁴“สรรเสริญพระเจ้าบนสวรรค์สูงสุด

และขอให้คนที่ทำให้พระเจ้าพอใจ

ได้รับสันติสุขในโลกนี้”

¹⁵เมื่อทูตสวรรค์กลับสู่สวรรค์แล้ว คนเลี้ยงแกะก็พูดกันว่า “ไปเมืองเบธเลเฮมกันเถอะ จะได้ไปดูสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่บอกกับพวกเรา”

¹⁶พวกเขารีบไป และได้พบมารีย์กับโยเซฟพร้อมกับเด็กทารกนอนอยู่ในรางหญ้า¹⁷ เมื่อเห็นเด็กทารกแล้ว พวกเขาก็ได้เล่าให้คนที่อยู่ที่นั่นฟังว่าทูตสวรรค์ได้พูดอะไรเกี่ยวกับเด็กคนนี้¹⁸ เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้น ก็ประหลาดใจมาก¹⁹ แต่มารีย์ก็ได้เก็บเรื่องนี้ไว้ในใจและนึกถึงเรื่องนี้อยู่เสมอๆ²⁰ เมื่อคนเลี้ยงแกะกลับไปแล้ว พวกเขาก็ได้ยกย่องสรรเสริญพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พวกเขาได้ยินและได้เห็นมา ซึ่งเกิดขึ้นจริงตามที่ทูตสวรรค์ได้บอกไว้

²¹เมื่อเด็กเกิดมาครบแปดวันก็ได้เข้าพิธีขลิบ และได้ชื่อว่า “เยซู” ซึ่งเป็นชื่อที่ทูตสวรรค์บอกมารีย์ไว้ก่อนที่จะตั้งท้อง

ถวายเด็กน้อยเยซูในวิหาร

²²ตามกฎของโมเสส คนที่เพิ่งคลอดลูกจะมีเวลาสี่สิบวันสำหรับชำระตัวให้สะอาดตามหลักศาสนา* เมื่อครบกำหนดนี้แล้ว พวกเขาก็ได้พาพระเยซูไปที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อถวายพระเยซูให้กับองค์เจ้าชีวิต²³ เพราะกฎขององค์เจ้าชีวิตบอกว่า “ถ้าลูกคนแรกเป็นผู้ชาย จะต้องยกเด็กคนนั้นให้องค์เจ้าชีวิต”²⁴ แล้วพวกเขาได้ถวายเครื่องบูชา*ตามกฎขององค์เจ้าชีวิตคือ นกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว*

2:22 ข้อ 22 นี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เมื่อถึงเวลาที่มารีย์และโยเซฟจะต้องทำตามกฎของโมเสส เกี่ยวกับการชำระตัวของแม่ที่เพิ่งคลอดลูก”

2:22 สะอาดตามหลักศาสนา กฎของโมเสสบอกให้ผู้หญิงชาวยิวทุกคนที่คลอดลูกได้ 40 วันแล้ว จะต้องทำพิธีชำระตัวให้บริสุทธิ์ที่วิหาร อ้างจากหนังสือ เลวินิตี 12:28

2:23 ถ้าลูกคนแรก...องค์เจ้าชีวิต อ้างจากหนังสือ อพยพ 13:2

2:24 เครื่องบูชา คือของถวายหรือของขวัญให้กับพระเจ้า

2:24 นกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว อ้างจากหนังสือ เลวินิตี 12:8

ลิเมโอนเห็นพระเยซู

²⁵มีชายคนหนึ่งชื่อลิเมโอน อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เขาเป็นคนที่ทำตามความต้องการของพระเจ้าและเคร่งศาสนา เขาเฝ้ารอคอยว่าเมื่อไรพระเจ้าจะมาช่วยเหลือนิวอิสราเอล และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็อยู่กับเขา ²⁶พระองค์บอกเขาว่า เขาจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์เจ้าชีวิต ก่อนที่เขาจะตาย ²⁷พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้พาเขามาที่วิหาร ในวันเดียวกับที่มารีย์และโยเซฟ ได้พาลูกน้อยเยซูมาทำพิธีต่างๆ ตามกฎที่โมเสสสั่งให้ทำกับเด็กแรกเกิด ²⁸ลิเมโอนก็อุ้มทารกน้อยไว้ในอ้อมแขน แล้วสรรเสริญพระเจ้าว่า

²⁹“โอ องค์เจ้าชีวิต ตอนนี้ขอให้ปลดปล่อยทาสคนนี้ให้ไปเป็นสุขได้แล้ว

ตามที่พระองค์ได้บอกไว้

³⁰เพราะดวงตาของข้าพเจ้าได้เห็นความรอด*

³¹ที่พระองค์ได้เตรียมไว้แล้วเพื่อชนชาติทั้งหลายจะได้เห็น

³²พระองค์เป็นแสงสว่างที่ส่องให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวได้เห็นทางของพระองค์ และนำเกียรติอันยิ่งใหญ่มาให้กับคนของพระองค์”

³³โยเซฟกับมารีย์นั่งงงมาก ที่ลิเมโอนพูดอย่างนั้นเกี่ยวกับทารกน้อย ³⁴แล้วลิเมโอนได้อวยพรพวกเขา และพูดกับนางมารีย์แม่ของทารกน้อยว่า “พระเจ้ากำหนดไว้แล้วว่าเด็กคนนี้จะ เป็นเหตุให้คนอิสราเอลมากมายต้องล้มลงหรือลุกขึ้น เด็กคนนี้จะ เป็นสัญญาเตือนจากพระเจ้าให้รู้ถึงความต้องการของพระองค์ แต่คนจำนวนมาก จะไม่ยอมรับเขา ³⁵สิ่งนี้เลยทำให้รู้ถึงความคิดในใจของคนพวกนี้ เรื่องนี้จะทำให้คุณ ทุกข์ใจมากเหมือนมีดาบทิ่มเข้าไปในใจของคุณ”

อันนาเห็นพระเยซู

³⁶อันนา ซึ่งเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่ง เป็นลูกสาวของฟาเนเอลจากเผ่าอาเซอร์ นางแก่มาแล้ว หลังจากอยู่กับสามีได้เพียงเจ็ดปี ³⁷สามีก็ตาย และนางก็อยู่เป็นม่ายมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางไม่เคยออกไปจากวิหารเลย นางนมัสการพระเจ้าทั้งวันทั้งคืนด้วยการอธิษฐานและถือศีลอดอาหาร* ³⁸นางได้เข้ามาหาพวกเขา เริ่มสรรเสริญพระเจ้า และเล่าเรื่องเด็กทารกคนนี้ให้กับทุกคนที่รอคอยเวลาที่เมืองเยรูซาเล็มจะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ

โยเซฟและมารีย์กลับบ้าน

³⁹เมื่อพวกเขาทำทุกอย่างตามกฎขององค์เจ้าชีวิตแล้ว พวกเขาก็เดินทางกลับไปเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี ⁴⁰แล้วเด็กน้อยก็ได้เติบโต มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง เฉลียวฉลาดและพระเจ้าอวยพรเขา

ตอนพระเยซูเป็นเด็ก

⁴¹ทุกๆ ปี พ่อแม่ของพระเยซู จะไปเมืองเยรูซาเล็มเพื่อร่วมฉลองเทศกาลวันปลดปล่อย† ⁴²เมื่อพระเยซูอายุสิบสองปี พวกเขาได้ไปร่วมฉลองเทศกาลเหมือนทุกปี ⁴³เมื่อหมดเทศกาลแล้ว

2:30 ความรอด เป็นชื่อของพระเยซู แปลว่า การช่วยให้รอด

2:37 ถือศีลอดอาหาร คือการไม่กินอาหารในช่วงเวลาพิเศษของการอธิษฐาน

พวกเขาเดินทางไปกลับบ้าน แต่เด็กน้อยเยซูยังอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม โดยที่พ่อกับแม่ไม่รู้⁴⁴ เพราะคิดว่าพระองค์อยู่กับกลุ่มคนที่เดินทางมาด้วยกัน เมื่อผ่านไปหนึ่งวันแล้ว พวกเขาเริ่มหาเด็กน้อยเยซูในกลุ่มญาติพี่น้องและเพื่อนฝูง⁴⁵ แต่ก็หาไม่พบ จึงกลับไปตามหาในเมืองเยรูซาเล็ม⁴⁶ สามวันต่อมา พวกเขาจะมาพบพระเยซูกำลังนั่งอยู่กับพวกครูสอนกฎปฏิบัติในวิหาร[†] พระองค์กำลังตั้งคำถามกับพวกเขาอยู่⁴⁷ คนที่ได้ยินพระองค์พูดก็ทั้งในความเข้าใจและคำตอบของพระองค์⁴⁸ เมื่อพ่อแม่เห็นพระองค์ก็แปลกใจ แม่ของพระองค์ก็พูดว่า “ลูก ทำไมทำกับพ่อแม่อย่างนี้ พ่อแม่เป็นห่วงแทบแย่ เที่ยวดมมาหลุกไปจนทั่วทุกที่”⁴⁹ พระเยซูก็ตอบว่า “ตามหาลูกทำไมครับ แม่ไม่รู้หรือครับว่าลูกจะต้องอยู่ในบ้านพ่อของลูก”⁵⁰ แต่พวกเขาก็ไม่เข้าใจว่าพระองค์พูดเรื่องอะไร⁵¹ พระเยซูกลับไปเมืองนาซาเร็ธ และอยู่ในโอวาทของพ่อแม่ แม่ของพระองค์ก็เก็บเรื่องทั้งหมดนี้ไว้ในใจ⁵² พระเยซูเจริญเติบโตขึ้นทางด้านสติปัญญาและร่างกาย ทั้งยังเป็นที่ยืนชอบของพระเจ้าและต่อคนทั่วไปมากขึ้น

คำสอนของยอห์น

(มธ.3:1-12; มก.1:1-8; ยอ.1:19-28)

3 จักรพรรดิทิเบริอัส* ปกครองบ้านเมืองมาเป็นเวลาสิบห้าปีแล้ว ขณะนั้นปอนทิอัส ปิลาต เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย เฮโรด* ปกครองแคว้นกาลิลี ส่วนฟีลิป* น้องชายของเฮโรด ปกครองแคว้นอิฐเรียกับแคว้นตราโคนิดิส และลีซาเนียสปกครองแคว้นอาบีเลน² ในช่วงที่อันนาสกับคายาฟาส เป็นนักบวชสูงสุด[†] พระเจ้าได้ให้ถ้อยคำกับยอห์น ลูกชายของเศคาริยาห์ ที่อาศัยอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง

³ ยอห์นจึงได้ออกไปประกาศทั่วบริเวณลุ่มแม่น้ำจอร์แดนว่า “กลับตัวกลับใจเสียใหม่ และเข้าพิธีจุ่มน้ำ แล้วพระเจ้าจะยกโทษความผิดบาปของพวกคุณ”⁴ เรื่องนี้เป็นไปตามที่ได้เขียนไว้ในหนังสือของอิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ว่า

“มีคนหนึ่งร้องตะโกนอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งว่า

เตรียมทางให้เรียบร้อยสำหรับองค์เจ้าชีวิต

ทำทางให้ตรงสำหรับพระองค์

⁵ หุบเขาทุกแห่งต้องถมให้เต็ม

ภูเขาและเนินเขาทุกลูกต้องดันให้ราบ

ทางที่คดเคี้ยวต้องทำให้ตรง

ทางที่ขรุขระต้องปรับให้เรียบ

⁶ แล้วคนทั้งหลายจะได้เห็นความรอดจากพระเจ้า”

⁷ ฟองชนมากมายหลังไหลกันมาให้อยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำ[†] ให้ ยอห์นต่อว่าพวกเขาว่า “พวกชาติอสรพิษ มีใครเตือนเจ้าให้หลบหนีจากการลงโทษที่กำลังจะมาถึงหรือ⁸ ทำตัวให้สมกับที่ได้กลับ

3:1 จักรพรรดิทิเบริอัส ปกครองอาณาจักรโรมัน ในปี ค.ศ.14-37 หรือ พ.ศ.557-580

3:1 เฮโรด คือเฮโรด แอนติปาส ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีและเปเรีย เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรดมหาราช ปกครองในปี ก่อนคริสตกักราช 4 - ค.ศ.39 หรือ พ.ศ.539 - 582

3:1 ฟีลิป เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรดมหาราช ปกครองในปี ก่อนค.ศ.4-ค.ศ.34 หรือ พ.ศ.539 - 577

ตัวกลับใจด้วย อย่าแม้แต่จะคิดเลยว่า ‘เราเป็นลูกหลานของอับราฮัม’ เพราะพระเจ้าสามารถที่จะเสกก่อนหินเหล่านี้ให้เป็นลูกหลานของอับราฮัมได้⁹ ขวานได้ถูกเตรียมไว้พร้อมแล้ว และต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดี* จะถูกโค่นและโยนทิ้งลงในไฟ”

¹⁰คนจึงถามว่า “แล้วพวกเราจะต้องทำอย่างไร”

¹¹เขาตอบว่า “คนที่มีเสื้อสองตัวก็แบ่งตัวหนึ่งให้กับคนที่ไม่มีใส่ และคนที่มีอาหารก็ให้ทำแบบเดียวกัน”

¹²เมื่อพวกเขาคนเก็บภาษี* มาเข้าพิธีจุ่มน้ำ[†] ก็ได้ถามยอห์นว่า “อาจารย์ พวกเราจะต้องทำอย่างไร”

¹³ยอห์นตอบว่า “อย่าเก็บภาษีเกินอัตรา”

¹⁴พวกเขาบางคนถามยอห์นว่า “แล้วพวกเราจะต้องทำอย่างไร” ยอห์นตอบว่า “อย่ารีดไถหรือใส่ร้ายใคร และให้พอใจกับค่าจ้างของตัวเอง”

¹⁵ทุกคนกำลังรอคอยให้พระคริสต์[†] มา พวกเขาจึงสงสัยว่า ยอห์นอาจจะจะเป็นพระคริสต์ก็ได้

¹⁶ยอห์นจึงตอบทุกคนว่า “ผมทำพิธีจุ่มน้ำ[†] ให้กับพวกคุณด้วยน้ำ แต่จะมีคนหนึ่งที่กำลังจะมา เขายังใหญ่กว่าผมอีก ตัวผมเองก็ยังไม่ดีพอแม้แต่จะแก้เชือกรองเท้าให้กับเขาเลย เขาจะมาทำพิธีจุ่มให้กับพวกคุณด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] และด้วยไฟ” ¹⁷เขาได้ถืองามพร้อมแล้วที่จะแยกแกลบออกจากข้าว แล้วทำความสะอาดลานข้าว ด้วยการเก็บรวบรวมเมล็ดข้าวสาลีไว้ในถังฉางของเขา ส่วนแกลบก็เอาไปเผาด้วยไฟที่ไม่มีวันดับ” ¹⁸ในขณะที่ประกาศข่าวดี[†] นี้ ยอห์นได้พูดอีกหลายอย่าง เพื่อชักชวนให้คนพวกนี้กลับตัวกลับใจเสียใหม่

สาเหตุที่งานของยอห์นสิ้นสุดลงในภายหลัง

¹⁹ยอห์นได้ตัดว่าเฮโรดผู้ครองแคว้น ที่ไปเอนางเฮโรเดียสเมียของน้องชายมาเป็นเมียตัวเอง และเรื่องชั่วร้ายอื่นๆ ที่เขาได้ทำ ²⁰เฮโรดก็เลยทำชั่วเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเรื่องคือจับยอห์นขังคุก

ยอห์นทำพิธีจุ่มให้พระเยซู

(มธ.3:13-17; มก.1:9-11)

²¹ในช่วงที่ทุกคนมาเข้าพิธีจุ่มน้ำ[†] นั้น พระเยซูก็เข้าพิธีจุ่มน้ำด้วย เมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่นั้น ท้องฟ้าก็เปิดออก ²²พระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ซึ่งมีรูปร่างเหมือนนกพิราบได้ลงมาอยู่กับพระองค์ จากนั้นมีเสียงหนึ่งดังมาจากสวรรค์ว่า “ลูกเป็นลูกที่รักของพ่อ พ่อพอใจลูกมาก”

บรรพบุรุษของพระเยซู

(มธ.1:1-17)

²³พระเยซูได้เริ่มงานของพระองค์เมื่ออายุได้ประมาณสามสิบปี คนทั่วไปคิดว่าพระองค์เป็นลูกของโยเซฟ

โยเซฟเป็นลูกชายของเฮลี

²⁴เฮลีเป็นลูกชายของมัทธิธ

มัทธิธเป็นลูกชายของเลวี

3:9 ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดี เปรียบกับคนที่ไม่เชื่อและไม่ยอมรับพระเยซู ต้องตัดทิ้งเหมือนต้นไม้
3:12 คนเก็บภาษี พวกเขาคนยิวที่รับจ้างคนโรมันเก็บภาษี พวกเขา มักจะฉ้อโกง และเป็นทั้งรังเกียจของคนยิวด้วยกัน

เลวีเป็นลูกชายของเมลคี
 เมลคีเป็นลูกชายของยัันนาย
 ยัันนายเป็นลูกชายของโยเซฟ
 25 โยเซฟเป็นลูกชายของมัทธิวอีอัส
 มัทธิวอีอัสเป็นลูกชายของฮาโมส
 ฮาโมสเป็นลูกชายของนาฮูม
 นาฮูมเป็นลูกชายของเอลลี
 เอลลีเป็นลูกชายของนั๊กกาย
 26 นั๊กกายเป็นลูกชายของมาอาท
 มาอาทเป็นลูกชายของมัทธิวอีอัส
 มัทธิวอีอัสเป็นลูกชายของเสเมอิน
 เสเมอินเป็นลูกชายของโยเสค
 โยเสคเป็นลูกชายของโยดา
 27 โยดาเป็นลูกชายของโยอานัน
 โยอานันเป็นลูกชายของเรา
 เราเป็นลูกชายของเศรบบาเบล
 เศรบบาเบลเป็นลูกชายของเซอัลทิเอล
 เซอัลทิเอลเป็นลูกชายของเนรี
 28 เนรีเป็นลูกชายของเมลคี
 เมลคีเป็นลูกชายของอัดดี
 อัดดีเป็นลูกชายของโคลัม
 โคลัมเป็นลูกชายของเอลมาดัม
 เอลมาดัมเป็นลูกชายของเอร์
 29 เอร์เป็นลูกชายของโยชูวา
 โยชูวาเป็นลูกชายของเอลีเยเซอร์
 เอลีเยเซอร์เป็นลูกชายของโยริม
 โยริมเป็นลูกชายของมัทธิว
 มัทธิวเป็นลูกชายของเลวี
 30 เลวีเป็นลูกชายของลิเมโอน
 ลิเมโอนเป็นลูกชายของยูดาห์
 ยูดาห์เป็นลูกชายของโยเซฟ
 โยเซฟเป็นลูกชายของโยนาม
 โยนามเป็นลูกชายของเอลียาคิม
 31 เอลียาคิมเป็นลูกชายของเมลเอา
 เมเลอาเป็นลูกชายของเมนนา

เมนนาเป็นลูกชายของมัทธิวา
 มัทธิวาเป็นลูกชายของนาอัน
 นาอันเป็นลูกชายของดาวิด
³²ดาวิดเป็นลูกชายของเจสซี
 เจสซีเป็นลูกชายของโอเบด
 โอเบดเป็นลูกชายของโบอาส
 โบอาสเป็นลูกชายของสัลโมน
 สัลโมนเป็นลูกชายของนาโชน
³³นาโชนเป็นลูกชายของอัมมีนาดับ
 อัมมีนาดับเป็นลูกชายของอัดมิน
 อัดมินเป็นลูกชายของอารนี
 อารนีเป็นลูกชายของเฮลโรน
 เฮลโรนเป็นลูกชายของเปเรศ
 เปเรศเป็นลูกชายของยูดาห์
³⁴ยูดาห์เป็นลูกชายของยาโคบ
 ยาโคบเป็นลูกชายของอิสอัค
 อิสอัคเป็นลูกชายของอับราฮัม
 อับราฮัมเป็นลูกชายของเทราห์
 เทราห์เป็นลูกชายของนาโฮร์
³⁵นาโฮร์เป็นลูกชายของเสรุภ
 เสรุภเป็นลูกชายของเรอู
 เรอูเป็นลูกชายของเปเลก
 เปเลกเป็นลูกชายของเอเบอร์
 เอเบอร์เป็นลูกชายของเซลาห์
³⁶เซลาห์เป็นลูกชายของไคนาน
 ไคนานเป็นลูกชายของอารฟาซัด
 อารฟาซัดเป็นลูกชายของเชม
 เชมเป็นลูกชายของโนอาห์
 โนอาห์เป็นลูกชายของลามะค
³⁷ลามะคเป็นลูกชายของเมธูเสลาห์
 เมธูเสลาห์เป็นลูกชายของเอโนค
 เอโนคเป็นลูกชายของยาเรด
 ยาเรดเป็นลูกชายของมาหะลาเลล
 มาหะลาเลลเป็นลูกชายของไคนาน
³⁸ไคนานเป็นลูกชายของเอโนช

เอโนชเป็นลูกชายของเสท
 เสทเป็นลูกชายของอาดัม
 และอาดัมเป็นลูกชายของพระเจ้า

มารมาลองใจพระเยซู

(มธ.4:1-11; มก.1:12-13)

4 พระเยซูเต็มเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์¹ พระองค์กลับจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณนำพระองค์ไปในที่เปลี่ยวแห้งแล้ง² มารร้ายมาลองใจพระองค์ถึงสี่สิบวัน ในช่วงนั้นพระองค์ไม่ได้กินอะไรเลย เมื่อครบสี่สิบวันแล้ว พระเยซูก็ทิวจัด

³มารร้ายได้ท้าทายกับพระองค์ว่า “ถ้าเป็นลูกพระเจ้า ก็สั่งหินก้อนนี้ให้กลายเป็นขนมปังสิ”

⁴แต่พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์¹ เขียนไว้ว่า

‘ชีวิตของคนเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับขนมปังเพียงอย่างเดียวเท่านั้น’ (เฉลยธรรมบัญญัติ 8:3)

⁵แล้วมารร้ายก็นำพระเยซูขึ้นไปบนที่สูง แล้วแสดงแผ่นดินทั้งหมดในโลกให้พระองค์เห็น ในช่วงเวลาเดียว⁶ มันพูดว่า “เราจะยกอำนาจและความรุ่งเรืองทั้งหมดนี้ให้ เพราะมันเป็นของเราและเราจะให้ใครก็ได้ที่เราอยากให้⁷ ถ้าท่านกราบไหว้บูชาเรา แผ่นดินทั้งหมดนี้ก็จะ为您的ท่าน”

⁸พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์¹ ได้เขียนไว้ว่า

‘ให้กราบไหว้องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเจ้า

และให้รับใช้แต่พระองค์เท่านั้น’ (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13)

⁹แล้วมารร้ายก็นำพระเยซูไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ให้พระองค์ไปยืนบนจุดที่สูงที่สุดของวิหาร มันพูดว่า “ถ้าท่านเป็นลูกพระเจ้าล่ะก็กระโดดลงไปเลย¹⁰ เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

‘พระเจ้าจะส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์

มาปกป้องคุ้มครองคุณ

¹¹เหล่าทูตสวรรค์ก็จะรับคุณไว้ในอ้อมแขนของพวกเขา

เพื่อไม่ให้เท้าของคุณกระแทกหิน’ (สดุดี 91:11-12)

¹²แต่พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์ยังบอกอีกว่า

‘อย่าได้ทดลององค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเจ้าเล่น’ (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:16)

¹³เมื่อมารร้ายได้ลองใจพระองค์ครบทุกอย่างแล้ว มันก็จากไปเพื่อคอยหาโอกาสเหมาะอีก

พระเยซูสอนฝูงชน

(มธ.4:12-17; มก.1:14-15)

¹⁴พระเยซูได้กลับไปแคว้นกาลิลี พระองค์เต็มไปด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ ชื่อเสียงของพระองค์แพร่กระจายไปทั่วแถบนั้น¹⁵ พระองค์สอนอยู่ในที่ประชุม¹ และทุกคนต่างยกย่องพระองค์

¹⁶แล้วพระเยซูก็ได้ไปเมืองนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นเมืองที่พระองค์เติบโตมา เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา¹ พระองค์ก็ไปที่ประชุมเหมือนที่ทำเป็นประจำ พระองค์ได้ยืนขึ้นเพื่ออ่านข้อความจาก

พระคัมภีร์¹⁷ พระองค์ได้รับม้วนหนังสือมา เป็นหนังสืออิสยาห์ ซึ่งเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า¹⁸ คนหนึ่ง แล้วคลี่ม้วนหนังสือนั้นออก เพื่อหาข้อความที่เขียนไว้ว่า

¹⁸“พระวิญญาณขององค์เจ้าชีวิตอยู่กับเรา

เพราะพระองค์ได้แต่งตั้งให้เราประกาศข่าวดีกับคนจน

พระองค์ส่งเรามา บอกนักโทษว่าจะได้เป็นอิสระ

บอกคนตาบอดว่าจะมองเห็น บอกคนที่ถูกกดขี่ข่มเหงว่าจะได้เป็นอิสระ

¹⁹และบอกว่าจะถึงเวลาแล้วที่พระเจ้าจะมาช่วยคนของพระองค์” (อิสยาห์ 61:1-2)

²⁰จากนั้น พระองค์คลี่ม้วนหนังสือสลับคืนให้กับเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลแล้วนั่งลง ทุกสายตาในที่นั้นก็จ้องเขม็งมาที่พระองค์ ²¹พระองค์จึงเริ่มพูดกับพวกเขาว่า “ในวันนี้เรื่องในพระคัมภีร์ที่คุณเพิ่งได้ยินเราอ่านไปนั้น ได้เป็นจริงแล้ว”

²²ทุกคนก็ได้พูดเยินยอพระองค์ และแปลกใจในคำพูดสุดแสนวิเศษที่ออกมาจากปากพระองค์ พวกเขาถามกันว่า “นี่ลูกโยเซฟไม่ใช่หรือ”

²³แล้วพระองค์พูดว่า “พวกคุณจะต้องยกคำสาขานี้มาอ้างกับเราแน่ ที่ว่า ‘ให้หมอรักษาตัวเองก่อน’ พวกคุณอยากให้เราทำเรื่องอัศจรรย์ที่นี้ในบ้านเมืองของเรา เหมือนกับที่เราทำที่เมืองคาเปอร์นาอุมใช่ไหมละ ²⁴แต่เราจะบอกให้รู้นะว่า ไม่มีผู้พูดแทนพระเจ้า²⁵ คนไหน ที่ได้รับการยอมรับในบ้านเมืองของตัวเองหรอก ²⁵ดูอย่างสมัยของเอลียาห์*ลี เมื่อเกิดฝนแล้งเป็นเวลาถึงสามปีครึ่ง จนเกิดความอดอยากไปทั่ว มีแม่ม่ายมากมายในหมู่ชาวอิสราเอล ²⁶แต่พระเจ้าก็ไม่ได้ส่งเอลียาห์ไปหาพวกแม่ม่ายชาวอิสราเอลพวกนั้น แต่กลับส่งไปหาแม่ม่ายคนหนึ่งที่ไม่ใช่คนยิวที่เมืองศารเพทในเขตแดนไซดอน ²⁷ก็เหมือนกับในสมัยของเอลียาห์*ที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้า มีคนเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงมากมายในอิสราเอล แต่ไม่มีใครได้รับการชำระให้สะอาดเลย ยกเว้นแต่คนที่ชื่อนาอามานเพียงคนเดียว และเขาเป็นคนซีเรียไม่ใช่คนยิว”

²⁸เมื่อทุกคนที่อยู่ในที่ประชุมชาวยิวได้ยินอย่างนั้น ก็โกรธแค้นมาก ²⁹เขาลุกฮือกันขึ้น บังคับให้พระเยซูออกไปนอกเมือง ไปที่หน้าผาบนเขาที่เมืองนั้นตั้งอยู่ หวังจะผลักพระองค์ลงไป ³⁰แต่พระองค์ก็ฝ่าวงล้อมของพวกเขไปได้

พระเยซูรักษาชายคนหนึ่งที่ถูกผีสิง

(มก.1:21-28)

³¹พระเยซูได้ไปเมืองคาเปอร์นาอุมในแคว้นกาลิลี และพระองค์ก็ได้สั่งสอนประชาชนในวันหยุดทางศาสนา³² พวกเขาต่างแปลกใจในคำสอนของพระองค์ เพราะพระองค์สอนแบบคนที่มีสิทธิ์อำนาจ ³³ในที่ประชุมนั้น มีชายคนหนึ่งถูกผีร้ายสิงอยู่ ร้องตะโกนว่า ³⁴“โอ๊ย เยชูชาวนาซาเร็ธ มายุ่งกับข้าทำไม จะมาทำลายข้าหรือ ข้ารู้นะว่าท่านเป็นใคร ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” ³⁵พระเยซูจึงดูดำมันว่า “หุบปาก แล้วออกมาซะเดี๋ยวนี้” แล้วผีร้ายก็ทำให้ชาย

4:25 เอลียาห์ เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งที่ชีวิตอยู่ประมาณ 850 ปี ก่อนพระเยซูเกิด

4:27 เอลีชา เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งที่มาแทนเอลียาห์

4:38 ซีโมน เป็นอีกชื่อหนึ่งของเปโตร

คนนั้นล้มลงต่อหน้าคนทั้งปวง และมันก็ออกจากร่างไป ไม่ได้ทำอันตรายอะไรเขาเลย

³⁶ทุกคนประหลาดใจมาก พุดกันว่า “นี่เป็นคำสอนแบบไหนกัน เขาสั่งผีร้ายด้วยฤทธิ์เดช แล้วมันก็ออกไป” ³⁷แล้วข่าวเกี่ยวกับพระเยซูก็แพร่กระจายออกไปจนทั่วแถบนั้น

พระเยซูรักษาแม่ยายซีโมน

(มธ.8:14-17; มก.1:29-34)

³⁸พระเยซูได้ออกจากที่ประชุมชาวยิวและเข้าไปในบ้านของซีโมน* แม่ยายของซีโมนกำลังป่วยมีไข้สูงมาก พวกเขาขอร้องให้พระเยซูช่วยรักษานาง ³⁹พระเยซูจึงมายืนอยู่ข้างนางและสั่งให้ไข่ออกจากตัวนาง นางก็หายไข้ทันที แล้วลุกขึ้นมาและดูแลรับใช้พระเยซูกับศิษย์ของพระองค์

พระเยซูรักษาคนอื่นๆ มากมาย

⁴⁰เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้จะตกดิน มีชาวบ้านจำนวนมากนำคนที่เจ็บไข้ได้ป่วยด้วยโรคต่างๆ มาหาพระเยซู พระองค์จึงวางมือรักษาพวกเขาจนหายหมด ⁴¹พวกผีร้ายก็ออกจากคนเหล่านั้น และร้องว่า “ท่านเป็นลูกของพระเจ้า” แต่พระองค์ก็ห้ามพวกมันไม่ให้พูด เพราะพวกมันรู้ว่าพระองค์เป็นพระคริสต์†

พระเยซูไปเมืองอื่น

(มก.1:35-39)

⁴²ตอนรุ่งเช้า พระองค์ไปในที่ที่เงียบสงบ แต่พวกชาวบ้านก็ออกตามหาพระองค์จนพบ และไม่ยอมให้พระองค์ไปจากพวกเขา ⁴³แต่พระองค์พูดว่า “เราจะต้องไปประกาศข่าวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าให้กับเมืองอื่นๆ ด้วย เพราะเราถูกส่งมาให้ทำงานนี้”

⁴⁴แล้วพระองค์ก็เทศนาในที่ประชุม† หลายแห่งในแคว้นยูเดีย

พระเยซูเลือกลูกศิษย์

(มธ.4:18-22; มก.1:16-20)

5 วันหนึ่ง เมื่อพระเยซูยืนอยู่ที่ริมฝั่งทะเลสาบเยนเนซาเรท มีคนเป็นจำนวนมากเบียดเสียด พระองค์เพื่อฟังคำสอนของพระเจ้า ²พระองค์เห็นเรือสองลำที่ชาวประมงจอดทิ้งไว้บนฝั่งเพื่อล้างอวน ³พระเยซูจึงขึ้นไปบนเรือลำหนึ่งที่เป็นของซีโมน และขอให้เขาเอาเรือออกห่างจากฝั่งเล็กน้อย แล้วพระองค์ก็นั่งลงสอนคนจากเรือลำนั้น

⁴เมื่อพระองค์สอนเสร็จแล้วก็พูดกับซีโมนว่า “ออกไปที่น้ำลึกหน่อย จะได้หย่อนอวนลงจับปลา”

⁵แต่ซีโมนตอบว่า “อาจารย์ครับ พวกเราตรากตรำลากอวนกันมาทั้งคืนแล้ว ก็ยังจับไม่ได้อะไรเลย แต่ถ้าอาจารย์บอกให้ทำ ผมก็จะลองใหม่” ⁶เมื่อพวกเขาทำตามที่พระเยซูบอก ก็จับปลาได้เยอะมากจนอวนเกือบขาด ⁷พวกเขาก็เลยต้องส่งสัญญาณ เรียกเพื่อนร่วมงานในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย ปรากฏว่าพวกเขาได้ปลามาเต็มสองลำเรือจนเรือเกือบจะจม

⁸เมื่อซีโมนเห็นอย่างนั้นจึงก้มลงกราบที่เข่าของพระเยซูและพูดว่า “อาจารย์ ไปให้ห่างจากผมเถิด เพราะผมเป็นคนบาป” ⁹ที่พูดอย่างนั้นเพราะตัวเขาและเพื่อนๆ รู้สึกตกตะลึงที่จับปลาได้มากขนาดนั้น ¹⁰ยากอบและยอห์น ลูกชายของเศเบดีที่เป็นเพื่อนร่วมงานกับซีโมนเองก็

ตกตะลึงเหมือนกัน แล้วพระเยซูก็พูดกับซีโมนว่า “ไม่ต้องกลัว ต่อไปนี่คุณจะเป็นผู้จับคน”

¹¹เมื่อพวกเขาลากเรือมาถึงฝั่ง พวกเขา ก็จะทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างแล้วติดตามพระเยซูไป

พระเยซูรักษาคนโรคผิวหนังร้ายแรง

(มธ.8:1-4; มก.1:40-45)

¹²เมื่อพระเยซูอยู่ในเมืองหนึ่ง มีชายคนหนึ่งที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงทั่วทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซู ก็มาก้มกราบอ้อนวอนว่า “อาจารย์ครับ ถ้าอาจารย์เต็มใจอาจารย์ก็รักษาให้ผมหายได้”

¹³พระเยซูจึงยื่นมือออกไปจับตัวเขาแล้วพูดว่า “เราเต็มใจ หายจากโรคเถิด” เขาก็หายจากโรคผิวหนังร้ายแรงนั้นทันที ¹⁴แล้วพระเยซูสั่งว่า “อย่าไปเล่าให้ใครฟัง แต่ไปให้นักบวชตรวจดู และถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสสั่งไว้ให้คนที่หายจากโรคผิวหนังร้ายแรงต้องทำ เพื่อจะได้ยืนยันกับทุกคนว่าคุณหายจากโรคแล้ว”

¹⁵ถึงแม้ว่าพระองค์จะสั่งห้ามไม่ให้เขาพูด แต่ข่าวเกี่ยวกับพระองค์ก็ยิ่งแพร่กระจายออกไปมากขึ้น ดังนั้นชาวบ้านมากมายจึงพากันมาฟังพระองค์สั่งสอน และมารับการรักษาให้หายจากโรคต่างๆ ¹⁶แต่บ่อยครั้งที่พระเยซูหลบไปที่สงบเงียบเพื่ออธิษฐาน

พระเยซูรักษาคนง่อย

(มธ.9:1-8; มก.2:1-12)

¹⁷อยู่มาวันหนึ่ง ในขณะที่พระเยซูกำลังสอนอยู่ มีพวกฟาริสี[†] และพวกครูสอนกฎปฏิบัติที่เดินทางมาจากทุกหมู่บ้านในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และเมืองเยรูซาเล็มนั่งอยู่ที่นั่นด้วย และองค์เจ้าชีวิตได้ให้ฤทธิอำนาจกับพระเยซูเพื่อจะรักษาโรคได้ ¹⁸มีบางคนได้ทามคนเป็นอัมพาตที่นอนอยู่บนเปลมา และพยายามที่จะพาเขาเข้าไปในบ้านเพื่อวางไว้ต่อหน้าพระเยซู ¹⁹แต่ก็ไม่สำเร็จเพราะคนแน่นมาก พวกเขาจึงพากันขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน รื้อหลังคาออกเป็นช่อง แล้วหย่อนชายที่นอนบนเปลนั้นลงไปกลางฝูงชนตรงหน้าพระเยซู

²⁰เมื่อพระเยซูเห็นความเชื่อของพวกเขา พระองค์ก็พูดว่า “เพื่อนรัก บาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว”

²¹พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีก็คิดในใจว่า “คนนี้เป็นใครกัน บังอาจพูดจาดูหมิ่นพระเจ้า มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ให้อภัยบาปได้”

²²แต่พระเยซูรู้ถึงความคิดเหล่านั้น ก็เลยตอบพวกเขาไปว่า “ทำไมคุณถึงคิดอย่างนั้น

²³ระหว่างพูดว่า ‘บาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว’ หรือ ‘ลุกขึ้นเดิน’ อย่างไหนจะง่ายกว่ากัน

²⁴แต่เพื่อให้พวกคุณรู้ว่า โลกนี้ บุตรมนุษย์[†] มีสิทธิที่จะให้อภัยบาปได้” แล้วพระองค์จึงพูดกับชายที่เป็นอัมพาตว่า “เราขอสั่งคุณให้ลุกขึ้น เก็บเปลแล้วกลับบ้านไปเถิด”

²⁵ชายคนนั้นก็ลุกขึ้นทันทีต่อหน้าคนทั้งหมด เขายกเปลที่เขาเคยนอนกลับไปบ้านและสรรเสริญพระเจ้า ²⁶คนทั้งหลายต่างประหลาดใจและพากันสรรเสริญพระเจ้า พวกเขารู้สึกเกรงกลัวและพากันพูดว่า “วันนี้พวกเราได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์จริงๆ”

พระเยซูเรียกเลวี

(มธ.9:9-13; มก.2:13-17)

²⁷ หลังจากนั้นพระเยซูก็เดินออกไป และพบคนเก็บภาษี¹ ชื่อ เลวี นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระเยซูพูดกับเขาว่า “ตามเรามา” ²⁸ เลวีจึงได้ทิ้งทุกอย่างทุกอย่าง และตามพระองค์ไป

²⁹ แล้วเลวีก็ได้จัดงานเลี้ยงใหญ่ให้กับพระเยซูที่บ้านของเขา มีพวกคนเก็บภาษีเป็นจำนวนมาก และคนอื่นๆ มาร่วมงานด้วย ³⁰ พวกฟาริสี¹ และพวกครูสอนกฎปฏิบัติบ่นกับลูกศิษย์ของพระองค์ว่า “ทำไมพวกคุณถึงได้กินและดื่มกับพวกคนเก็บภาษี และพวกคนบาปแบบนี้”

³¹ พระเยซูก็ตอบกลับไปว่า “คนที่สบายดีไม่ต้องการหมอ แต่คนไม่สบายต้องการหมอ ³² เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนที่ถูกต้องดีงามอยู่แล้ว แต่เรามาเพื่อที่จะเรียกพวกคนบาปให้กลับตัวกลับใจ”

พระเยซูตอบคำถามเกี่ยวกับกรอดอาหาร

(มธ.9:14-17; มก.2:18-22)

³³ พวกเขาได้พูดกับพระองค์ว่า “ลูกศิษย์ของยอห์นถือศีลอดอาหารและอธิษฐาน บ่อยๆ ลูกศิษย์ของพวกฟาริสีก็เหมือนกัน แต่ทำไมลูกศิษย์ของอาจารย์ถึงได้ทั้งกินทั้งดื่มอยู่เรื่อย”

³⁴ พระเยซูพูดกับเขาเหล่านั้นว่า “เพื่อนเจ้าบ่าวจะอดอาหารตอนที่เลี้ยงฉลองอยู่กับเจ้าบ่าวได้หรือ ³⁵ แต่เมื่อถึงวันนั้นที่เจ้าบ่าวต้องถูกพาไปจากพวกเขา ตอนนั้นแหละพวกเขาจะถือศีลอดอาหาร”

³⁶ พระองค์เล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ฟัง “คงไม่มีใครฉีกผ้าจากเสื้อใหม่ไปปะรูเสื้อเก่าหรอก เพราะถ้าทำอย่างนั้น เสื้อใหม่ก็จะฉีกขาดและชิ้นผ้าใหม่ก็ไม่เข้ากับเสื้อเก่า ³⁷ แล้วคงไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นหมักใหม่ไปใส่ไว้ในถุงหนังเก่าหรอก ถ้าทำอย่างนั้นเหล้าองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังนั้นแตก เหล้าก็จะไหลออกมาหมด และถุงหนังก็จะพังไปด้วย ³⁸ แต่เหล้าองุ่นหมักใหม่ ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ ³⁹ ไม่มีใครที่ดื่มเหล้าองุ่นเก่าแล้วยังอยากดื่มเหล้าองุ่นใหม่อีก เพราะเขาจะบอกว่เหล้าองุ่นเก่า นั้น ต้องดื่กว่าอยู่แล้ว”

ความคิดขัดแย้งเรื่องวันหยุดทางศาสนา

(มธ.12:1-8; มก.2:23-28)

6 ในวันหยุดทางศาสนา¹ วันหนึ่งขณะที่พระเยซูกำลังเดินผ่านทุ่งข้าวสาลี ลูกศิษย์ของพระองค์ได้เด็ดยอดตรงข้าวสาลี² มาขยี้เอาเปลือกออกแล้วกินกัน ² พวกฟาริสี¹ บางคนจึงพูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงทำผิดกฎของวันหยุดทางศาสนา”

³ พระเยซูตอบว่า “ไม่เคยอ่านเรื่องที่ดาวิดทำหรือ ตอนที่เขากับคนของเขาหิว ⁴ เขาเข้าไปในบ้านของพระเจ้า หยิบขนมปังที่ถวายให้กับพระเจ้าแล้วเอามากิน และส่งให้กับคนของเขากินด้วยซึ่งถือว่ามีผิด เพราะขนมปังนี้คนธรรมดากินไม่ได้มันนอกจากจะเป็นพวกนักบวชเท่านั้น” ⁵ พระเยซูบอกพวกฟาริสีว่า “บุตรมนุษย์¹ เป็นนายเหนือกฎต่างๆของวันหยุดทางศาสนา”

6:1 ข้าวสาลี คือพันธุ์ข้าวชนิดหนึ่งมักใช้บดเป็นแป้งไว้ทำขนมเรียก “แป้งหมี่” หรือ “แป้งสาลี”

พระเยซูรักษาชายมือลีบในวันหยุดทางศาสนา

(มธ.12:9-14;มก.3:1-6)

6 ครั้งหนึ่งในวันหยุดทางศาสนา[†] พระเยซูได้สั่งสอนอยู่ในที่ประชุมชาวยิว[†] มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่น แขนขวาของเขาลีบพิการ⁷ พวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกฟาริสีได้จับตาดูอย่างใกล้ชิดว่าพระเยซูจะรักษาใครหรือเปล่า จะได้มีเรื่องกล่าวหาพระองค์⁸ แต่พระเยซูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ จึงพูดกับชายมือลีบว่า “ลุกขึ้นมายืนข้างหน้านี้สิ” เขาก็ทำตาม⁹ พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “ขอถามหน่อย ตามกฎแล้วในวันหยุดทางศาสนาควรจะทำดีหรือทำชั่ว ควรจะช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต”¹⁰ พระเยซูมองไปรอบๆ พวกเขา แล้วพูดกับชายมือลีบว่า “เหยียดมือออกสิ” เขาก็ทำตาม แล้วมือของเขาก็หายเป็นปกติ¹¹ พวกครูสอนกฎปฏิบัติ กับพวกฟาริสี โกรธแค้นมาก ก็เลยปรึกษากันว่าจะจัดการกับพระเยซูอย่างไรดี

พระเยซูเลือกศิษย์เอกของพระองค์สิบสองคน

(มธ.10:1-4;มก.3:13-19)

12 หลังจากนั้นไม่นาน พระเยซูได้ขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน และได้อธิษฐานถึงพระเจ้าตลอดทั้งคืน¹³ พอถึงตอนเช้า พระองค์เรียกพวกศิษย์เข้ามาหา และเลือกออกมาสิบสองคนเพื่อตั้งให้เป็นศิษย์เอก[†]¹⁴ มีซีโมน ที่พระองค์เรียกว่า เปโตร อันดรูว์ น้องชายเปโตร ยากอบ และยอห์น ฟิลิป และบารโธโลมิว¹⁵ มัทธิว โรมัส ยากอบ ลูกชายของอัลเฟอัส ซีโมนผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า¹⁶ ยูดาส ลูกของยากอบ และยูดาส อิสคาริโอท ซึ่งเป็นคนที่ต่อมากายหลังได้หักหลังพระเยซู

พระเยซูสั่งสอนและรักษาโรคให้ประชาชน

(มธ.4:23-25;5:1-12)

17 พระเยซูลงมาจากภูเขากับพวกศิษย์เอก[†] เหล่านั้น เมื่อมาถึงที่ราบแห่งหนึ่ง ก็ได้พบกับลูกศิษย์อีกมากมายที่มาจากทั่วแคว้นยูเดีย เมืองเยรูซาเล็ม และจากชายฝั่งทะเลในเขตเมืองไทระและเมืองไซดอน¹⁸ พวกเขาเดินทางมาเพื่อฟังพระองค์สอนและเพื่อให้พระองค์รักษาโรคให้ คนที่ทนทุกข์เพราะถูกผีร้ายเข้าสิงก็ได้รับการรักษาด้วย¹⁹ ทุกคนพยายามจะแตะต้องตัวพระองค์ เพราะฤทธิ์อำนาจที่แผ่ออก มาจากพระองค์นั้นรักษาพวกเขาให้หายทุกคน

เกียรติและความอับอาย

20 พระเยซูมองดูพวกลูกศิษย์แล้วก็พูดว่า
 “พวกคุณคนจนนี่ ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ
 เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคุณ
 21 พวกคุณที่อดอยากหัวใจตอนนี้ ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ
 เพราะพระเจ้าจะทำให้คุณอิ่มหนำสำราญ
 พวกคุณที่ร้องไห้เสียใจ ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ
 เพราะพระเจ้าจะทำให้คุณหัวเราะอย่างมีความสุข
 22 ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ เมื่อคนเกลียดคุณ ชับไล่คุณ ดูถูกคุณ
 และกล่าวหาว่าคุณเป็นคนเลว เพราะคุณได้ติดตามบุตรมนุษย์[†]

²³ในวันนั้น ขอให้จิตใจและกระโดดโลดเต้นด้วยความสุข เพราะพระเจ้าได้เก็บรางวัลอันยิ่งใหญ่ไว้ให้กับพวกคุณแล้วที่สวรรค์ อย่าลืมนะว่า แต่ก่อนบรรพบุรุษของพวกเขาก็ได้ทำแบบนี้กับผู้พูดแทนพระเจ้าเหมือนกัน

²⁴น่าอัศจรรย์จริงๆ พวกคุณที่ร่ำรวย

เพราะพวกคุณได้รับความสะดวกสบายจนหมดแล้ว

²⁵น่าอัศจรรย์จริงๆ พวกคุณที่อิมหน้าสำราญตอนนี้ เพราะพวกคุณจะอดอยาก

น่าอัศจรรย์จริงๆ พวกคุณที่กำลังหัวเราะในตอนนี้

เพราะพวกคุณจะต้องเป็นทุกข์ และร้องไห้

²⁶น่าอัศจรรย์จริงๆ พวกคุณที่ทุกคนยกย่องเยินยอ

เพราะบรรพบุรุษของพวกเขาก็เคยยกย่องเยินยอ พวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม* อย่างนั้นมาแล้วเหมือนกัน

รักศัตรูของคุณ

(มธ.5:38-48;7-12)

²⁷แต่เราจะบอกพวกคุณที่กำลังฟังอยู่ว่า ให้รักศัตรูและทำดีกับคนที่เกลียดคุณ ²⁸อวยพรให้กับคนที่สาปแช่งคุณ อธิษฐานให้กับคนที่โทธาัยกับคุณ ²⁹ถ้ามีใครตบแก้มคุณข้างหนึ่ง ก็หันอีกข้างหนึ่งให้เขาตบด้วย ถ้ามีใครแย่งเสื้อคลุมของคุณไป ก็ให้ແฉมเสื้อตัวข้างในกับเขาไปด้วย ³⁰ให้กับทุกคนที่ขอจากคุณ และถ้ามีใครเอาของคุณไป ก็อย่าทวงคืน ³¹ให้ทำกับคนอื่นเหมือนกับที่คุณอยากให้คนอื่นทำกับคุณ ³²ถ้าคุณรักแต่เฉพาะคนที่รักคุณ มีอะไรพิเศษตรงไหน เพราะคนบาปก็ยิ่งรู้จักรักคนที่รักพวกเขาเหมือนกัน ³³ถ้าคุณดีกับเฉพาะคนที่ดีกับคุณเท่านั้น มีอะไรพิเศษตรงไหน เพราะแม้แต่คนบาปก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน ³⁴หากคุณให้ยืมเฉพาะคนที่คุณหวังจะได้รับคืนจากเขาเท่านั้น มีอะไรพิเศษตรงไหนหรือ เพราะแม้แต่คนบาปก็ยิ่งให้คนบาป ยืมโดยหวังว่าจะได้คืนทั้งหมดเหมือนกัน ³⁵พวกคุณต้องรักศัตรูของคุณ ทำดีกับพวกเขาด้วย และให้พวกเขา ยืมโดยไม่ตองหวังว่าจะได้คืน แล้วคุณจะได้รับรางวัลมากมาย และเป็นลูกที่แท้จริงของพระเจ้าสูงสุด เพราะพระเจ้าดีกับคนเนรคุณและคนชั่ว ³⁶ขอให้คุณแสดงความเมตตาเหมือนกับที่พระบิดาแสดงความเมตตา

มองดูตัวเอง

(มธ.7:1-5)

³⁷“อย่าตัดสินคนอื่น แล้วพระเจ้าจะไม่ตัดสินคุณ อย่าประนามคนอื่น แล้วพระเจ้าจะไม่ประนามคุณ ยกโทษให้คนอื่น แล้วพระเจ้าจะยกโทษให้คุณ ³⁸ถ้าคุณให้คนอื่น พระเจ้าก็จะให้กับคุณ พระองค์จะใช้ถ้วยตวงที่อัดแน่นจนล้นออกมา เทลงบนตักของคุณ สรุปลแล้วคุณทำกับคนอื่นแบบไหน คุณก็จะได้รับผลแบบนั้น”

³⁹พระองค์ยังเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังอีกว่า คนตาบอดจะจูงคนตาบอดได้หรือ ทั้งสองคนจะไม่ตกคูหรือ ⁴⁰นักเรียนจะเหนื่อครูหรือ แต่เมื่อเขาได้รับการอบรมครบถ้วนแล้ว เขาก็จะเป็นเหมือนกับครู

6.26 พวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม คือคนที่บอกว่าเขาพูดเพื่อพระเจ้า แต่จริงๆ แล้วไม่ได้พูดความจริงของพระเจ้า

41 ที่ซึ่งฝังในตาของพี่น้อง คุณกลับมองเห็นชัด แต่ไม่ซึ้งทั้งท่อนในตาของตัวเองกลับมองไม่เห็น 42 แล้วคุณจะพูดกับพี่น้องได้อย่างไรว่า ‘เดี๋ยวจะเขี่ยฝังในตาให้นะ’ ทั้งๆ ที่ซึ้งทั้งท่อนในตาตัวเองก็ยังมองไม่เห็น เจ้าคนหน้าซื่อใจคด เอาที่นอนซุงออกจากตาของตัวเองก่อน แล้วจะได้มองเห็นชัดๆ พอที่จะเขี่ยซังออกจากตาพี่น้องได้

ผลไม้สองชนิด

(มธ. 7:17-20; ลข. 12:34-35)

43 ต้นไม้ดีจะไม่ออกลูกเลวๆ ไม่ได้ และต้นไม้เลวก็จะออกลูกดีๆ ไม่ได้เหมือนกัน 44 ยากูรู้ว่าต้นอะไรก็ให้ดูที่ลูกของมัน แน่نون คุณจะไม่ใช่ลูกแกะเดือจากต้นหนาม หรือลูกองุ่นจากกอหนามแน่ 45 คนดีก็จะทำดีเพราะจิตใจเต็มไปด้วยสิ่งที่ดีๆ คนชั่วก็จะทำชั่วเพราะจิตใจเต็มไปด้วยสิ่งชั่วๆ ปากจะพูดในสิ่งที่เต็มล้นออกมาจากใจ

คนสองประเภท

(มธ. 7:24-27)

46 ในเมื่อคุณไม่ทำตามที่เราบอก จะมาเรียกเราว่า องค์เจ้าชีวิต องค์เจ้าชีวิต ทำไม 47 เราจะไม่บอกให้รู้ว่าคนที่มาหาเราและทำตามคำสอนของเรา นั้น 48 ก็เปรียบเหมือนคนสร้างบ้าน ที่ขุดดินลงไปลึก และวางรากฐานไว้บนหิน เมื่อน้ำท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยวมาพัดบ้าน บ้านก็ไม่ล้มคลอน เพราะสร้างไว้อย่างมั่นคง 49 แต่คนที่ได้ยินคำสอนของเรา แต่ไม่ได้ทำตาม ก็เปรียบเหมือนกับคนที่สร้างบ้านไว้บนดิน ไม่มีรากฐาน เมื่อกระแสน้ำไหลเชี่ยวมาพัดบ้านบ้านก็พังราบคาบเสียหายยับเยินทันที”

พระเยซูรักษาทาสคนหนึ่ง

(มธ. 8:5-13; ยธ. 4:43-54)

7 พอพระเยซูสอนชาวบ้านที่มาฟังเสร็จแล้ว พระองค์ก็ไปเมืองคาเปอร์นาอุม 2 มีทาสของนายร้อยทหารโรมันคนหนึ่งป่วยหนักใกล้จะตาย นายร้อยคนนี้รักทาสของเขามาก 3 เมื่อเขาได้ยินเรื่องของพระเยซู ก็ได้ส่งพวกผู้นำอาวูโสชาวยิวไปขอร้องพระองค์ให้มาช่วยรักษาทาสของเขา 4 เมื่อพวกผู้นำอาวูโสมาพบพระเยซูแล้ว ก็ได้ขอร้องอ่อนวอนพระองค์ว่า “อาจารย์ ช่วยนายร้อยคนนี้ด้วยเถิด เขาเป็นคนดีมาก 5 เขารักคนของเราและสร้างที่ประชุม[†]ให้กับพวกเราด้วย”

6 พระเยซูจึงไปกับพวกเขา และเมื่อใกล้จะถึงบ้านเขาแล้ว นายร้อยก็ได้ส่งพวกเพื่อนให้มาบอกกับพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ อย่าต้องลำบากเข้ามาในบ้านของผมเลย เพราะผมไม่เหมาะสมที่อาจารย์จะให้เกียรติขนาดนั้น 7 ตัวผมเองก็ไม่ดีพอจึงไม่กล้าที่จะมาพบอาจารย์ ขอแค่อาจารย์สั่งเท่านั้น ทาสของผมก็จะหายดี 8 ที่ผมรู้เพราะว่าผมเป็นทหาร มีทั้งหัวหน้าที่สั่งผม และมีทั้งลูกน้องที่ต้องเชื่อฟังคำสั่งผม เมื่อผมสั่งให้ ‘ไป’ เขาก็ไป สั่งให้ ‘มา’ เขาก็มา และสั่งให้ทาสของผม ‘ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้’ เขาก็ทำ”

9 เมื่อพระเยซูได้ยินแบบนั้น พระองค์ก็แปลกใจมาก จึงหันไปพูดกับชาวบ้านที่ติดตามพระองค์มาว่า “เราขอบอกว่า ยังไม่เคยเจอใครที่มีความเชื่อมากขนาดนี้เลย แม้แต่คนอิสราเอล*เองก็เถอะ”

7:9 อิสราเอล คือชนชาติยิว

¹⁰เมื่อพวกเขาเพื่อนๆ ของนายร้อยกลับไปถึงบ้าน ก็พบว่าทาสคนนั้นหายดีแล้ว

พระเยซูทำให้ชายหนุ่มคนหนึ่งฟื้นขึ้นมาใหม่

¹¹ต่อมาพระเยซูพร้อมกับพวกศิษย์ไปเมืองนาอิน และมีชาวบ้านติดตามไปด้วยมากมาย
¹²เมื่อพระองค์เดินมาใกล้ประตูเมือง ก็สวนกับขบวนแห่ศพของคนคนหนึ่ง เขาเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของหญิงม่ายคนหนึ่ง มีชาวบ้านเป็นจำนวนมากเดินมากับขบวนพร้อมกับหญิงม่ายคนนั้น
¹³เมื่อพระเยซูเห็นนาง ก็รู้สึกสงสาร และพูดว่า “อย่าร้องไห้เลย” ¹⁴แล้วพระองค์เดินเข้าไปแตะโลงศพ พวกคนที่หามโลงก็หยุด แล้วพระองค์พูดว่า “พ่อหนุ่ม เราสั่งให้ลุกขึ้นมา” ¹⁵คนตายก็ลุกขึ้นมา นั่งและเริ่มพูด พระเยซูจึงมอบชายคนนั้นให้กับแม่ของเขา

¹⁶ชาวบ้านต่างเกิดความเกรงกลัวและสรรเสริญพระเจ้าว่า “ผู้พูดแทนพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นในหมู่พวกเราแล้ว” และพูดว่า “พระเจ้าได้มาช่วยเหลือคนของพระองค์แล้ว”

¹⁷แล้วชื่อเสียงของพระเยซู ก็ได้ร่ำลือไปทั่วแคว้นยูเดียและบริเวณรอบๆ นั้น

ยอห์นถามคำถาม

(มธ.11:2-19)

¹⁸มีศิษย์คนหนึ่งของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำได้เล่าเรื่องนี้ให้ยอห์นฟัง ยอห์นจึงได้ส่งศิษย์สองคนของเขา ¹⁹ให้ไปถาม องค์เจ้าชีวิตว่า “ท่านคือคนคนนั้นที่จะมา หรือพวกเราจะต้องรออีกคนหนึ่ง”

²⁰ศิษย์สองคนนั้นไปพบพระเยซู และพูดว่า “ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ ส่งพวกเรามาถามท่านว่า ‘ท่านคือคนคนนั้นที่จะมา หรือพวกเราจะต้องรออีกคนหนึ่ง’”

²¹ในเวลานั้น พระเยซูได้รักษาคนที่เจ็บป่วยด้วยโรคต่างๆ ให้หาย ขับไล่ผีร้าย และช่วยให้คนตาบอดมองเห็น ²²พระเยซูบอกกับสองคนนั้นว่า “ไปบอกยอห์นถึงสิ่งที่你们ได้เห็นและได้ยินว่าคนตาบอดมองเห็น คนง่อยเดินได้ คนเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงก็หาย คนหูหนวกก็ได้ยิน คนตายกลับฟื้น คืนชีพ และคนจนก็ได้ยินเรื่องข่าวดี” ²³คนที่ไม่ฟังเรา เพราะสิ่งที่เราทำ ก็เป็นคนที่มีเกียรติจริงๆ”

²⁴พอศิษย์ทั้งสองของยอห์นกลับไปแล้ว พระเยซูก็พูดถึงยอห์นให้ชาวบ้านฟังว่า “พวกคุณออกไปดูอะไรในที่เปลาเปเลียวแห่งแล้ง ไปดูต้นอ้อที่ไหวเอนตามลมหรือ ²⁵ไม่ใช่แน่ แล้วคุณออกไปดูอะไรล่ะ ไปดูคนใส่เสื้อผ้าสวยหรูหราแพงหรือ ไม่ใช่หรอก เพราะคนที่ใส่เสื้อผ้าสวยหรูราคาแพงนั้นอยู่ในวัง ²⁶ถ้าอย่างนั้นแล้วคุณออกไปดูอะไรล่ะ ออกไปดูผู้พูดแทนพระเจ้าหรือ ใช่แล้ว เราขอบอกให้รู้ว่าเขาเป็นมากกว่าผู้พูดแทนพระเจ้าเสียอีก ²⁷เพราะเขาเป็นคนที่พระคัมภีร์เขียนถึงว่า

‘ดูสิว่า เราจะส่งคนส่งข่าวของเรามาก่อนหน้าท่าน

เขาจะเตรียมหนทางให้กับท่าน’ (มาลาคีย์ 3:1)

²⁸เราจะบอกให้รู้ว่า ยอห์นนั้นยิ่งใหญ่มากกว่าทุกคนที่เกิดมาจากผู้หญิง แต่คนที่สำคัญน้อยกว่าที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้า ก็ยิ่งยิ่งใหญ่กว่ายอห์นอีก”

²⁹คนทั้งหมดที่ได้ยินพระเยซูพูด แม้แต่คนเก็บภาษีก็เชื่อว่าทางของพระเจ้านั้นถูกต้อง เพราะพวกเขาเคยให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้ ³⁰แต่พวกฟาริสี และพวกครุสสอนกฎปฏิบัติ ไม่ยอมรับทางของพระเจ้าที่มีสำหรับพวกเขา เพราะพวกนี้ไม่ได้ให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้

³¹พระเยซูพูดต่อ ว่า “เราจะอธิบายคนในสมัยนี้ยังงี้ดี จะเปรียบเทียบกับอะไรดี ³²พวกเขาเป็นเหมือนเด็กๆ ที่นั่งอยู่กลางตลาดร้องตะโกนใส่กันว่า

‘พวกเราเป่าปี่ให้ฟัง แต่พวกเธอก็ไม่ยอมเต้นรำ
พวกเราร้องเพลงเศร้า แต่พวกเธอก็ไม่ยอมร้องไห้’

³³เมื่อยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำมา เขาไม่ได้กินขนมปังหรือดื่มเหล้าองุ่น พวกคุณก็ว่า ‘เขามีผีร้ายสิงอยู่’³⁴แต่พอบุตรมนุษย์มา ทั้งกินและดื่ม พวกคุณก็ทว่า ‘เป็นคนตะกละและขี้เมา แล้วยังคบกับพวกคนเก็บภาษี และคนบาปอีกด้วย’ ³⁵แต่อย่างไรก็ตามคนจะเห็นว่าสติปัญญาอันถูกต้อง ก็เมื่อเห็นจากชีวิตของลูกศิษย์ที่ทำตามสติปัญญานั้น”

ฟาริสีคนหนึ่งชื่อซีโมน

³⁶มีฟาริสีคนหนึ่งได้เชิญพระเยซูมากินอาหารกับเขา พระองค์จึงได้มาที่บ้านของเขาและนั่งเอนกายอยู่ที่โต๊ะอาหาร ³⁷เมื่อมีผู้หญิงคนหนึ่งที่เป็นที่รู้จักไปทั่วในเมืองนั้นว่าเป็นคนบาป ได้ยินว่าพระเยซูกำลังกินอาหารอยู่ที่บ้านของฟาริสีคนนั้น นางก็ถือน้ำหอมในขวดสวดยหurmaด้วย ³⁸นางได้เข้าไปยืนอยู่ข้างหลังใกล้เท้าของพระเยซู แล้วร้องไห้จนเท้าของพระองค์เปียกชุ่มไปด้วยน้ำตา แล้วเอาผมของนางเช็ด และก้มลงจูบเท้าของพระองค์ พร้อมทั้งเทน้ำหอมลงบนเท้าทั้งสองข้างของพระองค์ ³⁹เมื่อฟาริสีคนที่เชิญพระเยซูเห็นก็คิดในใจว่า “ถ้าชายคนนี้เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าจริง จะต้องรู้ว่า ผู้หญิงที่แตะต้องตัวเขานี้เป็นใคร และเป็นผู้หญิงประเภทไหน เขาจะต้องรู้ว่านางเป็นคนบาป”

⁴⁰พระเยซูพูดว่า “ซีโมน เราจะบอกอะไรให้ณะ”
และซีโมนก็ตอบว่า “ว่ามาเลยครั้น อาจารย์”

⁴¹พระเยซูพูดว่า “มีคนปล่อยเงินกู้คนหนึ่ง มีลูกหนี้อยู่สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้อยู่ ห้าร้อยเหรียญเงิน*และอีกคนหนึ่งเป็นหนี้อยู่ห้าสิบเหรียญเงิน ⁴²แต่ทั้งสองไม่มีเงินใช้หนี้ เจ้าหนี้ก็เลยยกหนี้ให้ทั้งสองคน คุณคิดว่าคนไหนจะรักเจ้าหนี้คนนี้มากกว่ากัน”

⁴³ซีโมนจึงตอบว่า “คนแรกที่มีหนี้มากกว่าครับ”
พระองค์ก็ตอบว่า “ถูกต้อง”

⁴⁴แล้วพระเยซูจึงหันไปมองหญิงคนนั้น และพูดกับซีโมนว่า “เห็นผู้หญิงคนนี้ไหม เราม่าบ้านคุณ คุณก็ไม่ได้เอาน้ำมาล้างเท้าเรา แต่เธอกลับใช้น้ำตาล้างเท้าเรา และเอาผมของเธอเช็ดจนแห้ง ⁴⁵คุณไม่ได้จูบต้อนรับเราแต่เธอไม่ได้หยุดจูบเท้าเราเลยตั้งแต่เข้ามา ⁴⁶คุณไม่ได้เอาน้ำมันใส่หัวของเรา แต่เธอเอาน้ำหอมเทใส่เท้าของเรา ⁴⁷เราจะบอกให้รู้ว่า ที่เธอแสดงความรักมากขนาดนี้ ก็เพราะเธอได้รับการยกโทษจากบาปมากมายนั่นเอง ส่วนคนอื่นที่ได้รับการยกโทษน้อย ก็มีความรักน้อย”

⁴⁸พระเยซูพูดกับนางว่า “คุณได้รับการยกโทษจากบาปแล้ว” คนที่นั่งดื่มกินกับพระองค์ก็พูดกันว่า

7:41 เหรียญเงิน หรือเหรียญเดนาเรียน คือเหรียญโรมัน มีค่าประมาณค่าแรงของคนงานหนึ่งวัน

49 “คนนี่คิดว่าเขาเป็นใครกัน ถึงได้เที่ยวยกโทษบาปให้ใครต่อใคร”

50 พระเยซูพูดกับหญิงคนนี้ว่า “ความเชื่อของคุณได้ทำให้คุณรอดแล้ว ไปเป็นสุขเถิด”

กลุ่มที่ไปกับพระเยซู

8 ต่อมาพระเยซูเดินทางไปตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆ เพื่อประกาศข่าวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า พวกศิษย์เอกทั้งสิบสองคนก็อยู่กับพระองค์ด้วย ²แล้วยังมีพวกผู้หญิงบางคนติดตามมาด้วย ที่พระองค์เคยขับผีร้ายและรักษาโรคต่างๆ ให้ คือ มารีย์ชาวมักดาลาที่พระเยซูได้ขับผีร้ายทั้งเจ็ดออกให้ ³นางโยอันนาเมียของคูซาผู้จัดการทรัพย์สินส่วนตัวของกษัตริย์เฮโรด* และนางลูลันนากับผู้หญิงคนอื่นๆ ที่ใช้ทรัพย์สินส่วนตัวของพวกนางเองคอยช่วยเหลือพระเยซูกับพวกศิษย์เอกของพระองค์นั้น

พระเยซูเล่าเรื่องขานานาหว่านเมล็ดพืช

(มธ.13:1-17; มก.4:1-12)

⁴มีชาวบ้านมากมายจากเมืองต่างๆ มาหาพระเยซู พระองค์ได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบให้พวกเขาฟังว่า

⁵“มีชาวบ้านหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช ขณะที่หว่านอยู่นั้น พืชบางเมล็ดตกตามถนนหนทาง ถูกเหยียบย่ำ และถูกนกมาจิกกิน ⁶บางเมล็ดก็ตกลงในดินที่ชั้นล่างเป็นหิน หลังจากทิ้งอกแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะรากต้นจึงขาดความชุ่มชื้น ⁷บางเมล็ดก็ตกอยู่ในพงหนาม เมื่อกิ่งขึ้นมาก็ถูกพงหนามปกคลุมจนทำให้ไม่เจริญเติบโต ⁸บางเมล็ดตกในที่ดินดี เมื่อกิ่งขึ้นมาก็เกิดผลเป็นร้อยเท่าของที่หว่านไว้” เมื่อพระองค์เล่าเสร็จแล้ว ก็พูดว่า “ใครมีหู ก็ให้ฟังไว้”

⁹พวกศิษย์ถามพระองค์ว่า “เรื่องที่เล่าให้ฟังนี้ หมายถึงอะไรครับ”

¹⁰พระองค์ตอบว่า “พระเจ้าได้เปิดโอกาสให้พวกคุณรู้ถึงความลับของแผ่นดินของพระองค์ แต่สำหรับคนอื่น เราจะพูดเป็นเรื่องเปรียบเทียบให้ฟัง เพื่อว่า

‘แม้พวกเขาจะมองดู ก็จะไม่เห็น

แม้พวกเขาได้ยิน ก็จะไม่เข้าใจ” (อิสยาห์ 6:9)

พระเยซูอธิบายเรื่องเมล็ดพืช

(มธ.13:18-23; มก.4:13-20)

¹¹นี่คือความหมายของเรื่องเปรียบเทียบนั้น “เมล็ดพืชก็คือถ้อยคำของพระเจ้า ¹²เมล็ดพืชที่ตกตามถนนหนทางก็คือ คนที่ได้ยินถ้อยคำของพระเจ้า แต่ถูกมารร้ายมาแย่งเอาถ้อยคำนั้นไปจากใจของเขา ทำให้เขาไม่เชื่อ ก็เลยไม่รอด ¹³เมล็ดพืชที่ตกในดินที่ชั้นล่างเป็นหินก็คือ คนที่ได้ยินถ้อยคำ และรับไว้ทันทีด้วยความดีใจแต่มีรากที่ไม่ลึก จึงเหมือนคนที่เชื่อประเดี๋ยวเดียว เมื่อเกิดความทุกข์ยากในชีวิตก็เลิกเชื่อ ¹⁴เมล็ดพืชที่ตกอยู่กลางพงหนาม ก็คือคนที่ฟังถ้อยคำของพระเจ้าและรับไว้ แต่เพราะความกังวลใจ หรือเห็นแก่ความร่ำรวย หรือความสนุกสนานในชีวิต ทำให้ไม่เกิดผล* ¹⁵เมล็ดพืชที่ตกในดินดีก็คือคนที่มีจิตใจดีและซื่อสัตย์ เมื่อได้ยินถ้อยคำของพระเจ้า ก็เก็บรักษาไว้ และเกิดผลมากด้วยความมานะอดทน”

8:3 เฮโรด คือเฮโรด แอนติปาส ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีและเปรีเย เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรดมหาราช ปกครองในปี ก่อนคริสตกักราช 4 - ค.ศ.39 หรือ พ.ศ.539 - 582

8:14 ไม่เกิดผล หมายถึงไม่ได้ทำในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้คนของพระองค์ทำ

จุดตะเกียงซ่อนไว้ได้ถ้

(มก.4:21-25)

16“คงไม่มีใครจุดตะเกียงแล้วเอาหม้อมาครอบไว้หรือวางไว้ใต้เตียงหรือก แต่เขาจะวางไว้บนเชิงตะเกียง จะได้ส่องสว่างให้กับคนที่เข้ามาในบ้าน 17 ทุกอย่างที่ยซ่อนไว้เดี๋ยวนี ก็จะถูกค้นพบทุกอย่างที่เป็นความลับเดี๋ยวนี ก็จะถูกเปิดเผย 18 ถ้าอย่างนั้น ระวังให้ตีว่า คุณจะเป็นผู้ฟังแบบไหน คนที่เข้าใจดีอยู่แล้ว ก็จะเข้าใจมากยิ่งขึ้น ส่วนคนที่ไม่เข้าใจ แม้แต่เรื่องที่เขาคิดว่าเข้าใจอยู่แล้วก็จะไม่เข้าใจไปด้วย”

ครอบครัวที่แท้จริงของพระเยซูคือคนที่ติดตามพระองค์

(มธ.12:46-50; มก.3:31-35)

19 เมื่อแม่กับน้องๆ ของพระเยซูมาหา ก็เข้าไปไม่ถึงพระองค์ เพราะคนแน่นมาก 20 มีคนมาบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ แม่กับพวกน้องของอาจารย์ มายืนรออยู่ข้างนอกครับ”

21 พระองค์ตอบไปว่า “คนที่ฟังถ้อยคำของพระเจ้า แล้วทำตามนั้นแหละ คือแม่และน้องๆ ของเรา”

พวกผู้ติดตามเห็นฤทธิ์อำนาจของพระเยซู

(มธ.8:23-27; มก.4:35-41)

22 วันหนึ่งที่ทะเลสาบ พระเยซูได้ลงเรือพร้อมกับพวกศิษย์ พระองค์ออกปากชวนว่า “พวกเราข้ามไปฝั่งโน้นกันเถอะ” พวกเขาจึงออกเรือ 23 ขณะที่เรือแล่นไป พระเยซูก็นอนหลับ เกิดพายุใหญ่ขึ้นกลางทะเลสาบ น้ำซัดเข้าเรือจนเกือบจะจมอยู่แล้ว ทุกคนตกอยู่ในอันตราย 24 พวกเขาจึงพากันไปปลุกพระเยซู ตะโกนว่า “อาจารย์ อาจารย์ พวกเรากำลังจะจมอยู่แล้ว” พระองค์ก็ตื่นขึ้นมา และสั่งลมและคลื่นให้สงบ พายุก็หยุดทุกอย่างก็สงบนิ่ง 25 แล้วพระเยซูพูดกับพวกเขาว่า “ความเชื่อของพวกคุณ หายไปไหนหมด”

พวกเขา ก็เกรงกลัวและประหลาดใจ พร้อมกับพูดกันว่า “คนนี้เป็นใครกัน แม้แต่ลมและคลื่นก็ยังสั่งได้ และมันก็เชื่อฟังด้วย”

ชายที่ถูกผีร้ายสิง

(มธ.8:28-34; มก.5:1-20)

26 พวกเขาแล่นเรือข้ามมาอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบกาลิลี ถึงเขตแดนของชาวเกอรซา 27 เมื่อพระเยซูขึ้นมานบนฝั่ง ก็เจอชายคนหนึ่งที่มาจากเมืองนั้น เขาถูกผีร้ายสิงอยู่ เขาแก้ผ้าและไม่ได้อยู่บ้านมานานแล้ว แต่อยู่ตามคูเมืองคี่ฝั่งศพ 28 เมื่อเขาเห็นพระเยซู ก็กรี๊ดร้องและล้มลงต่อหน้าพระองค์ พร้อมกับตะโกนสุดเสียงว่า “มาอยู่กับข้าทำไมเยซู บุตรของพระเจ้าสูงสุด ขอร้องอย่าได้ทรมาณข้าเลย” 29 ที่มันพูดอย่างนี้ ก็เพราะพระเยซูได้สั่งให้มันออกจากร่างชายคนนั้น มันชอบเข้าสิงชายคนนี้อยู่เรื่อย ขนาดเอาโซ่ล่ามมือและเท้าทั้งสองข้างและคุมขังเอาไว้ เขาก็ยังทำลายโซ่ตรวนเหล่านั้นได้ และผีร้ายก็บังคับให้ชายคนนีเข้าไปในทีเปลาเปลิยวแห่งแล้ง

30 พระเยซูถามมันว่า “เอ็งชื่ออะไร” มันตอบว่า “ชื่อกอง*” ที่มันตอบอย่างนี้ ก็เพราะพวกมันหลายตนสิงอยู่ในชายคนนี

8:30 หนึ่งกองของทหารโรมันในสมัยโบราณมีทหารประมาณสามพันถึงหกพันคน

³¹พวกมันต่างก็อ่อนวอนพระเยซูไม่ให้ส่งพวกมันไปลงหลุมที่ลึกมาก* ³²ที่บนเนินเขาแถว นั้นมีฝูงหมูฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ พวกผีร้ายจึงขออนุญาตพระเยซู ให้พวกมันเข้าไปสิงอยู่ในหมู ฝูงนั้นแทน พระเยซูก็อนุญาต ³³พวกมันจึงพากันออกจากร่างชายคนนั้น และเข้าไปสิงหมูฝูงนั้น แทน หมูทั้งฝูงก็พากันวิ่งพรวดพราดจากไหล่เขาสูงชันโดดลงสู่ทะเลสาบ จนจมน้ำตายหมด

³⁴เมื่อคนเลี้ยงหมูเห็นอย่างนั้น ก็พากันวิ่งหนีไปและเล่าเรื่องนี้ไปทั่วทั้งในเมืองและชนาเมือง ³⁵ชาวบ้านก็แหกนออกมากล่าวว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขามาหาพระเยซู และได้พบกับชายคนที่ผีร้าย ได้ออกไปจากเขาแล้ว นั่งอยู่ที่เท้าของพระเยซู สวมเสื้อผ้าเรียบร้อยและเป็นปกติดี พวกเขาจึง กลัว ³⁶ส่วนคนที่เห็นเหตุการณ์ก็เล่าว่าชายคนนี้หายไต่ยังง ³⁷ทุกคนที่อยู่แถวๆนั้นได้ขอร้องให้ พระเยซูไปจากเขตแดนของพวกเขา เพราะพวกเขากลัวกันมาก พระเยซูก็เลยลงเรือจากไป ³⁸ชาย คนที่เคยถูกผีร้ายสิงขอมตามพระองค์ไปด้วย แต่พระองค์ส่งเขากลับบอกว่า ³⁹“กลับบ้านไปเถอะ แล้วไปเล่าให้ทุกคนฟังถึงเรื่องทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทำให้กับคุณ” ชายคนนั้นก็กลับไป และเล่า เรื่องทุกอย่างที่พระเยซูได้ทำให้กับเขาไปทั่วทั้งเมือง

พระเยซูให้ชีวิตกับเด็กหญิงที่ตายแล้วและรักษาผู้หญิงที่ไม่สบาย

(มธ.9:18-26; มก.5:21-43)

⁴⁰เมื่อพระเยซูกลับมาถึงกาลิลี มีชาวบ้านมาคอยต้อนรับพระองค์อยู่ที่นั่น ⁴¹ชายคนหนึ่ง ชื่อไยรัส เป็นหัวหน้าของที่ประชุมชาวยิว ได้มาก้มกราบแทบเท้าพระเยซู อ่อนวอนพระองค์ให้ ไปบ้านของเขา ⁴²เพราะลูกสาวคนเดียวของเขา ที่มีอายุเพียงสิบสองปีกำลังจะตาย ในระหว่าง ทางที่พระเยซูไปนั้น ก็มีชาวบ้านเบียดเสียดพระองค์รอด้าน ⁴³ในกลุ่มคนนี้มีผู้หญิงคนหนึ่งที่ตก เลือดมาเป็นเวลาสิบสองปีแล้ว นางเสียเงินเสียทองไปกับการรักษาจนหมดเนื้อหมดตัว แต่ก็ยังไม่ หาย ⁴⁴นางจึงเข้ามาทางข้างหลังพระองค์ และแตะชายเสื้อพระองค์ เลือดที่ไหลอยู่ก็หยุดทันที ⁴⁵พระเยซูถามขึ้นว่า “ใครแตะตัวเรา” พวกเขาต่างปฏิเสธ เปโตรจึงพูดว่า “อาจารย์ครับ มีคน เบียดเสียดพระองค์แน่นไปหมด”

⁴⁶แต่พระองค์ก็พูดว่า “มีคนแตะตัวเราแน่ เพราะเรารู้สึกว่ามีพลังแผ่ชานออกจากตัว” ⁴⁷เมื่อหญิงคนนั้นเห็นว่า นางหลบไม่พ้นแล้ว ก็ออกมาก้มกราบลงต่อหน้าพระเยซู ด้วยความ กลัวจนตัวสั่นต่อหน้าคนทั้งหลาย นางได้อธิบายว่า ทำไมนางถึงไปแตะต้องตัวพระองค์ ซึ่งทำให้นางหายจากโรคทันที ⁴⁸แล้วพระเยซูก็พูดกับหญิงคนนั้นว่า “ลูกเอ๋ย ความเชื่อของคุณ ได้ทำให้ คุณหายแล้ว ไปเป็นสุขเถิด”

⁴⁹ในขณะที่พระองค์กำลังพูดอยู่นั้น ก็มีคนมาจากบ้านของหัวหน้าที่ประชุมชาวยิวมาบอกว่า “ไม่ต้องรบกวนอาจารย์แล้วละ เพราะลูกสาวของท่านตายแล้ว”

⁵⁰แต่พระเยซูได้ยินเรื่องนี้ ก็เลยพูดกับไยรัสว่า “ไม่ต้องกลัว ขอให้เชื่อเท่านั้น แล้วลูกสาวของ คุณจะหาย”

⁵¹เมื่อพระเยซูไปถึงบ้านไยรัส พระองค์ไม่อนุญาตให้ใครเข้าไปกับพระองค์เลย นอกจากเปโตร ยอห์น ยากอบ และพ่อแม่ของเด็กเท่านั้น ⁵²คนทั้งหลายต่างพากันร้องให้คร่ำครวญให้กับเด็กสาว พระเยซูพูดว่า “หยุดร้องให้ได้แล้ว เด็กคนนี้ยังไม่ตาย แค่นอนหลับเท่านั้น”

8:31 หลุมที่ลึกมาก เป็นเหวหรือหลุมที่ลึกไม่มีจุดสิ้นสุด เป็นที่ซึ่งวิญญาณชั่ว

⁵³พวกเขาหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กคนนั้นตายแล้วจริงๆ ⁵⁴ฝ่ายพระเยซูก็จับมือเด็กและเรียกเธอว่า “หนูน้อยจ๋า ลูกขึ้นเถิด” ⁵⁵แล้ววิญญาณของเธอก็กลับเข้าสู่ร่างอีกครั้ง และเธอก็ลุกขึ้นมาทันที พระเยซูจึงบอกพวกเขาให้เอาอาหารมาให้เธอกิน ⁵⁶พ่อแม่ของเธอต่างก็ประหลาดใจมาก แต่พระองค์สั่งห้ามไม่ให้เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง

พระเยซูส่งศิษย์เอกทั้งสองคนออกไป

(มธ. 10:5-15; มก. 6:7-13)

9 พระเยซูเรียกศิษย์เอก^๑ ทั้งสิบสองคนมา จากนั้นพระองค์ก็ทำให้พวกเขา มีฤทธิ์อำนาจที่จะขับผีร้าย และรักษาโรคภัยไข้เจ็บได้ ²แล้วพระองค์ก็ส่งพวกเขาออกไปประกาศเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และให้รักษาคนเจ็บป่วย ³พระองค์สั่งว่า “ไม่ต้องเอาอะไรติดตัวไปเลย ไม่ว่าจะ เป็นไม้เท้า ถุงย่าม อาหาร เงินหรือเสื้อผ้าสำรอง ⁴เมื่อเข้าไปอยู่ในบ้านหลังไหนแล้ว ก็ให้อยู่ที่นั่นตลอดจนกว่าจะออกจากเมืองนั้นไป ⁵ถ้าเมืองไหนไม่ต้อนรับ ก็ให้ออกจากเมืองนั้นไป แล้วสะบัดฝุ่นออกจากเท้า* ด้วย เพื่อเป็นการเตือนพวกเขา”

⁶พวกเขาก็ได้ไปประกาศข่าวดี^๑ นี้ ทั่วทุกหมู่บ้านและรักษาคนเจ็บป่วยด้วย

เฮโรดลับสนเรื่องพระเยซู

(มธ. 14:1-12; มก. 6:14-29)

⁷เมื่อเฮโรด* ผู้ปกครองแคว้นกาลิลี ได้ยินเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นนี้ ก็มึนงงสงสัย เพราะมีคนบอกเขาว่าพระเยซู “เป็นยอห์นที่ฟื้นขึ้นมาใหม่” ⁸บางคนก็บอกว่า “เป็นเอลียาห์* ที่มาปรากฏให้เห็น” หรือบางคนก็บอกว่า เป็น “ผู้พูดแทนพระเจ้า^๑ คนหนึ่งจากสมัยก่อนที่ฟื้นขึ้นมาใหม่” ⁹แต่เฮโรดพูดว่า “เราได้ตัดหัวยอห์นไปแล้ว แล้วคนนี่ที่เราได้ยินคนพูดถึง เป็นใครกันแน่” พระองค์ก็เลยอยากจะเจอพระเยซู

พระเยซูเลี้ยงคนห้าพันคน

(มธ. 14:13-21; มก. 6:30-44; ยฮ. 6:1-14)

¹⁰เมื่อพวกศิษย์เอก^๑ กลับมา ก็เล่าให้พระเยซูฟังถึงเรื่องราวต่างๆ ที่พวกเขาได้ไปทำมา แล้วพระองค์จึงพาพวกเขาปลีกตัวออกไปที่เมืองเบธไซดา ¹¹เมื่อพวกชาวบ้านรู้เข้า ก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ต้อนรับพวกเขา พร้อมกับเล่าเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าให้ฟัง และยังได้รักษาคนที่เจ็บไข้ได้ป่วยด้วย

¹²พอตกเย็น ศิษย์เอกทั้งสองคนพากันมาหาพระเยซู พูดว่า “ส่งชาวบ้านพวกนี้กลับไปเถอะ พวกเขาจะได้ไปหาอาหารกินและหาที่พักตามหมู่บ้านหรือไร่นาใกล้ๆ นี่ในคืนนี้ เพราะที่นี้เปลี่ยวมาก”

¹³แต่พระเยซูกลับบอกว่า “พวกคุณหาอะไรมาเลี้ยงพวกเขาสิ”

พวกศิษย์ตอบว่า “พวกเรามีแค่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น ถ้าจะให้มืออาหารพอ

9:5 สะบัดฝุ่นออกจากเท้า หมายถึงพวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้ เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษ และพวกศิษย์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว
 9:7 เฮโรด คือเฮโรด แอนติปาส ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีและเปเรีย เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรด มหาราช ปกครองในปีก่อนคริสตศักราช 4 - ค.ศ.39 หรือ พ.ศ.539 - 582
 9:8 เอลียาห์ คือผู้พูดแทนพระเจ้า มีชีวิตอยู่ประมาณ 850 ปีก่อนพระเยซูเกิด

ก็ต้องไปซื้อมาเลี้ยงพวกเขาทุกคน ¹⁴ขณะนั้นมีผู้ชายอยู่ประมาณห้าพันคน แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกศิษย์ว่า “ถ้าฉันไปบอกให้พวกเขานั่งกันเป็นกลุ่มๆ กลุ่มละประมาณห้าสิบคน”

¹⁵พวกเขา ก็ไปทำตาม ทุกคนนั่งลงเป็นกลุ่มๆ ¹⁶พระเยซูหยิบขนมปังห้าก้อน และปลาสองตัวขึ้นมา พร้อมแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ขอบคุณพระเจ้าสำหรับอาหาร แล้วหักขนมปังส่งให้กับพวกศิษย์ เพื่อเอาไปแบ่งให้กับทุกคน ¹⁷พวกชาวบ้านต่างกินกันจนอิ่ม และพวกศิษย์ก็เก็บเศษอาหารที่เหลือกินได้อีกสิบสองเซ่งเต็มๆ

พระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

(มธ.16:13-19; มก.8:27-29)

¹⁸เมื่อพระเยซูอธิษฐานอยู่คนเดียว พวกศิษย์ก็พากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงถามว่า “ชาวบ้านคิดว่าเราเป็นใคร”

¹⁹พวกเขาตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์* แต่บางคนว่าเป็นผู้ทดแทนพระเจ้า คนหนึ่งในสมัยก่อนที่ฟื้นขึ้นมาใหม่”

²⁰พระองค์จึงถามพวกเขาว่า “แล้วพวกคุณล่ะคิดว่าเราเป็นใคร”

เปโตรตอบว่า “เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*ของพระเจ้า”

²¹พระเยซูเตือนพวกเขาว่าอย่าบอกให้ใครรู้

พระเยซูบอกว่าพระองค์จะต้องตาย

(มธ.16:20-28; มก.8:30-9:1)

²²พระองค์พูดว่า “บุตรมนุษย์ จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายอย่าง พวกเขาจะนำเขามาตีเขา เขานักบวชและพวกครูสอนกฎปฏิบัติก็จะไม่ยอมรับพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกฆ่า แต่พระองค์จะฟื้น ขึ้นมาใหม่ในวันที่สาม”

²³แล้วพระองค์ก็พูดกับทุกคนว่า “ถ้าใครอยากจะได้ติดตามเรา ต้องเลิกตามใจตัวเอง แล้วแบกกางเขนของตัวเองตามเราทุกๆ วัน ²⁴คนที่พยายามจะรักษาชีวิตไว้ ก็จะถูกสูญเสียชีวิตไป แต่คนที่ยอมสูญเสียชีวิตเพื่อเรา จะได้ชีวิตที่เที่ยงแท้ ²⁵แล้วมันจะมีประโยชน์อะไรล่ะ ถ้าหากได้เป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่างในโลก แต่ต้องสูญเสียชีวิตของตัวเองหรือถูกทำลายไป ²⁶คนที่อับอายเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะอับอายคนนั้นเหมือนกันในวันที่บุตรมนุษย์มาพร้อมกับสง่าราศีของพระองค์เอง สง่าราศีของพระบิดา และของพวกทูตสวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์” ²⁷แต่เราขอออกให้รู้ว่า มีบางคนในพวกคุณที่ยืนอยู่ที่นี่ จะได้เห็นแผ่นดินของพระเจ้าก่อนตาย”

โมเสส เอลียาห์และพระเยซู

(มธ.17:1-8; มก.9:2-8)

²⁸หลังจากนั้นราวแปดวัน พระองค์ได้พาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน ²⁹ในขณะที่อธิษฐาน ใบหน้าของพระองค์ก็เปลี่ยนไป เสื้อผ้าพระองค์เปลี่ยนเป็นสีขาวเปล่งประกายแวววาว ³⁰ทันใดนั้น ก็มีชายสองคน คือโมเสสกับเอลียาห์* ได้มาพูดคุยอยู่กับพระองค์

9:19 เอลียาห์ คือผู้ทดแทนพระเจ้า มีชีวิตอยู่ประมาณ 850 ปีก่อนพระเยซูเกิด

9:20 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต

9:30 โมเสสกับเอลียาห์ คือผู้นำสองคนที่สำคัญมากของชาวยิวในสมัยพระคัมภีร์เดิม

ที่นั่น ³¹ทั้งสองเปล่งรัศมีเจิดจ้า พวกเขากำลังพูดถึงการตายของพระเยซูที่กำลังจะเกิดขึ้นในเมืองเยรูซาเล็ม ³²ส่วนเบโตรกับเพื่อนอีกสองคนนั้นนั่งง่วงมาก แต่เมื่อพวกเขาตื่นเต็มที่ ก็ได้เห็นรัศมีอันเจิดจ้าของพระเยซู และเห็นชายสองคนยืนอยู่กับพระองค์ ³³เมื่อชายสองคนนั้นกำลังจะไปเบโตรได้พูดกับพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ดิฉันเลยที่พวกเราอยู่ที่นี้ เราจะได้สร้างเพิงขึ้นสามหลังสำหรับพระองค์หนึ่งหลัง โมเสสหนึ่งหลัง และเอลียาห์อีกหนึ่งหลัง” แต่เบโตรไม่รู้หรือว่าตัวเองกำลังพูดอะไรออกไป

³⁴ขณะที่เบโตรกำลังพูดอยู่นั้น ก็มีเมฆลอยมาปกคลุมพวกเขาไว้ พวกเขากลัวมาก ³⁵มีเสียงหนึ่งดังออกมาจากเมฆว่า “นี่คือลูกของเราที่เราได้เลือกไว้ ให้เชื่อฟังเขา”

³⁶เมื่อเสียงนั้นเงียบลง พวกเขาได้เห็นแต่พระเยซูเท่านั้น แล้วพวกเขาก็ได้เก็บเรื่องที่ได้เห็นนี้ไว้ในใจ ไม่ได้เล่าให้ใครฟังเลยในตอนนั้น

พระเยซูรักษาเด็กผู้ชายที่มีผีร้ายสิงอยู่

(มธ.17:14-18; มก.9:14-27)

³⁷วันต่อมา เมื่อพวกเขาเดินลงมาจากภูเขา ชาวบ้านกลุ่มใหญ่มาหาพระเยซู ³⁸ชายคนหนึ่งในฝูงชนนั้นร้องขึ้นว่า “อาจารย์ครับ ช่วยลูกผมด้วย ผมมีลูกชายเพียงคนเดียวเท่านั้น ³⁹ผีร้ายชอบเข้าสิงเขา เขาก็จะกรี๊ดร้องทันที บางครั้งมันก็ทำให้เด็กล้มชักรัดชักงอ น้ำลายฟูมปาก มันแทบจะไม่เคยออกจากตัวเขาเลย และชอบทำร้ายเขา ⁴⁰ผมเคยขอร้องให้พวกศิษย์ของท่านช่วยไล่มันออกไป แต่พวกเขาก็ทำไม่ได้”

⁴¹พระเยซูจึงตอบว่า “โอ้ พวกเราไม่มีอำนาจเชื่อและตั้งชื่อ เราจะต้องอยู่กับพวกคุณไปอีกนานแฉะไหน เราจะต้องทนอยู่กับพวกคุณไปอีกนานไหม เอาลูกคุณมานี่สิ”

⁴²เมื่อเด็กนั้นกำลังเดินเข้ามา ผีร้ายก็ทำให้เขาล้มลงชักรัดชักงอกับพื้น พระเยซูได้ไล่ผีร้ายนั้นออกไป และรักษาเด็กคนนั้น แล้วส่งคืนให้กับพ่อของเขา ⁴³ทุกคนต่างพากันประหลาดใจมาถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

พระเยซูพูดถึงการตายของพระองค์

(มธ.17:22-23; มก.9:30-32)

ในขณะที่ทุกคนกำลังประหลาดใจกับสิ่งที่พระเยซูได้ทำนั้น พระองค์ก็พูดกับพวกศิษย์ว่า ⁴⁴“ตั้งใจฟังให้ดีในสิ่งที่เราจะบอก บุตรมนุษย์จะต้องถูกส่งมอบไปให้กับศัตรูของพระองค์” ⁴⁵แต่พวกศิษย์ไม่รู้ว่าพระองค์พูดถึงเรื่องอะไร เพราะความหมายถูกซ่อนไปจากใจของพวกเขา ก็เลยไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่มีใครกล้าถาม

คนที่สำคัญที่สุด

(มธ.18:1-5; มก.9:33-37)

⁴⁶พวกเขาเริ่มเถียงกันว่า ในกลุ่มพวกเขาใครจะได้เป็นคนสำคัญที่สุด ⁴⁷พระเยซูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ในใจ พระองค์จึงพาเด็กคนหนึ่งมาขึ้นอยู่ข้างๆ พระองค์ ⁴⁸แล้วพูดกับพวกศิษย์ว่า “คนที่ยอมรับเด็กเล็กอย่างนี้เพราะเห็นแก่เรา คนนั้นก็ยอมรับเรา และคนที่ยอมรับเราก็ก็นับว่ายอมรับพระองค์ผู้ส่งเรามาด้วย คนที่ต่ำต้อยที่สุดในหมู่พวกคุณนั้นล่ะคือคนที่สำคัญที่สุด”

คนที่ไม่ได้ต่อต้านคุณก็อยู่ฝ่ายคุณ

(มก.9:38-40)

⁴⁹ ยอห์นได้พูดว่า “อาจารย์ครับ พวกผมเห็นชายคนหนึ่งขับผีร้ายออกโดยอ้างชื่อของอาจารย์ พวกผมก็เลยพยายามห้ามเขา เพราะเขาไม่ใช่พวกเรา”

⁵⁰ พระเยซูพูดกับยอห์นว่า “อย่าไปห้ามเขาเลย เพราะคนที่ไม่ได้ต่อต้านคุณก็เป็นพวกคุณอยู่แล้ว”

หมู่บ้านของชาวสะมาเรีย

⁵¹ เมื่อใกล้ถึงเวลาที่พระเยซูจะถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์ พระองค์ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะไปเมืองเยรูซาเล็ม ⁵² พระองค์จึงได้ส่งศิษย์บางคนล่วงหน้าไปก่อน พวกเขาได้เข้าไปที่หมู่บ้านของชาวสะมาเรีย เพื่อจัดเตรียมสิ่งต่างๆ ให้พร้อมสำหรับพระองค์ ⁵³ แต่คนที่นั่นไม่ต้อนรับพระองค์ เพราะพวกเขาเห็นว่าพระองค์ตั้งใจจะไปเมืองเยรูซาเล็ม ⁵⁴ เมื่อยากอบและยอห์น ศิษย์ของพระองค์เห็นอย่างนั้น ก็พูดขึ้นว่า “อาจารย์ จะให้เราส่งไฟจากสวรรค์ลงมาเผาผลาญคนพวกนี้* ให้สิ้นซากไปเลยดีไหมครับ”

⁵⁵ แต่พระเยซูหันมาต่อว่าพวกเขา* ⁵⁶ แล้วออกเดินทางต่อไปยังหมู่บ้านอื่น

จะติดตามพระเยซู ต้องทำอย่างไร

(มธ.8:19-22)

⁵⁷ ขณะที่พวกเขากำลังเดินไปตามถนน มีชายคนหนึ่งพูดกับพระเยซูว่า “ไม่ว่าอาจารย์จะไปที่ไหน ผมจะติดตามไปด้วย”

⁵⁸ พระเยซูจึงตอบไปว่า “หมาจิ้งจอกยังมีโพรง นกในท้องฟ้ายังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีแม้แต่ที่ที่จะซุกหัวนอน”

⁵⁹ พระองค์พูดกับอีกคนหนึ่งว่า “ตามเรามา” แต่ชายคนนั้นตอบว่า “ขออนุญาตไปฝังศพพ่อก่อนนะครับ”

⁶⁰ พระเยซูจึงบอกว่า “ให้คนตายฝังคนตายกันเอง ส่วนคุณให้ไปประกาศแผ่นดินของพระเจ้าเถอะ”

⁶¹ ชายคนอื่นจึงพูดขึ้นว่า “ผมจะตามพระองค์ไปแน่ แต่ขอกลับไปรำลาคคนที่บ้านก่อนนะครับ”

⁶² พระเยซูจึงตอบว่า “ถ้าคนที่จับคันไถแล้วยังท้วงหน้าพะวงหลังอยู่ คนนั้นก็ไมเหมาะสมกับแผ่นดินของพระเจ้า”

พระเยซูส่งศิษย์เจ็ดสิบสองคนออกไป

10 ต่อมาพระเยซูเลือกศิษย์อีกเจ็ดสิบสองคน* แล้วส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่ๆ ล่วงหน้า พระองค์ไปตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆ ที่พระองค์กำลังจะไป ² พระองค์บอกพวกเขาว่า “พืชผลที่จะให้เก็บเกี่ยวนั้นมีมากมายแต่มีคนงานน้อย ให้อ่อนนวยองค์เจ้าชีวิตผู้ดูแลเรื่องการเก็บเกี่ยวนี้ ให้ช่วยส่งคนงานมาเพิ่มขึ้น จะได้ช่วยกันเก็บเกี่ยว ³ ไปเถอะ แต่อย่าลืมนะว่าเราได้

9:54 ข้อ 54 ในสำเนากรีกบางฉบับเพิ่มเติมว่า “เหมือนกับที่เอลียาห์เคยทำมา”

9:55 ข้อ 55 ในสำเนากรีกบางฉบับจะเพิ่มเติมว่า “พระเยซูพูดว่า ‘คุณไม่รู้หรือว่าจิตวิญญาณแบบไหนที่เป็นเจ้าของพวกคุณ ข้อ 56 บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อทำลายจิตวิญญาณมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเหลือพวกเขา’”

10:1 เจ็ดสิบสองคน แต่สำเนาต้นฉบับภาษากรีกบางฉบับบอกว่า เจ็ดสิบคน

ส่งพวกคุณออกไปเหมือนพวกลูกแกะที่อยู่ท่ามกลางฝูงหมาป่า ⁴ไม่ต้องเอาถุงเงิน ถุงย่าม หรือ รองเท้าติดตัวไป และไม่ต้องหยุดพักทายใครเลยในระหว่างทาง ⁵เมื่อเข้าบ้านไหนก็ให้อวยพรก่อนว่า ‘ขอให้บ้านนี้อยู่เย็นเป็นสุข’ ⁶ถ้าบ้านนั้นมีคนที่รักความสงบสุขอยู่ พรนั้นก็จะตกเป็นของเขา แต่ถ้าไม่มี พรนั้นก็จะกลับมากอยู่กับคุณอีก ⁷เมื่ออยู่บ้านไหนก็ให้อยู่บ้านนั้นตลอดอย่าย้ายไปย้ายมา เมื่อ เขาเอาอะไรมาให้กินและดื่ม ก็กินเลย เพราะคนงานก็สมควรจะได้รับค่าจ้าง ⁸เมื่อเข้าไปในเมืองไหน เขาเลี้ยงอะไรก็ให้กินสิ่งนั้น ⁹รักษาคนที่ไม่สบายในเมืองนั้น และบอกเขาว่า ‘แผ่นดินของ พระเจ้าใกล้มาถึงแล้ว’ ¹⁰ แต่ถ้าเมืองไหนไม่ต้อนรับคุณ ก็ให้ไปยืนอยู่ที่ถนนแล้วพูดว่า ¹¹ ‘แม่แต่ ผุ่นในเมืองนี้ที่ติดเท้าเรา เราก็จะปัดออกให้หมด’ เพื่อเป็นการเตือนพวกเขา และรู้ไว้ด้วยว่า ‘แผ่นดิน ของพระเจ้าใกล้มาถึงแล้ว’ ¹² เราจะบอกให้รู้ว่า ในวันพิพากษา โทษของเมืองนี้จะรุนแรง กว่าโทษของเมืองโสโดม* เสียอีก”

พระเยซูเตือนประชาชนที่ไม่เชื่อ

(มธ.11:20-24)

¹³ “น่าอัศจรรย์จริงๆ เมืองโคราซิมและเมืองเบธไซดา* เพราะถ้าเรื่องอัศจรรย์ที่ได้เกิดขึ้นใน เมืองของเจ้านี้ไปเกิดที่เมืองโทระและเมืองไซดอน* แล้วละก็ คนที่นั่นก็คงกลับตัวกลับใจ ใส่ผ้า กระสอบ* และเอาซี่เก้าโรยหัวไปนานแล้ว ¹⁴ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองนี้จะรุนแรงกว่า โทษของเมืองโทระและเมืองไซดอนเสียอีก ¹⁵ ส่วนเจ้าเมืองคาเปอร์นาอุม* เจ้าคิดว่า เจ้าจะถูก ยกขึ้นสูงเทียมฟ้าหรือไม่ มีมีทาง เจ้าจะต้องตกลงไปถึงดินแดนของคนตายต่างหากเล่า”

¹⁶ แล้วพระองค์ก็บอกกับศิษย์ว่า “คนที่ยอมรับถ้อยคำของพวกคุณ ก็เท่ากับยอมรับเราด้วย และคนที่ปฏิเสธพวกคุณ ก็เท่ากับปฏิเสธเราด้วย แล้วคนที่ปฏิเสธเรา ก็เท่ากับปฏิเสธพระเจ้าผู้ ที่ส่งเรามาด้วย”

ศิษย์เจ็ดสิบสองคนกลับมา

¹⁷ ศิษย์ทั้งเจ็ดสิบสองคน กลับมารายงานพระเยซูด้วยความดีใจว่า “อาจารย์ครับ แม้แต่ พวกผีร้าย* ยังเชื่อฟังเราเลย ตอนที่เรายังชื่อของอาจารย์” ¹⁸ พระเยซูตอบว่า “เราเห็นซาตาน ตกลงมาจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ ¹⁹ เราให้อำนาจพวกคุณ ในการเหยียบย่างร้ายและแมลงป่อง และ ให้มีอำนาจเหนือศัตรูทั้งหมด ไม่มีอะไรทำร้ายพวกคุณได้ ²⁰ แต่อย่าดีใจเพราะพวกผีร้ายเชื่อฟัง พวกคุณ แต่ให้ดีใจเพราะชื่อของพวกคุณได้จดไว้บนสวรรค์แล้ว”

พระเยซูขอบคุณพระบิดา

(มธ.11:25-27; 13:16-17)

²¹ ในเวลานั้นพระเยซูเต็มไปด้วยความสุขในพระวิญญานบริสุทธิ์ พระองค์พูดว่า

10:12 โสโดม เป็นเมืองที่มีพวกเกย์เต็มไปหมด พระเจ้าทำลายเมืองทั้งเมือง ดูได้ในหนังสือ ปฐมกาล 19
 10:13 เมืองโคราซิมและเมืองเบธไซดา คือ เมืองที่อยู่ติดกับทะเลสาบกาลิลี เป็นเมืองที่พระเยซูประกาศสั่งสอนประชาชน
 10:13 เมืองโทระและเมืองไซดอน คือ เมืองที่คนชั่วร้ายอยู่
 10:13 ผ้ากระสอบ คือ ผ้าเนื้อหยาบ ทำจากขนสัตว์ ใช้สวมใส่เพื่อแสดงความโศกเศร้า
 10:15 คาเปอร์นาอุม คือ เมืองในแคว้นกาลิลี ที่พระเยซูใช้เป็นที่พักอาศัย
 10:17 ผีร้าย หมายถึง วิญญาณชั่วจากปีศาจ

“ลูกสรรเสริญพระบิดา องค์เจ้าชีวิตแห่งฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก

ขอขอบคุณพระองค์ที่ได้ปิดบังสิ่งเหล่านี้จากคนฉลาดและรอบรู้ แต่ได้เปิดเผยให้กับคนที่ไร้
 เติงสาเหมือนเด็กเล็กๆ ได้รู้ ใช่แล้ว นี่แหละเป็นสิ่งที่พระองค์อยากจะทำให้เกิดขึ้น”

²²“พระบิดาได้มอบทุกสิ่งทุกอย่างให้กับลูก ไม่มีใครรู้จักพระบุตรหรอก นอกจากพระบิดา
 และไม่มีใครรู้จักพระบิดาหรอก นอกจากพระบุตร และคนที่พระบุตรได้เลือกที่จะบอกให้รู้เกี่ยวกับพระบิดา”

²³พระเยซูหันมาพูดกับพวกศิษย์เป็นการส่วนตัวว่า “เป็นเกียรติจริงๆ สำหรับพวกคุณที่ได้
 เห็นสิ่งเหล่านี้ ²⁴เราจะบอกให้รู้ว่า มีพวกผู้พูดแทนพระเจ้า† และพวกกษัตริย์ ออกยอกเห็นอยาก
 ได้ยินสิ่งที่พวกคุณเห็นและได้ยินนี้ แต่พวกเขาก็ไม่ได้เห็นและก็ไม่ได้อินด้วย”

ชาวสะมาเรียใจดี

²⁵มีคนทีเก่งกฎของโมเสสคนหนึ่ง ลูกขึ้นทอดสอบพระเยซู เขาถามว่า “อาจารย์ครับ ผมจะ
 ต้องทำยังไงถึงจะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป”

²⁶พระเยซูตอบว่า “กฎเขียนไว้ว่าอะไร แล้วคุณเข้าใจว่ายังไง”

²⁷เขาก็ตอบว่า “ต้องรักพระเจ้าองค์เจ้าชีวิต ด้วยสิ้นสุดหัวใจ สิ้นสุดจิตวิญญาณ
 สิ้นสุดกำลัง และสิ้นสุดความคิด* และต้องรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง*”

²⁸พระเยซูพูดว่า “ถูกต้องแล้ว ไปทำตามนั้นเถอะ แล้วจะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป”

²⁹แต่เขาอยากจะทำอะไร เขาทำถูกแล้วที่ถามคำถามอย่างนี้* เขาจึงถามต่อว่า “แล้วใคร
 เป็นเพื่อนบ้านของผมล่ะครับ”

³⁰พระเยซูตอบว่า “มีชายคนหนึ่งเดินทางจากเมืองเยรูซาเล็ม ไปเมืองเยรีโค ในระหว่าง
 ทางถูกโจรปล้นและทำร้าย พวกโจรถอดเอาเสื้อผ้าเขาไป ทูตเขาแล้วหนีไป ทั้งเขาให้นอนบาด
 เจ็บปางตายอยู่ที่นั่น ³¹บังเอิญมีนักบวชคนหนึ่งเดินผ่านมาทางนั้นพอดี แต่พอเขาเห็นชายคน
 นั้น เขาก็หลีกเลี่ยงไปเดินอีกฝั่งหนึ่ง ³²ผู้ช่วยในวิหาร† คนหนึ่งก็เหมือนกัน เมื่อเดินมาพบชายคน
 นั้น เขาก็หลีกเลี่ยงไปเดินอีกฝั่งหนึ่งของถนน ³³แต่มีชาวสะมาเรีย* คนหนึ่งเดินผ่านมา เมื่อ
 เห็นชายคนนั้น เขาก็สงสาร ³⁴รีบเข้าไปช่วย เอาเหล้าองุ่นและน้ำมันมะกอก* เทลงบนบาดแผล
 และพันผ้าไว้ แล้วก็ยกขึ้นหลังลาของเขา พาไปที่โรงแรม ดูแลพยาบาลเขา ³⁵วันต่อมา ชาวสะ
 มาเรียคนนี้ก็ให้เงินสองเหรียญกับเจ้าของโรงแรมและบอกว่า ‘ช่วยดูแลเขาให้ดีด้วยนะส่วนที่
 เกินจากนี้ ผมจะจ่ายให้ตอนเขากลับ”

³⁶“คุณคิดว่า ในสามคนนี้ ใครเป็นเพื่อนบ้านของชายที่ถูกโจรปล้นล่ะ”

³⁷คนเก่งกฎของโมเสสคนนี้ก็ตอบว่า “คนที่แสดงความเมตตาให้กับเขาแหละสิครับ”

พระเยซูก็พูดกับเขาว่า “คุณก็ทำอย่างเขาบ้างสิ”

10:27 ต้องรักพระเจ้า... สิ้นสุดความคิด อ้างจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5

10:27 ต้องรักเพื่อนบ้าน... ตนเอง อ้างจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18

10:29 “เขาทำถูกแล้วที่ถามคำถามอย่างนี้” หรือ อาจจะแปลได้อีกว่า “เขาอยากจะทำอะไรให้คนเห็นว่าเขาใช้ชีวิตอย่าง
 ถูกต้องตามทางของพระเจ้าแล้ว”

10:33 ชาวสะมาเรีย มาจากแคว้นสะมาเรีย เป็นลูกผสมของพวกยิว คนยิวเกลียดชังพวกนี้มาก

10:34 เหล้าองุ่นและน้ำมันมะกอก ของสองอย่างนี้ใช้เป็นยาเพื่อทำให้บาดแผลนุ่มและสะอาด

มารีย์กับมารธา

³⁸ในระหว่างทางนั้น พระเยซูและพวกศิษย์ได้เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ที่นั่นมีหญิงคนหนึ่งชื่อมารธา นางได้เชิญพระองค์พักที่บ้านของนาง ³⁹มารีย์ซึ่งเป็นน้องสาวของมารธา ได้มานั่งอยู่ที่เท้าขององค์เจ้าชีวิต และฟังพระองค์พูดอย่างตั้งใจ ⁴⁰ส่วนมารธานั้นกำลังยุ่งอยู่กับการจัดเตรียมต่างๆ นางก็ได้มาตัดพ้อกับพระเยซูว่า “อาจารย์ไม่สนใจเลยหรือที่น้องสาวปล่อยให้ดิฉันทำงานอยู่คนเดียว ช่วยบอกให้เธอมาช่วยหน่อยเถอะค่ะ”

⁴¹แต่องค์เจ้าชีวิตตอบนางไปว่า “มารธา มารธาเอ๋ย เธอกำลังกังวลและวุ่นวายกับหลายเรื่องเหลือเกิน ⁴²แต่มีสิ่งเดียวเท่านั้นที่จำเป็น และมารีย์ก็ได้เลือกเอาสิ่งนั้นที่ดีกว่าไว้แล้ว และจะไม่มีการแย่งสิ่งนั้นไปจากเธอ”

พระเยซูสอนเรื่องการอธิษฐาน

(มธ.6:9-15)

11 มีครั้งหนึ่งที่พระเยซูอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง เมื่ออธิษฐานเสร็จแล้วลูกศิษย์คนหนึ่งเข้ามาบอกว่า “อาจารย์ช่วยสอนพวกเราอธิษฐานหน่อยครับ เหมือนกับที่เขียนสอนศิษย์ของเขา” ²พระเยซูบอกว่า “เมื่อพวกคุณอธิษฐาน ให้พูดอย่างนี้ว่า

- ‘พระบิดา ขอให้ชื่อของพระองค์เป็นที่เคารพนับถือเสมอ
- ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาถึง
- ³ขอช่วยให้เรามีอาหารกินในทุกๆ วัน
- ⁴ขอช่วยยกโทษบาปให้กับเราด้วย
- เหมือนกับที่เรายกโทษให้กับคนอื่นที่ทำบาปต่อเรา
- ขอช่วยปกป้องเราไม่ให้ถูกย่ำยวน”

ต้องขอต่อไปเรื่อยๆ

(มธ.7:7-11)

⁵แล้วพระเยซูพูดต่อไปว่า “สมมุติว่ามีเพื่อนมาเยี่ยมคุณ แต่บ้านคุณก็ไม่มีอะไรจะให้เขากินสักอย่าง คุณก็เลยไปหาเพื่อนอีกคนหนึ่งตอนเที่ยงคืน และร้องเรียกว่า ‘นี่ เพื่อนขอยืมขนมปังสักสามก้อนสิ ⁶พอดีมีเพื่อนมาเยี่ยม แต่ที่บ้านไม่มีอะไรจะให้เขากินเลย’ ⁷เพื่อนคนนั้นที่อยู่ในบ้านร้องตอบว่า ‘อยู่ย่งน่า ประตุก็ลงกลอนแล้ว ฉันกับลูกๆ ก็นอนกันอยู่บนเตียงนี้หมดแล้ว จะลุกไปหยิบอะไรให้ไม่ได้แล้ว’ ⁸เราจะบอกให้รู้ว่า ถึงแม้เขาจะไม่ลุกขึ้นมาหยิบให้เพราะความเป็นเพื่อนกัน แต่เขาจะลุกขึ้นมาหยิบให้เท่าที่คนคนนั้นอยากได้ เพราะทนการตื้อแบบไม่รู้จักอายของคนคนนั้นไม่ไหว ⁹เราขอบอกให้รู้ว่า ขอแล้วจะได้ หาแล้วจะพบ เคาะแล้วประตูจะเปิดให้ ¹⁰เพราะทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่หา ก็จะพบ และทุกคนที่เคาะ ประตูก็จะเปิดให้เขา ¹¹มีพ่อคนไหนบ้าง ที่เมื่อลูก ขอบลา แล้วจะส่งงูพิษให้แทน ¹²หรือเมื่อลูกขอโซ่แล้วจะส่งแมงป่องให้แทน ¹³แม้แต่พวกคุณที่เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีๆ กับลูกของคุณเลย แล้วพระบิดาบนสวรรค์ล่ะ จะไม่ยิ่งพร้อมที่จะให้พระวิญญาณบริสุทธิ์[†] กับคนที่ขอจากพระองค์หรือ”

อำนาจของพระเยซูมาจากพระเจ้า

(มธ.12:22-30; มก.3:20-27)

14 วันหนึ่งพระเยซูได้ไล่ผีร้าย¹ ออกจากชายคนหนึ่งที่เป็นใบ้ เมื่อผีออกไปแล้ว ชายคนนั้นก็พูดได้ ทำให้ชาวบ้านแปลกใจมาก 15 บางคนพูดว่า “เขาใช้ฤทธิ์อำนาจของ เบเอลเซบูลหัวหน้าผี ขับไล่ผีร้ายพวกนั้นออกไป”

16 บางคนก็เรียกให้พระองค์ทำสิ่งอัศจรรย์ให้ดู เพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์มาจากพระเจ้าจริง 17 พระเยซูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่จึงบอกว่า “แผ่นดินไหนที่แตกสามัคคีและต่อสู้กันเองจะถูกทำลาย และบ้านไหนที่ทะเลาะกันเองก็จะพังพินาศ 18 ถ้าซาตานต่อสู้กับตัวมันเองแล้ว แผ่นดินของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไร คุณหาว่าเราใช้ฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูล ขับไล่พวกผีร้ายนั้น 19 แล้วพวกศิษย์ของคุณล่ะ ใช้ฤทธิ์อำนาจของใคร เพราะพวกเขาขับผีร้ายเหมือนกัน พวกศิษย์ของคุณเองจะพิสูจน์ว่าสิ่งที่คุณพูดเกี่ยวกับเรานั้นผิด 20 แต่ถ้าเราใช้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าขับผีร้าย ก็แสดงว่าแผ่นดินของพระเจ้ามาถึงพวกคุณแล้ว”

21 “เมื่อมีเจ้าของบ้านที่แข็งแรงและมีอาวุธครบมือเฝ้าบ้านอยู่ ทรัพย์สินของเขาก็ปลอดภัย 22 แต่ถ้ามีคนที่ยึดมั่นที่แข็งแรงกว่าบุกเข้ามาเอาชนะเขา และยึดเอาอาวุธที่เขาใช้ป้องกันตัวไป เมื่อถึงตอนนั้น ก็ปล้นเอาทรัพย์สินของเขาไปแบ่งปันกันได้

23 คนที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายเรา ก็ต่อต้านเรา และคนที่ไม่ช่วยเรารวบรวมฝูงแกะ ก็เป็นคนที่ทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป

คนที่ว่างเปล่า

(มธ.12:43-45)

24 เมื่อผีร้ายออกมาจากร่างของคนหนึ่งแล้ว มันก็ได้ตระเวนไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง เพื่อหาที่พักนอน แต่ก็หาไม่เจอ มันจึงพูดว่า ‘กลับไปบ้านหลังเก่าที่เคยอยู่ดีกว่า’ 25 แล้วมันก็กลับไปพบว่าบ้านหลังนั้นถูกเก็บกวาดสะอาดเรียบร้อย 26 มันจึงไปชวนผีที่เรียกกว่ามันมาอีกเจ็ดตัว เข้ามารวมกันอยู่ที่บ้านหลังนั้น และในที่สุด สภาพของคนนั้นก็ยิ่งเลวร้ายกว่าตอนแรกเสียอีก”

ผู้ที่มีเกียรติจริงๆ

27 เมื่อพระเยซูเล่าเรื่องนี้อยู่ ก็มีหญิงคนหนึ่งในฝูงชนร้องขึ้นมาว่า “คนที่คลอดท่านมาและให้ท่านดูตนม ถือว่ามีเกียรติจริงๆ”

28 แต่พระองค์พูดว่า “ใช่ แต่คนที่ฟังและทำตามถ้อยคำของพระเจ้า ก็มีเกียรติยิ่งกว่า”

พิสูจน์ให้พวกเรารู้สิ

(มธ.12:38-42; มก.8:12)

29 เมื่อมีชาวบ้านมากมายขึ้น พระเยซูก็พูดว่า “คนสมัยนี้ชั่วร้าย อยากจะให้เราทำแต่เรื่องอัศจรรย์ให้ดู เพื่อพิสูจน์ว่าพระเจ้าส่งเรามา แต่พระเจ้าจะไม่แสดงเรื่องอัศจรรย์อะไรทั้งนั้น เพื่อพิสูจน์กับพวกเขา นอกจากเรื่องอัศจรรย์ของโยนาห์* 30 สิ่งที่เกิดขึ้นกับโยนาห์ เป็นเรื่องอัศจรรย์ที่พิสูจน์ให้ชาวนินะเวห์รู้ว่า พระเจ้าส่งโยนาห์มา และสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเรา ก็จะเป็นเรื่องอัศจรรย์ที่

11:29 โยนาห์ คือ ผู้ทดแทนพระเจ้าในพระคัมภีร์เดิม หลังจากอยู่ในท้องปลา 3 วันก็ออกมามีชีวิตต่อไป เหมือนกับพระเยซูที่ฟื้นขึ้นมาจากตายอยู่ในอุโมงค์ 3 วัน

พิสูจน์ให้คนในสมัยนี้รู้ว่า พระเจ้าได้ส่งบุตรมนุษย์³¹ มาในวันตัดสินโทษ ราชินีที่มาจากทางใต้* จะฟ้องว่าคนสมัยนี้ผิด เพราะนางอุตส่าห์เดินทางมาจากสุดขอบฟ้า เพื่อมาฟังความเฉลียวฉลาดของกษัตริย์ซาโลมอน แต่ตอนนี้ สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่ากษัตริย์ซาโลมอนก็อยู่ที่นี้แล้ว ³²ในวันตัดสินโทษ ชาวเมืองนินะเวห์ ก็จะมาทำให้เห็นว่าคนสมัยนี้ผิดเหมือนกัน เพราะชาวเมืองนินะเวห์นั้นได้กลับตัวกลับใจเมื่อได้ฟังคำสั่งสอนของโยนาห์ และตอนนี้ สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้แล้ว

ให้เป็นแสงสว่างของโลก

(มธ.5:15,6:22-23)

³³ไม่มีใครหรอกที่จุดตะเกียงแล้วจะเอาไปซ่อนไว้ หรือเอาถังครอบไว้ มีแต่จะเอาไปตั้งไว้บนเชิงตะเกียง เพื่อจะได้ส่องสว่างให้กับคนที่เข้ามาในห้อง ³⁴ดวงตาของคุณก็คือตะเกียงของร่างกาย ถ้าดวงตาดี ทั้งร่างก็มีแสงสว่างเต็มไปหมด แต่ถ้าดวงตาไม่ดี* ทั้งร่างกายก็จะมีตมมไปหมด ³⁵ระวังตัวไว้ให้ดี อย่าให้แสงสว่างในตัวคุณกลับมืดไป ³⁶ถ้าทั้งร่างของคุณมีความสว่างเต็มไปหมด ก็จะไม่มีส่วนไหนมืดเลย คุณก็จะสว่างจ้าไปทั้งตัว เหมือนกับมีแสงตะเกียงส่องมาที่คุณ”

พระเยซูวิจารณ์พวกผู้นำศาสนา

(มธ.23:1-36; มก.12:38-40; ลก.20:45-47)

³⁷เมื่อพระเยซูพูดจบแล้ว ฟาริสี[†] คนหนึ่ง ก็ได้ชวนพระองค์ไปกินอาหารที่บ้านของเขา เมื่อไปถึง พระองค์ก็ไปนั่งที่โต๊ะอาหารทันที ³⁸ส่วนฟาริสีคนนั้นก็แปลกใจ ที่พระเยซูไม่ได้ล้างมือ* ตามพิธีก่อนกินอาหาร ³⁹พระองค์ก็บอกว่า “พวกคุณฟาริสี ล้างถ้วยชามแต่เพียงภายนอกเท่านั้น แต่ภายในนั้นมันแต่ความโลภ และความชั่วร้ายเต็มไปหมด⁴⁰ ช่างโง่เสียจริง พระเจ้าสร้างดำนอกและด้านในด้วยไม้ไซหรือ ⁴¹ถ้ามัน ก็ให้กับคนจนด้วยใจ แล้วทุกอย่างก็จะสะอาดบริสุทธิ์สำหรับคุณ

⁴²น่าละอายจริงๆ พวกคุณที่เป็นฟาริสี คุณเคร่งครัดมากในเรื่องการถวายหนึ่งในสิบ* ให้กับพระเจ้า แม้แต่ใบสะระแหน่ ต้นธู* และสมุนไพรร ก็ให้จนครบถ้วน แต่พวกคุณกลับไม่มีความยุติธรรม และไม่มีความรักให้กับพระเจ้า คุณควรจะทำสิ่งนี้ไปพร้อมๆ กับการถวายด้วย

⁴³น่าละอายจริงๆ พวกคุณที่เป็นฟาริสี คุณชอบนั่งในที่อันมีเกียรติในที่ประชุม และชอบให้คนยกมือไหว้ที่ตลาด

⁴⁴น่าละอายจริงๆ พวกคุณเป็นเหมือนหลุมศพที่ไม่ได้ทำเครื่องหมายไว้ ที่คนเดินเหยียบย่ำไปมาโดยไม่รู้ตัว”

⁴⁵คนที่เก่งกฎปฏิบัติคนหนึ่ง พูดว่า “อาจารย์พูดอย่างนี้ ก็เท่ากับดูถูกพวกเราด้วย”

11:31 ราชินีที่มาจากทางใต้ คือราชินีเซบา อุตส่าห์เดินทางเป็นพันกิโลเมตร เพื่อจะมาเรียนรู้อุบายของพระเจ้าจากกษัตริย์ซาโลมอนดูใน 1พงศกษัตริย์10:1-3

11:34 “ดวงตาไม่ดี” หรืออาจจะเป็นไปได้ว่า “ดวงตาที่เต็มไปด้วยความโลภ”

11:38 ล้างมือ เป็นประเพณีการล้างมือทางศาสนาของชาวยิว พวกฟาริสีคิดว่าเป็นการกระทำที่สำคัญมาก

11:42 ถวายหนึ่งในสิบ คือ ถ้ามี่เงินอยู่ 10 บาท จะถวายให้พระเจ้า 1 บาท

11:42 ต้นธู ไม้พุ่มชนิดหนึ่งมีใบเขียวตลอดปี ดอกของมันมีสีเหลืองและมีกลิ่นแรง ใบของมันมีรสขม ในสมัยก่อนใช้ เป็นยาแก้ปวด และยากระตุ่น

⁴⁶พระเยซูจึงตอบว่า “ใช่แล้ว พวกคุณที่เก่งกฎปฏิบัติ ก็น่าละอายจริงๆ เพราะพวกคุณออกกฎที่เป็นภาระหนักอึ้งให้คนอื่นแบกไว้ แต่ตัวเองไม่คิดที่จะช่วยแบกแม้แต่นิ้วเดียว

⁴⁷น่าละอายจริงๆ เพราะคุณได้สร้างอนุสาวรีย์ สำหรับผู้พูดแทนพระเจ้าที่บรรพบุรุษของพวกคุณเป็นคนฆ่า ⁴⁸แสดงว่าพวกคุณเห็นดีด้วยกับสิ่งที่บรรพบุรุษของคุณได้ทำไป พวกเขาฆ่าพวกคุณก็สร้างอนุสาวรีย์ให้ ⁴⁹เพราะอย่างนี้ จึงมีสติปัญญาของพระเจ้าบอกไว้ว่า ‘เราจะส่งพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] และพวกทูตพิเศษ[†] ไปให้พวกเขา ซึ่งบางคนก็จะถูกพวกเขาฆ่า และบางคนก็จะถูกข่มเหง’ ⁵⁰คนสมัยนี้จะต้องถูกลงโทษสำหรับเลือดของพวกผู้พูดแทนพระเจ้าทุกคน ที่ถูกฆ่าตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมา ⁵¹นับจากเลือดของเอเบล* จนถึงเลือดของเศคาริยาห์* ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชากับวิหาร[†] ของพระเจ้า ใช่แล้ว เราจะบอกให้รู้ว่า คนในสมัยนี้แหละที่จะต้องถูกลงโทษสำหรับเลือดของพวกนั้นทุกคน

⁵²น่าละอายจริงๆ พวกคุณที่เก่งกฎปฏิบัติ เพราะคุณได้เอาบุญแก่ที่จะไขความรู้ไป แต่ตัวเองไม่ยอมเข้าไป แล้วยังขัดขวางคนอื่นที่กำลังจะเข้าไปอีกด้วย”

⁵³เมื่อพระเยซูออกไปแล้ว พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี[†] ก็เริ่มต่อต้านพระองค์อย่างหนัก และซักถามหลายๆ เรื่องอย่างไม่หวังดี ⁵⁴เพื่อคอยจับผิดคำพูดของพระองค์

อย่าเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก

12 มีชาวบ้านหลายพันคนได้มายืนเบียดเสียดกันอยู่พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ก่อนว่า “ระวังเชื้อของพวกฟาริสี[†] ไว้ให้ดี นั่นคือความหน้าไหว้หลังหลอก ²ทุกสิ่งทุกอย่างที่แอบซ่อนไว้จะต้องถูกค้นพบ และทุกอย่างที่เป็นความลับก็จะต้องถูกเปิดเผย ³สิ่งที่พวกคุณแอบพูดกันในที่มืดจะไดยินในที่แจ้งและสิ่งที่คุณกระซิบข้างหูในห้องส่วนตัวก็จะถูกประกาศจากบนหลังคา”

ควรกลัวใคร

(มธ. 10:28-31)

⁴“เพื่อนรัก อย่ากลัวมนุษย์เลย เพราะเขาฆ่าได้แต่เพียงร่างกายเท่านั้น หลังจากนั้นเขาก็ทำอะไรคุณไม่ได้อีกแล้ว ⁵แต่ให้เกรงกลัวพระเจ้า ผู้ที่มีอำนาจที่นอกจากจะฆ่าแล้วยังโยนลงไปไนนรกได้อีกด้วย ใช่แล้ว เราบอกให้เกรงกลัวผู้นี้แหละ

⁶ขนาดนกกระจอกห้าตัว ชายแคบ่าทเดียว พระเจ้าก็ยังไม่เคยลืมพวกมันสักตัว ⁷ขนาดผมบนหัวคุณมีกี่เส้น พระองค์ก็นับไว้หมดแล้ว อย่ากลัวเลย เพราะคุณมีค่ามากกว่านกกระจอกหลายตัวนี่”

การรับพระเยซูต่อหน้ามนุษย์

(มธ. 10:32-33; 12:32; 10:19-20)

⁸“เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่บอกว่าเขาเป็นคนของเรา บุตรมนุษย์[†] ก็จะบอกต่อหน้าทูตของพระเจ้าเหมือนกันว่า คนคนนั้นเป็นของเรา ⁹แต่คนที่ไม่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะไม่ยอมรับคนคนนั้นต่อหน้าทูตของพระเจ้าเหมือนกัน

11:51 เอเบล...เศคาริยาห์ ในพระคัมภีร์ของชาวอิสราเอล บอกว่าเอเบลเป็นคนแรกที่ถูกฆ่า และเศคาริยาห์เป็นคนสุดท้ายที่ถูกฆ่า

¹⁰ส่วนคนที่พูดจาดูหมิ่นบุตรมนุษย์[†] พระเจ้ายกโทษให้ได้ แต่คนที่พูดจาดูถูกดูหมิ่นพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] พระเจ้าจะไม่มีวันยกโทษให้เลย

¹¹เมื่อคุณถูกนำตัวไปสอบสวนในที่ประชุมของยิว[†] และต้องยืนอยู่ต่อหน้าพวกผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจ ไม่ต้องเป็นห่วงว่าจะพูดแก้ตัวยังงี้ดี ¹²เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะสอนคุณว่าจะต้องพูดอะไรในเวลานั้น”

พระเยซูเตือนเรื่องความโลภ

¹³มีชาวบ้านคนหนึ่งพูดว่า “อาจารย์ครับ ช่วยบอกให้พี่ชายผมแบ่งมรดกของพ่อให้ผมด้วยครับ”

¹⁴แต่พระเยซูตอบว่า “พ่อหนุ่ม ใครเป็นคนตั้งให้เราเป็นผู้แบ่งมรดกระหว่างคุณสองคน” ¹⁵พระเยซูพูดอีกว่า “ระวังตัวให้ดี อย่าโลภ เพราะชีวิตที่แท้จริงนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับทรัพย์สมบัติที่คนมี”

¹⁶แล้วพระองค์เล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ฟังว่า “มีชายที่ร่ำรวยคนหนึ่ง ไรนาของเขาให้พืชผลดีมาก ¹⁷เขาคิดในใจว่า ‘ฉันจะทำยังงี้ดี ไม่มีที่จะเก็บพืชผลพวกนี้แล้ว’ ¹⁸เขาจึงคิดว่า ‘อ้อ รู้แล้วจะรื้อยุ้งฉางพวกนี้ทิ้งแล้วสร้างชั้นใหม่ให้ใหญ่กว่าเดิม เพื่อจะได้เก็บพืชผลและสิ่งของทั้งหมดไว้ที่นั่น’ ¹⁹แล้วจะบอกกับตัวเองว่า ‘ฉันได้เก็บสะสมของดีๆ ไว้ตั้งเยอะแยะแล้ว มีพอสำหรับหลายปีไปกินดื่มและใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานดีกว่า’ ²⁰แต่พระเจ้าบอกกับเขาว่า ‘ไอ้โง่ คินนี้เจ้าก็จะตายแล้ว แล้วของที่เจ้าสะสมไว้จะตกไปเป็นของใครกัน’

²¹มันก็จะเป็นอย่างนี้แหละ สำหรับคนที่ชอบสะสมความร่ำรวยให้กับตัวเอง แต่ไม่ได้ร่ำรวยและใจกว้างต่อพระเจ้า”

เอาแผ่นดินของพระเจ้าเป็นที่หนึ่งก่อน

(มธ.6:25-34; 19-21)

²²แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกศิษย์ว่า “เพราะอย่างนี้ เราถึงขอบอกพวกคุณว่า ไม่ต้องเป็นห่วงกังวลเกี่ยวกับชีวิตนี้ว่าจะมีอะไรกิน หรือจะมีอะไรสวมใส่หรือเปล่า ²³เพราะชีวิตนั้นสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเสื้อผ้า ²⁴ดูอย่างอีกาลิ มันไม่ต้องหิวหรือเก็บเกี่ยว ไม่มีห้องเก็บของหรือยุ้งฉาง แต่พระเจ้าก็เลี้ยงดูพวกมัน พวกคุณมีค่ามากกว่านกหลายเท่า ²⁵กังวลไปทำไมกังวลแล้วทำให้ชีวิตของคุณยืดออกไปได้อีกสักชั่วโมงหรือเปล่าละ ก็เปล่าเลย ²⁶ถ้าแม้แต่เรื่องเล็กแค่นี้ ยังทำไม่ได้เลย แล้วยังจะไปกังวลเกี่ยวกับเรื่องนั้นเรื่องนี้อีกทำไม ²⁷ดูอย่างดอกไม้ป่าสิว่ามันโตได้ยังงั้น มันไม่ได้ทำงาน และไม่ได้ปั้นด้วยตัวเอง แต่ก็ยังสวยกว่ากษัตริย์ซาโลมอนในชุดเต็มยศเสียอีก ²⁸ดูอย่างหญ้าในทุ่งพวกนี้สิ พวกมันอยู่แค่วันนี้ พรุ่งนี้ก็ถูกเผาไฟแล้ว แต่พระเจ้ายังตกแต่งให้สวยถึงขนาดนี้ แล้วนับประสาอะไรกับพวกคุณเล่า พระองค์จะไม่ยิ่งตกแต่งให้มากกว่าทุ่งหญ้าพวกนี้หรือพวกคุณนี่ช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริงๆ ²⁹เลิกกังวลเกี่ยวกับอาหารได้แล้วว่าจะมีอะไรกินหรือดื่ม ³⁰เพราะนั่นเป็นสิ่งที่คนทั้งหลายในโลกนี้ที่ไม่รู้จักพระเจ้ากังวลกัน ส่วนคุณ พระบิดาของคุณรู้อยู่แล้วว่า อะไรจำเป็นสำหรับคุณ ³¹แต่ให้แสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าก่อน แล้วพระองค์จะจัดการเรื่องพวกนี้ให้”

อย่าไว้วางใจเงิน

32“ไม่ต้องกลัวฝูงแกะเล็กๆทั้งหลาย เพราะพระบิดาของคุณยินดีที่จะมอบแผ่นดินให้กับคุณ 33ให้ไปขายทรัพย์สินสมบัติที่มีอยู่ เอาเงินไปแจกให้กับคนจน แล้วจัดหาถุงเงินที่ไม่มีวันเก่าหรือขาดให้กับตัวเอง คือทรัพย์สินสมบัติบนสวรรค์ที่ไม่มีวันหมด ซิโมนก็ลักเอาไปไม่ได้ และตัวมอดก็กัดกินไม่ได้ด้วย 34เพราะทรัพย์สินสมบัติของคุณอยู่ที่ไหน ใจของคุณก็อยู่ที่นั่นด้วย”

เตรียมตัวให้พร้อมอยู่เสมอ

(มธ.24:45-51)

35“แต่งตัวให้พร้อมที่จะรับใช้อยู่เสมอ และจุดตะเกียงให้ส่องสว่างอยู่เสมอ 36เหมือนกับคนที่กำลังคอยเจ้านายของตนกลับมาจากงานแต่งงาน เมื่อเขามาเคาะประตูเรียก ก็จะได้เปิดให้เขาทันที 37สำหรับพวกคนใช้ ที่เจ้านายกลับมาพบว่ายังคงตื่นคอยเขาอยู่ ก็ถือว่ามิได้เกียรติจริงๆ เราจะบอกให้รู้ว่า นายคนนั้นจะพาพวกคนใช้ไปนั่งที่โต๊ะ และเขาก็จะใส่ผ้ากันเปื้อน มาคอยให้บริการพวกคนใช้ที่นั่งกินอยู่ 38ถ้านายกลับมาตอนที่ยังคินหรือตีกกว่านั้น แล้วพบว่าคนใช้ยังอยู่เตรียมพร้อมอย่างนั้น พวกเขาก็มีเกียรติจริงๆ 39แต่ให้รู้นะว่า ถ้าเจ้าของบ้านรู้ล่วงหน้าว่า ซิโมนจะมาเวลาไหน เขาคงไม่ปล่อยให้ซิโมนบุกเข้ามาในบ้านแน่ 40พวกคุณก็เหมือนกัน ให้เตรียมพร้อมอยู่เสมอ เพราะบุตรมนุษย์จะมาตอนที่คุณคิดไม่ถึง”

ใครคือผู้รับใช้ที่ไว้ใจได้

41เปโตรได้ถามว่า “อาจารย์ครับ เรื่องเปรียบเทียบนี้ อาจารย์เล่าให้แต่พวกเราฟังเท่านั้น หรือเล่าให้กับทุกคนฟัง”

42องค์เจ้าชีวิตจึงตอบว่า “ใครคือพ่อบ้านที่ชื่อสัตย์” และฉลาดที่เจ้านายมอบหมายให้ดูแลและให้อาหารกับคนใช้คนอื่นๆตามเวลาที่กำหนดไว้ 43เมื่อเจ้านายเขากลับมาและพบว่า เขากำลังทำงานที่ได้รับมอบหมายอยู่ เขาก็มีเกียรติจริงๆ 44เราจะบอกให้รู้ว่า เจ้านายจะแต่งตั้งคนใช้คนนั้นให้ดูแลทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขา 45แต่ถ้าคนใช้คนนั้นคิดในใจว่า ‘อีกนานกว่าเจ้านายจะกลับ’ ก็เลยเริ่มทุบตีคนใช้ชายหญิงคนอื่นๆ และกินดื่มจนเมาเมา 46เจ้านายจะกลับมาในวันและเวลาที่เขาไม่คาดคิด แล้วเขาก็จะถูกตัดเป็นสองท่อน พร้อมกับคนใช้คนอื่นๆ ที่ไม่เชื่อฟัง

47คนใช้ที่ไม่ยอมเตรียมตัว หรือไม่ทำตามสิ่งที่เจ้านายสั่งให้ทำ จะถูกเขียนอย่างหนัก 48แต่ถ้าคนใช้ไม่รู้ว่าเจ้านายสั่งให้ทำอะไร ก็จะถูกเขียนน้อยหนอยเมื่อทำผิด พระเจ้าให้ใครมาก คนนั้นก็ต้องคินมาก พระเจ้ามอบหมายงานให้ใครมาก พระเจ้าก็คาดหวังว่าเขาจะทำงานนั้นมาก”

ความแตกแยกกันเรื่องพระเยซู

(มธ.10:34-36)

49“เรามาเพื่อทำให้โลกนี้ลุกเป็นไฟ เราอยากให้มันจะลุกเป็นไฟด้วยนี้เลย 50แต่เราต้องได้รับการจุ่มลงไปในความทุกข์เสียก่อน เราเองก็รู้สึกทุกข์ใจมากจนกว่ามันจะสำเร็จ 51คุณคิดว่าเรานำความสงบสุขมาให้กับโลกหรือ ไม่ใช่หรอก แต่เรามาทำให้เกิดการแตกแยก 52ต่อไปนี่

ครอบครัวที่มีห้าคนจะแตกแยกกันเป็นสองฝ่าย สามต่อสอง หรือสองต่อสาม⁵³จะเกิดการแตกแยกกันขึ้นระหว่างพ่อกับลูกชาย แม่กับลูกสาว และแม่พัวกับลูกสะใภ้”

ให้เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นเดี๋ยวนี้

(มธ.16:2-3)

⁵⁴แล้วพระเยซูหันไปพูดกับชาวบ้านว่า “เมื่อคุณเห็นก้อนเมฆมืดครึ้มลอยมาจาก ทิศตะวันตก คุณก็พูดว่า ‘ฝนจะตกแล้ว’ แล้วมันก็ตกจริงๆ ⁵⁵เมื่อคุณเห็นลมพัดมาจากทิศใต้ คุณก็บอกว่า ‘อากาศจะร้อนแน่ๆ’ และมันก็เป็นอย่างนั้น ⁵⁶พวกหน้าซื่อใจคด พวกคุณรู้จักที่จะตีความหมายของดินฟ้าอากาศ และเข้าใจว่าจะเป็นอย่างไรมาก แต่ไม่รู้จักสังเกตและเข้าใจว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นขณะนี้

ไกล่เกลี่ยกับคูกรณี

(มธ.5:25-26)

⁵⁷คุณตัดสินใจเอาเองไม่ได้หรือว่าคุณควรจะทำอย่างไร ⁵⁸เมื่อคุณกำลังไปศาลกับคนที่ฟ้องร้องคุณ พยายามไกล่เกลี่ยกับเขาซะในระหว่างทาง ไม่อย่างนั้นเขาจะลากตัวคุณไปพบผู้พิพากษาและผู้พิพากษาจะส่งตัวคุณให้กับผู้คุมเพื่อจับเข้าคุก ⁵⁹เราจะบอกให้รู้ว่าคุณจะถูกขังจนกว่าจะใช้หนี้ครบทุกบาททุกสตางค์”

กลับตัวกลับใจเสียใหม่

13

ตอนนั้น มีบางคนมาเล่าให้พระเยซูฟังว่า มีชาวกาลิลีซึ่งถูกปีลาต*ฆ่าตาย ในขณะที่กำลังถวายเครื่องบูชาพระเจ้าอยู่ ²พระเยซูจึงตอบว่า” พวกคุณคิดว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นกับพวกเขา เพราะพวกเขาบาปหนักกว่าชาวกาลิลีคนอื่น ๆ หรือ ³เราจะบอกให้รู้ว่าไม่ใช่เลย แต่ถ้าพวกคุณไม่ยอมกลับตัวกลับใจ พวกคุณก็จะถูกทำลายเหมือนกัน ⁴หรืออย่างคนสิบแปดคนที่ถูกหอคอยซิลโลอัมพังลงมาทับตายนั้น พวกคุณคิดว่า พวกเขาเป็นคนบาปหนักกว่าคนทั้งหมดที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มหรือ ⁵ไม่ใช่เลย เราจะบอก ให้รู้ว่า ถ้าคุณไม่กลับตัวกลับใจ พวกคุณทั้งหมดก็จะถูกทำลายเหมือนกับพวกเขาด้วย”

ต้นมะเดื่อที่ไม่มีลูก

⁶พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งปลูกต้นมะเดื่อไว้ที่สวนของตน เขาจะมาเฝ้าดูลูกของมัน แต่ก็ไม่เคยเจอเลย ⁷ชายคนนั้นจึงพูดกับคนสวนว่า ‘ผมมาหาลูกมะเดื่อเป็นเวลาสามปีแล้ว แต่ก็ไม่เคยเจอเลย โคนทิ้งเถอะปลูกไว้ก็เปลืองเนื้อที่เปล่าๆ’ ⁸คนเฝ้าสวนตอบว่า ‘นายครับ ขอเวลาอีกปีเถอะ แล้วผมจะพรวนดินใส่ปุ๋ยให้มัน ⁹แล้วถ้าปีหน้ามันออกลูกก็ดีไป แต่ถ้ายังไม่ออกลูกอีก ก็ค่อยโค่นมันทิ้ง”

พระเยซูรักษาผู้หญิงในวันหยุดทางศาสนา

¹⁰ในวันหยุดทางศาสนา[†] พระเยซูกำลังสั่งสอนอยู่ในที่ประชุมชาวยิว[†] แห่งหนึ่ง ¹¹ในที่นั้นมีผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกผีร้ายเข้าสิง จนพิการมาเป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว นางหลังค่อมและยึดตัว

13:1 ปีลาต ชื่อเต็มคือ ปอนติอัส ปีลาต เป็นเจ้าหน้าที่ ที่รัฐบาลโรมส่งมาเป็นผู้ว่าราชการแคว้นยูเดียของยิว ในระหว่างปี ค.ศ.26-36 หรือ พ.ศ.569-579

ตรงไม่ได้เลย ¹²เมื่อพระเยซูเห็นนาง ก็เรียกนางเข้ามาพบและพูดว่า “หญิงเอ๋ย เธอได้รับการปลดปล่อยจากโรคแล้ว” ¹³พระองค์ก็วางมือลงบนตัวนาง หญิงคนนั้นก็ยึดตัวตรงขึ้นทันที และสรรเสริญพระเจ้า

¹⁴แต่ผู้นำที่ประชุมชาวยิวโกรธมาก ที่พระเยซูรักษาโรคในวันหยุดทางศาสนา เขาจึงบอกกับประชาชนว่า “ในแต่ละอาทิตย์ มีเวลาทำงานตั้งหกวัน ให้ไปรักษากันในวันเหล่านั้น อย่ามารักษาในวันหยุด”

¹⁵องค์เจ้าชีวิตจึงตอบเขาไปว่า “พวกหน้าซื่อใจคด* จริงๆแล้วในวันหยุดทางศาสนา พวกคุณแต่ละคนก็ได้แก้เชือกวัวหรือลา เพื่อจูงออกไปกินน้ำไม่ใช่หรือ ¹⁶แล้วหญิงคนนี่ที่เป็นลูกหลานของอับราฮัม ถูกซาตานผูกมัดมาเป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว มันไม่ถูกต้องหรือที่จะปลดปล่อยให้เธอเป็นอิสระในวันหยุดทางศาสนา” ¹⁷เมื่อพระองค์พูดอย่างนี้ ก็ทำให้คนที่ต่อต้านพระองค์ อับอายขายหน้า แต่คนอื่น ๆ ก็ชื่นชมยินดีในสิ่งยอดเยี่ยมต่างๆ ที่พระองค์ทำ

แผ่นดินของพระเจ้าเหมือนอะไร

(มธ. 13:31-33; มก. 4:30-32)

¹⁸พระเยซูพูดว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเหมือนกับอะไร เราจะเปรียบเทียบกับอะไรดี ¹⁹มันเปรียบเหมือนกับเมล็ดมัสตาร์ด* ที่มีคนนำไปปลูกไว้ในสวน เมื่อเมล็ดนั้นเติบโตขึ้นก็กลายเป็นต้นไม้ใหญ่ ที่มีนกมาทำรังตามกิ่งก้านของมันได้”

²⁰แล้วพระองค์ก็พูดอีกว่า “จะเปรียบแผ่นดินของพระเจ้ากับอะไรดี ²¹มันก็เหมือน เชื้อฟูที่ผู้หญิงคนหนึ่งผสมลงไปแป้งสามถัง แล้วมันทำให้แป้งฟูขึ้นมา”

ประตูแคบ

(มธ. 7:13-14, 21-23)

²²พระองค์ก็ได้สั่งสอนไปเรื่อยๆ ตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆ ที่พระองค์ผ่านในระหว่างทางที่ไปเมืองเยรูซาเล็ม ²³มีคนหนึ่งถามว่า “อาจารย์ คนที่จะรอดนั้นมีอยู่นิดเดียวหรือ” พระองค์จึงตอบว่า ²⁴“คุณต้องพยายามสุดความสามารถที่จะผ่านประตูแคบนั้นเข้าไปให้ได้ เพราะจะมีหลายคนที่ยพยายาม แต่ก็เข้าไปไม่ได้ ²⁵เมื่อเจ้าของบ้านลุกขึ้นมาปิดประตู พวกคุณก็จะยืนอยู่ข้างนอกเคาะประตู และอ้อนวอนว่า ‘ท่าน ช่วยเปิดประตูให้เราหน่อยครับ’ แต่เจ้าของบ้านจะตอบว่า ‘ไม่รู้ว่าคุณเจ้าเป็นใคร มาจากไหน’ ²⁶คุณจะตอบว่า ‘พวกเราเคยกินและดื่มด้วยกันกับท่านไง และท่านยังเคยส่งสอนพวกเราตามท้องถนนในเมือง’ ²⁷เจ้าของบ้านจะตอบว่า ‘เราไม่รู้ว่าคุณเจ้าเป็นใคร มาจากไหน ไปให้พ้น ไ้พวกคนชั่ว’ ²⁸พวกคุณก็จะยืนร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่ที่นั่น เมื่อเห็น อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ* และพวกผู้ดูแลแทนพระเจ้าทั้งหมดอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้า แต่พวกคุณกลับถูกโยนออกมาข้างนอก ²⁹จะมีคนมาจากทั่วทุกทิศ เหนือ ใต้ ตะวันออก ตะวันตก มานั่งในงานเลี้ยงที่แผ่นดินของพระเจ้า ³⁰แล้วคุณก็จะเห็นว่าคนที่แทบไม่มีความสำคัญ ก็จะกลายเป็นคนสำคัญที่สุดในตอนนั้น และคนที่สำคัญที่สุดในตอนนี้ ก็จะกลับกลายเป็นคนที่แทบไม่มีความสำคัญเลยในตอนนั้น”

13:15 พวกหน้าซื่อใจคด คือ คนชั่วที่แกล้งทำตัวเป็นคนดี

13:19 เมล็ดมัสตาร์ด คือ พืชชนิดหนึ่งเมื่อเติบโตขึ้น ลำต้นจะสูงกว่าคน แต่เมล็ดของมันเล็กนิดเดียว

13:28 อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ เป็นบรรพบุรุษ 3 คนของชาวยิว ที่มีความสำคัญในสมัยก่อนพระเยซูมา

พระเยซูเสด็จไปกับเมืองเยรูซาเล็ม

(มธ.23:37-39)

31 ในเวลานั้นมีพวกฟาริสี¹ มาบอกพระเยซูว่า “ไปจากที่นี่เร็ว เพราะเฮโรด*อยากจะทำอาจารย์”

32 แล้วพระเยซูก็ตอบว่า “ไปบอก ไ้ห์หมาจิ้งจอก* นั้นด้วยว่า เราจะขับผีร้าย และรักษาโรคต่อไปในวันนี้ พรุ่งนี้ แล้วในวันที่สามเราก็จะทำงานจนเสร็จหมด” 33 แต่เราจะต้องเดินทางต่อไปในวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรินนี้ เพราะผู้พูดแทนพระเจ้าจะโดนฆ่าตายนอกเมืองเยรูซาเล็มไม่ได้

34 ไร่ เยรูซาเล็มเอ๋ย เยรูซาเล็ม เจ้าได้ฆ่าพวกผู้พูดแทนพระเจ้าและเอาหินขว้างคนที่พระเจ้าส่งมาหาเจ้า มีหลายครั้งที่เราอยากจะทำโยบลูกๆของเจ้าเข้ามา เหมือนกับที่แม่ไก่กกกลูกๆของมันไว้ใต้ปีก แต่เจ้าก็ไม่ยอม 35 เดียวนี้บ้านของเจ้าก็ถูกทอดทิ้งให้ร้าง เราจะบอกให้รู้ว่าพวกเจ้าจะไม่เห็นเราอีก จนกว่าจะถึงเวลาที่พวกเจ้าพูดว่า ‘ขอให้พระเจ้าอวยพรคนที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต’**

รักษาคนในวันหยุดทางศาสนาถูกหรือผิด

14 ครั้งหนึ่งในวันหยุดทางศาสนา¹ พระเยซูได้ไปกินอาหารที่บ้านของผู้นำฟาริสี¹ คนหนึ่ง พวกฟาริสีก็จับตามองพระองค์อย่างใกล้ชิด 2 มีชายคนหนึ่งชื่อแซนชาววมมากมายยืนอยู่ตรงหน้าพระองค์ 3 พระเยซูจึงถามพวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกฟาริสีว่า “ผิดกฎปฏิบัติหรือเปล่าที่จะรักษาโรคในวันหยุด” 4 แต่พวกเขาไม่ตอบ พระเยซูจึงจับตัวชายคนนั้นรักษาเขา แล้วส่งเขากลับไป 5 พระองค์หันมาถามพวกนั้นว่า “ถ้าลูกของคุณหรือวัวของคุณตกบ่อในวันหยุด พวกคุณจะไม่รีบช่วยดึงขึ้นมาหรือ” 6 พวกเขา ก็เงิบ ไม่รู้จะตอบอย่างไร

อย่าคิดว่าตัวเองสำคัญกว่าคนอื่น

7 เมื่อพระเยซูเห็นว่าแขกที่มาในงานชอบเลือกนั่งในที่ที่มีเกียรติ พระองค์จึงได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบสอนว่า 8 “เมื่อมีคนเชิญคุณไปงานแต่งงาน อย่าไปเลือกนั่งในที่ที่มีเกียรติ เพราะเจ้าภาพอาจจะเชิญแขกที่สำคัญกว่าคุณมา 9 แล้วเขาจะมาบอกกับคุณว่า ‘ช่วยลุกให้แขกคนนี้นั่งหน่อย’ คุณก็จะอับอายขายหน้า และต้องเลื่อนไปนั่งที่ไม่มีเกียรติ 10 ทำอย่างนี้สิ เวลาไปงานเลี้ยงให้ไปนั่งในที่ที่ไม่มีเกียรติ ซึ่งเมื่อเจ้าภาพเห็นก็จะมาบอกกับคุณว่า ‘เพื่อนรัก ย้ายขึ้นมา นั่งในที่ที่มีเกียรตินี้เถิด’ คุณก็จะได้หน้าต่อหน้าแขกคนอื่นๆ 11 เพราะคนที่ยกตัวเองจะต้องถูกกดลง และคนที่ถ่อมตัว จะถูกยกขึ้น”

คุณจะได้รับรางวัล

12 แล้วพระเยซูก็หันมาพูดกับเจ้าของบ้านว่า “เมื่อคุณจัดงานเลี้ยงมื้อกลางวัน หรือมื้อเย็นก็ตาม อย่าเชิญเพื่อนฝูง ญาติพี่น้องหรือเพื่อนบ้านที่มีอันจะกินมา เพราะคนพวกนี้จะเลี้ยงตอบแทน” 13 แต่เมื่อคุณจัดงานเลี้ยง ให้เชิญคนยากจน คนพิการ คนซาเป้ คนตาบอด 14 เพราะคนพวกนี้

13:31 เฮโรด คือ เฮโรด แอนติปาส ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีและเปเรีย เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรด มหาราช ปกครองในปีก่อนคริสต์ศักราช 4-ค.ศ.39 หรือ พ.ศ.539-582
 13:32 หมาจิ้งจอก พระเยซูเปรียบเทียบเฮโรดว่าเป็นคนฉลาดและเจ้าเล่ห์เหมือนหมาจิ้งจอก
 13:35 ขอ...องค์เจ้าชีวิต อ้างจากหนังสือ สดุดี118:26

ไม่สามารถจ่ายคืนได้ แต่พระเจ้าจะให้เกียรติ และให้รางวัลกับคุณ ในวันที่คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะฟื้นขึ้นจากความตาย”

เรื่องราวเกี่ยวกับงานเลี้ยงครั้งใหญ่(มธ.22:1-10)

¹⁵มีชายคนหนึ่งทีกินอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินเรื่องนี้ก็พูดกับพระเยซูว่า “ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ สำหรับคนที่ได้กินอาหารที่งานเลี้ยงในแผ่นดินของพระเจ้า”

¹⁶พระเยซูก็ตอบเป็นเรื่องเปรียบเทียบว่า “มีชายคนหนึ่งจัดงานเลี้ยงใหญ่โต และเชิญแขกมากมาย ¹⁷เมื่อเตรียมทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เขาก็ส่งคนใช้ออกไปบอกกับแขกทั้งหลายว่า ‘มาได้แล้วครับ ทุกอย่างพร้อมแล้ว’ ¹⁸แต่แขกแต่ละคนก็แก้ตัวกันต่างๆ นานา คนแรกบอกว่า ‘ขอโทษที ไปไม่ได้ ต้องไปดูแลนาที่เพิ่งซื้อใหม่’ ¹⁹อีกคนหนึ่งก็บอกว่า ‘ขอโทษทีไปไม่ได้ เพิ่งซื้อวัวมาห้าตัว ต้องไปทดสอบมันดูหน่อย’ ²⁰อีกคนหนึ่งก็บอกว่า ‘เพิ่งแต่งงาน ไปไม่ได้หรอก’

²¹เมื่อคนใช้กลับมาเล่าเรื่องทั้งหมดให้เจ้านายฟัง เจ้านายก็โกรธมาก จึงสั่งคนใช้ว่า ‘รีบไปที่ถนนตามตรอกซอกซอยในเมืองนี้ และพาคนยากจนคนพิการ คนซาเป้และ คนตาบอด มาที่นี่’ ²²ต่อมา คนใช้นั้นมารายงานเจ้านายว่า ‘ผมทำตามที่ท่านสั่งแล้ว แต่ก็ยังมีที่ว่างเหลืออยู่อีก’ ²³เจ้านายจึงสั่งว่า ‘ถ้าฉัน ให้ออกไปถนนนอกเมืองและตามถนนในชนบท ไปเร่งเร็วพวกเขามาที่บ้านของเราเต็มให้ได้’ ²⁴เราขอบอกให้รู้ว่า พวกนั้นที่เราได้เชิญในตอนแรก จะไม่มีใครได้ชิมอาหารในงานเลี้ยงของเราเลย”

คิดดูก่อนว่าคัมหรือเปล่านั้นจะติดตามพระเยซู

(มธ.10:37-38)

²⁵ผู้คนมากมายได้เดินตามพระเยซูไป พระองค์หันมาพูดกับพวกเขาว่า ²⁶“ถ้าพวกคุณอยากเป็นศิษย์ของเรา คุณต้องเกลียด* พ่อแม่ เมีย ลูกๆ รวมทั้งพี่น้องและชีวิตของตัวเอง ²⁷คนที่ไปไม่ได้แบกกางเขนของตัวเองตามเรามา ก็เป็นศิษย์ของเราไม่ได้ ²⁸สมมุติว่า คุณต้องการจะสร้างหอคอย สิ่งแรกที่คุณต้องทำคือ ต้องคิดราคาค่าก่อสร้างก่อน ดูว่ามีเงินพอหรือเปล่า ²⁹เพราะไม่อย่างนั้น เมื่อคุณลงฐานแล้วเกิดเงินหมดก็ต้องหยุดสร้างคนอื่นเห็นก็จะหัวเราะเยาะเอาได้ ³⁰ว่า ‘คนนี่ลงมือสร้าง แต่ไม่มีปัญญาสร้างให้เสร็จ’

³¹หรือสมมุติว่ากษัตริย์องค์หนึ่งจะออกไปทำสงครามกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง เขาจะไม่นั่งลงวางแผนก่อนหรือ ว่าทหารหนึ่งหมื่นคนของเขาจะไปสู้ชนะทหารสองหมื่นคนที่ยกทัพมาได้หรือเปล่า ³²ถ้าเขาคิดว่าสู้ไม่ได้ เขาจะต้องรีบส่งคนไปเจรจาขอสงบศึก ในขณะที่กองทัพนั้นยังอยู่อีกไกล ³³ก็เหมือนกัน ถ้าคุณไม่ยอมสละทุกสิ่งที่คุณมีอยู่ คุณก็เป็นศิษย์ของเราไม่ได้”

เกลือที่หมดค่า

(มธ.5:13; มก.9:50)

³⁴“เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มแล้ว ก็ไม่มีทางที่จะทำให้มันเค็มได้อีก ³⁵จะเอาไปใส่ดินหรือผสมกับปุ๋ยก็ได้ มีแต่ต้องโยนทิ้งไปเท่านั้น คนที่มีหูที่ฟังเอาไว้ให้ดี”

ความตั้งใจในสวรรค์

(มธ.18:12-14)

15 ในเวลานั้นมีพวกเก็บภาษี* และพวกคนบาปทั้งหลายต่างก็รุมล้อมกันเข้ามาฟังพระเยซูสั่งสอน ²พวกฟาริสี* และครูสอนกฎปฏิบัติก็บ่นกันว่า “คนนี้อยมต้อนรับคนบาปและยังกินอาหารกับพวกเขาด้วย”

³พระเยซูจึงเล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ฟัง ⁴“สมมุติว่า พวกคุณคนหนึ่งมีแกะอยู่หนึ่งร้อยตัว หนึ่งตัวหลงหายไป เขาจะไม่ทิ้งแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้ในทุ่งหญ้าแล้วออกไปตามหาแกะตัวที่หายไปจนกว่าจะพบหรือ ⁵เมื่อพบแกะตัวนั้นแล้วเขาก็ดีใจมาก แบนมัน ⁶กลับมาบ้าน แล้วเรียกเพื่อนบ้านเพื่อนฝูงมาพร้อมหน้ากันและบอกว่า ‘มาร่วมฉลองกันหน่อย เพราะฉันพบแกะที่หลงหายไปแล้ว’ ⁷เราจะบอกให้รู้ว่า ในสวรรค์ก็เหมือนกัน เมื่อมีคนบาปคนหนึ่งกลับตัวกลับใจ ก็จะเป็นเรื่องที่น่ายินดีมากกว่ามีคนดีเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องกลับตัวกลับใจ”

⁸“สมมุติว่าหญิงคนหนึ่งมีเหรียญเงิน* อยู่สิบเหรียญ ทำตกหายไปหนึ่งเหรียญ นางจะไม่จุดตะเกียงและกวาดบ้าน ค้นหาทุกซอกทุกมุมจนกว่าจะพบหรือ ⁹เมื่อหาเหรียญ นั้นเจอแล้ว นางก็เชิญเพื่อนบ้านเพื่อนฝูงมาพร้อมหน้า และพูดว่า ‘มาร่วมฉลองกันหน่อย เพราะฉันพบเหรียญที่หลงหายไปแล้ว’ ¹⁰เราจะบอกให้รู้ว่า พระเจ้าก็ชื่นชมยินดีอย่างนั้นเหมือนกันต่อหน้าพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อมีคนบาปคนหนึ่งกลับตัวกลับใจ”

พ่อที่มีใจเมตตา

¹¹พระเยซูพูดว่า “ชายคนหนึ่งมีลูกชายสองคน ¹²ลูกคนเล็กพูดว่า ‘พ่อครับ ช่วยแบ่งสมบัติส่วนที่เป็นของลูกให้ด้วย’ พ่อจึงแบ่งสมบัติให้กับลูกชายทั้งสองไป ¹³หลังจากนั้นไม่นาน ลูกคนเล็กก็รวบรวมทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเขา เดินทางไปเมืองไกล และเขาก็ใช้จ่ายเงินทองอย่างสุรุ่ยสุร่าย ¹⁴จนหมดเนื้อหมดตัว พอเกิดกันดารอาหารอย่างรุนแรงขึ้นทั่วแผ่นดินนั้น เขาก็เริ่มไม่มีอะไรจะกิน ¹⁵เขาก็เลยไปรับจ้างทำงานกับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง เขาถูกส่งให้ไปเลี้ยงหมูในทุ่งนา¹⁶เขาหิวมาก อยากจะกินอาหารที่หมูกิน แต่ก็ไม่มีใครให้อะไรเขากินเลย ¹⁷ในที่สุดเขาก็สำนึกตัวได้และพูดว่า ‘ลูกจ้างของพ่เรามีอาหารกินอย่างเหลือเฟือ แต่ดูเรานี้ กำลังจะอดตายอยู่แล้ว ¹⁸เราจะกลับไปหาพ่อและพูดกับพ่อว่า ‘พ่อครับ ลูกได้ทำบาปต่อพระเจ้าและต่อตัวพ่อ ¹⁹ลูกไม่สมควรที่จะเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป ให้ลูกเป็นลูกจ้างคนหนึ่งของพ่อเถอะครับ’

²⁰ดังนั้น เขาจึงลุกขึ้นกลับไปหาพ่อของเขา ขณะที่เขายังอยู่แต่ไกลพ่อของเขาก็มองเห็น และเวทนาสงสาร ริ่งออกไปสวมกอดและจูบเขา ²¹ลูกชายจึงพูดว่า ‘พ่อครับ ลูกได้ทำบาปต่อพระเจ้าและต่อพ่อ ลูกไม่สมควรที่จะเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป’ ²²แต่พ่อได้หันไปสั่งคนใช้ว่า ‘เร็วๆ เข้าไปเอาเสื้อผ้าที่ดีที่สุดมาใส่ให้เขา เอาแหวนมาสวมนิ้วเขาและเอารองเท้ามาใส่ให้เขาด้วย ²³แล้วไปฆ่าลูกวัวตัวอันพึมาเลี้ยงฉลองกัน ²⁴เพราะลูกชายคนนี้ ได้ตายไปแล้วแต่ฟื้นขึ้นมาใหม่ เคยหลงหายไปแต่ตอนนี้พบแล้ว’ แล้วพวกเขา ก็เลี้ยงฉลองกัน

15:1 พวกเก็บภาษี คือ พวกคนยิวที่รับจ้างชาวโรมันเก็บภาษีจากคนยิวด้วยกัน คนพวกนี้ชอบโกง และเป็นทีเกลียดชังของพวกยิวด้วยกันมาก

15:8 เหรียญเงินหรือเหรียญเดนาเรียน คือ เงินของพวกโรมัน หนึ่งเหรียญเดนาเรียนเท่ากับค่าแรงหนึ่งวัน

²⁵เมื่อลูกชายคนโตที่ทำงานอยู่ในทุ่งนากลับมาใกล้จะถึงบ้านเขาได้ยินเสียงร้องรำทำเพลงกัน ²⁶จึงเรียกคนใช้เข้าไปถามว่า ‘เกิดอะไรขึ้น’ ²⁷คนใช้จึงตอบว่า ‘น้องชายของท่านกลับมาบ้านด้วยความปลอດภัย พ่อของท่านก็เลยให้ฆ่าลูกวัวตัวอ้วนพีเลี้ยงฉลองกัน’ ²⁸พี่ชายโกรธมากและไม่ยอมเข้าไปในงานเลี้ยง พ่อเขาจึงออกมาขอร้องให้เข้าไปข้างใน ²⁹แต่เขาได้ตอบพ่อไปว่า ‘ดูเอาเถะ ผมได้รับใช้พ่อกันหลายปี และไม่เคยชดค้ำสั่งพ่อกัน แต่พ่อกันยังไม่เคยให้อะไรผมเลย แม้แต่แพะสักตัวเพื่อเลี้ยงฉลองกับเพื่อนฝูงก็ไม่มี’ ³⁰แต่พ่อโ้ลูกของพ่อคนนี้กลับมา หลังจากทีพลาญทรัพย์สินสมบัติของพ่อไปกับหญิงโสเภณีจนหมดเกลี้ยง พ่อก็ฆ่าลูกวัวตัวอ้วนพีเลี้ยงฉลองให้กับมัน’ ³¹พ่อจึงพูดว่า ‘ลูกรัก ลูกได้อยู่กับพ่อตลอดเวลา ทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างของพ่อก็เป็นของลูกอยู่แล้ว’ ³²แต่พวกเราควรจะดีใจและเฉลิมฉลองกัน เพราะน้องได้ตายไปแล้วแต่ฟื้นขึ้นมาใหม่ ได้หลงหายไปแล้วแต่กลับพบกันอีก”

ทรัพย์สินสมบัติที่แท้จริง

16 พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “เศรษฐีคนหนึ่งได้จ้างผู้จัดการมาดูแลกิจการของเขา ต่อมา มีคนมาฟ้องว่า ผู้จัดการคนนี้ใช้จ่ายเงินทองของเศรษฐีอย่างสุรุ่ยสุร่าย” ²เศรษฐีจึงเรียกผู้จัดการคนนั้นมาถามว่า ‘เจ้าจะแก้ตัวว่ายังไงในเรื่องที่เราได้ยินมานี้ ไปเอาบัญชีที่เจ้าจัดการอยู่คืนมา เราไล่เจ้าออกแล้ว’ ³ผู้จัดการคนนี้ จึงคิดในใจว่า ‘ทำยังไงดี นายกำลังจะไล่ออกจะไปซุดดินก็ไม่แข็งแรง จะไปขอรทานก็อายเขา’ ⁴อ้อ รู้แล้วว่าจะทำยังไงดี จะได้มีคนต้อนรับผมเข้าบ้านเขาตอนที่ผมตกงาน’ ⁵เขาจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาถามทีละคน เขาถามคนแรกว่า ‘คุณเป็นหนี้ผมอยู่เท่าไร’ ⁶เขาตอบว่า ‘น้ำมันมะกอกร้อยถัง’ ผู้จัดการจึงบอกเขาว่า ‘นี่ใบกุยิมของคุณ รีบนั่งลงแก้เป็นห้าสิบลังเร็วเข้า’

⁷แล้วเขาก็ถามคนที่สองว่า ‘คุณเป็นหนี้ผมอยู่เท่าไร’ เขาก็ตอบว่า ‘ข้าวสาลีหนึ่งร้อยถัง’ ผู้จัดการ จึงพูดกับเขาว่า ‘เอาใบกุยิมนี้ไปแก้เป็นแปดสิบลัง’ ⁸เศรษฐีก็ชมผู้จัดการซึ่งโกงคนนี้ว่า เอาตัวรอดเก่ง เพราะคนของโลกนี้ก็เอาตัวรอดในเรื่องอย่างนี้เก่งกว่าคนของพระเจ้า

⁹เราจะบอกให้รู้ว่า ให้ใช้เงินทองที่มีอยู่ในโลกนี้คบหาเพื่อนไว้ เพราะเมื่อเงินทองหมดไป เพื่อนๆ ก็จะได้ต้อนรับคุณเข้าอยู่ในบ้านที่ถาวรตลอดไป

¹⁰คนที่ไว้ใจได้ในเรื่องเล็กๆ ก็จะใช้ใจได้ในเรื่องใหญ่ๆ ด้วย แต่คนที่ไว้ใจไม่ได้ในเรื่องเล็กๆ ก็จะใช้ใจไม่ได้ในเรื่องใหญ่ๆ ด้วย ¹¹ถ้าขนาดทรัพย์สินสมบัติในโลกนี้ ยังไว้ใจคุณไม่ได้เลย แล้วจะไว้ใจให้คุณดูแลทรัพย์สินสมบัติเพียงเท่าไ้ได้ยัง ¹²ถ้าของของคนอื่น ยังไว้ใจคุณไม่ได้เลย แล้วใครจะกล้าให้คุณเป็นเจ้าของอะไรเล่า ¹³ไม่มีคนใช้คนไหนรับใช้นายสองคนได้ เพราะเขาจะเกลียดนายคนหนึ่ง และรักอีกคนหนึ่ง หรือไม่ก็จะทุ่มเทให้กับคนหนึ่ง และจะรังเกียจอีกคนหนึ่ง พวกคุณจะได้รับใช้พระเจ้า และเงินทองพร้อมๆ กันไม่ได้หรอก”

คำสอนข้ออื่นๆ

(มธ. 11:12-13)

¹⁴ฝ่ายพวกฟาริสี[†] ที่เห็นแก่เงิน เมื่อได้ยินเรื่องทั้งหมดนี้ก็หัวเราะเยาะพระเยซู ¹⁵พระองค์จึงพูดว่า “พวกคุณพยายามจะให้คนมองว่าพวกคุณทำตามใจพระเจ้า แต่พระเจ้ารู้ว่าจิตใจของ

พวกคุณชั่วร้าย สิ่งที่มีมนุษย์คิดว่าดีและสำคัญนั้น พระเจ้ากลับเห็นว่าเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยง

¹⁶แต่ก่อนนั้นพระเจ้าได้ให้กฎต่างๆผ่านมาทางโมเสส และให้คำพูดต่างๆ ผ่านมา ทางผู้พูดแทนพระเจ้า จนกระทั่งมาถึงสมัยของยอห์นคนที่ทำพิธีจุ่มน้ำนั้น นับตั้งแต่สมัยของยอห์นเป็นต้นมา ชาวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจาก็ได้ประกาศออกไป ทำให้ทุกคนตอบสนองต่อชาวดีนี้อย่างเอาเป็นเอาตาย ¹⁷ให้ฟ้าและดินหายไป ยิ่งง่ายกว่า ที่จะให้จุดหนึ่งหรือตัวอักษรหนึ่งในกฎปฏิบัติ หมดผลบังคับไป

¹⁸ผู้ชายที่หย่าเมียของตนแล้วไปแต่งงานใหม่ ก็ถือว่าเป็นชู้ และผู้ชายที่มาแต่งงานกับหญิงที่หย่าร้างนี้ ก็ถือว่าเป็นผู้ชายคนนั้นเป็นชู้เหมือนกัน

เศรษฐีกับลาซารัส

¹⁹ครั้งหนึ่งมีเศรษฐีคนหนึ่ง เขาแต่งกายด้วยชุดสีม่วงราคาแพง และผ้าปานเนื้อดี และใช้ชีวิตอย่างหรูหราทุกวัน ²⁰มีขอทานคนหนึ่งชื่อ ลาซารัส มีแผลเต็มตัวไปหมด นอนอยู่หน้าประตูบ้านเศรษฐี ²¹เขาอยากกินแค่อาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐี หมาก็มาเลียแผลของเขา ²²ต่อมาเมื่อขอทานนั้นตาย เหล่าทูตสวรรค์ก็มารับเขาไปอยู่กับอับราฮัม²³เศรษฐีก็ตายเหมือนกัน และถูกฝังไว้ ²³เศรษฐีได้ไปอยู่ในดินแดนแห่งความตาย และได้รับความทุกข์ทรมานมาก เขามองเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และเห็นลาซารัสอยู่ข้างๆ อับราฮัม ²⁴เศรษฐีจึงร้องตะโกนว่า ‘คุณพ่ออับราฮัม สงสารผมด้วยเถิดครับ ช่วยส่งลาซารัสมานี่หน่อย เพื่อเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของผมให้เย็นลง เพราะผมเจ็บปวดทรมานเหลือเกินในเปลวไฟนี้’ ²⁵แต่อับราฮัมพูดว่า ‘ลูกเอ๋ย จำได้ไหมตอนที่เจ้ายังมีชีวิตอยู่นั้น เจ้าได้รับแต่สิ่งดีๆ แต่ลาซารัสนั้นได้รับแต่สิ่งที่ไม่ดี ตอนนี้อยู่ในความสุขอยู่ที่นั่น ส่วนเจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน’ ²⁶นอกจากนั้นก็ยังมีเหวกว้างใหญ่ขวางกั้นพวกเราอยู่เพื่อไม่ให้ไปมาหาสู่กันได้’ ²⁷เศรษฐีจึงพูดว่า ‘ถ้าอย่างนั้น ขอร้องคุณพ่ออับราฮัมให้ช่วยส่งลาซารัสไปที่บ้านพ่อผมด้วย’ ²⁸เพราะผมมีพี่น้องอยู่ห้าคน ลาซารัสจะได้ไปเตือนพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ต้องมาทนทุกข์ทรมานเหมือนกับผมในที่นี้’

²⁹แต่อับราฮัมตอบไปว่า ‘แต่พวกเขาไม่เชื่อ และผู้พูดแทนพระเจ้า คอยเตือนอยู่แล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’ ³⁰ฝ่ายเศรษฐีจึงพูดว่า ‘แต่นั้นไม่พอหรอก คุณพ่ออับราฮัม ถ้ามีคนที่ยืนขึ้นจากความตายไปเตือนพวกเขา พวกเขาจะกลับตัวกลับใจเสียใหม่’ ³¹อับราฮัมจึงพูดกับเขาว่า ‘ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสส และพวกผู้พูดแทนพระเจ้า เขาก็จะไม่มีทางฟังคนที่ฟื้นขึ้นจากความตายเหมือนกัน”

คนย่ำยวน/การอภัย/ความเชื่อ

(มธ.18:6-7,21-22;มก.9:42)

17 พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “จะมีสิ่งที่ย่ำยวนให้คนทำบาปเสมอ แต่คนที่มาช่วยยวนนั้นช่างน่าอายจริงๆ ²ระหว่างที่การชกชวณคนที่ตัวต้อยคนหนึ่งเ็นพวกนี้ให้ทำบาป กับการถูกจับโยนลงไปทะเลเลพพร้อมกับมีหินโมแบ่งล่ำมคอออยู่อย่างหลังนี้ก็ยิ่งจะดีกว่า ³ระวังตัวไว้ให้ดี ให้ตักเตือนพี่น้องที่ทำบาป และอภัยให้เขาเมื่อเขากลับตัวกลับใจ ⁴ถึงแม้เขาจะทำผิดบาปต่อคุณถึง

16:22 อับราฮัม คือ บรรพบุรุษที่มีชื่อเสียงมาก และได้รับการเคารพที่สุดคนหนึ่งของชาวอิสราเอล

วันละเจ็ดครั้งก็ตาม แต่ถ้าทุกครั้งเขาบอกคุณว่า “ผมกลับตัวกลับใจแล้วครับ” ก็ให้ยกโทษเขา⁵ ฝ่ายพวกศิษย์เอก[†] ก็พูดกับองค์เจ้าชีวิตว่า “ถ้าอย่างนั้น ช่วยเพิ่มความเชื่อให้กับเราด้วยครับ”

⁶พระเยซูตอบว่า “แต่คุณมีความเชื่อเล็กเท่าเมล็ดมัสตาร์ด[†]นี้ คุณก็สั่งให้ต้นหมอนทั้งต้นถอนรากถอนโคนไปปลูกอยู่ในทะเลได้แล้ว”

ทาสที่ดี

⁷“สมมุติว่าคุณมีทาสคนหนึ่ง เมื่อเขากลับมาจากไถนาหรือเลี้ยงแกะ คุณจะพูดกับเขาใหม่ว่า ‘รีบๆ ไปหาคะไรกินเร็ว’⁸ หรือคุณจะพูดกับเขาว่า ‘ไปเตรียมอาหารมาสิ แล้วคอยรับใช้อยู่นี้แหละ จนกว่าเราจะกินและดื่มเสร็จ แล้วเจ้าถึงค่อยไปกิน’⁹ นายต้องขบใจทาสที่เขาทำตามคำสั่งหรือ¹⁰ พวกคุณก็เหมือนกัน เมื่อทำงานที่นายสั่งมาเสร็จแล้ว ก็ควรพูดว่า ‘พวกเราเป็นแค่ทาสที่ทำตามหน้าที่เท่านั้น ไม่สมควรที่เจ้านายจะขบใจหรอก”

ให้รู้จักขอบคุณ

¹¹ในระหว่างทางที่ไปเมืองเยรูซาเล็ม พระเยซูผ่านไปตามเขตแดนของแคว้นกาลิลีกับแคว้นสะมาเรีย¹² ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีชายสิบคนที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรง เข้ามาหาพระองค์ แต่ยืนอยู่ห่างๆ¹³ และร้องตะโกนว่า “เยชู นายท่าน สงสารพวกเราด้วยเถิด”

¹⁴พระองค์ก็มองพวกเขา แล้วพูดว่า “ไปแสดงตัวให้พวกนักบวช*ดูสิ” ในระหว่างทางที่ไปนั้น พวกเขาก็หายจากโรค¹⁵ คนหนึ่งในนั้น เมื่อเห็นว่าหายแล้ว ก็กลับมาร้องสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง¹⁶ เขาก็มลงกราบขอบคุณอยู่ที่เท้าของพระเยซู เขาเป็นชาวสะมาเรีย[†] ¹⁷พระเยซูถามว่า “มีสิบคนที่หายจากโรคไม่ใช่หรือ แล้วอีกเก้าคนอยู่ที่ไหน ¹⁸ทำไมมีแต่คนต่างชาติคนนั้นเท่านั้นหรือ ที่กลับมาสรรเสริญพระเจ้า” ¹⁹แล้วพระเยซูก็บอกเขาว่า “ลุกขึ้นกลับไปได้แล้ว ความเชื่อของคุณทำให้หายจากโรคแล้ว”

แผ่นดินของพระเจ้าอยู่ท่ามกลางคุณ

(มธ.24:23-28,37-41)

²⁰วันหนึ่งพวกฟาริสี[†] ถามพระเยซูว่า “แผ่นดินของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไหร่” พระองค์ก็ตอบว่า “เมื่อแผ่นดินของพระเจ้ากำลังมา จะไม่มีอะไรเป็นกลางบอกเหตุ ให้คุณรู้หรอก ²¹ไม่มีใครบอกได้หรอกว่า ‘อยู่นี่ไง’ หรือ ‘อยู่นอนี่ไง’ เพราะดูสิ แผ่นดินของพระเจ้าอยู่ในหมู่พวกคุณแล้ว”

²²แต่พระองค์พูดกับพวกศิษย์ว่า “วันนั้นจะมาถึง เมื่อพวกคุณอยากจะได้เห็นวันเวลาของบุตรมนุษย์[†] ลักรวันหนึ่ง แต่คุณจะไม่มีโอกาสได้เห็น ²³เมื่อมีคนมาบอกว่า ‘พระองค์อยู่นอนี่ไง หรืออยู่นี่ไง’ ก็ไม่ต้องออกไปเที่ยวตามหาหรอก”

เมื่อพระเยซูมาอีกครั้ง

²⁴“เพราะเมื่อบุตรมนุษย์มานั้น จะเห็นชัดเหมือนกับสายฟ้าแลบจากท้องฟ้าฟากหนึ่งไปยังอีกฟากหนึ่ง ²⁵แต่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายอย่างเสียก่อน และคนในยุคนี้จะไม่เชื่อฟังพระองค์”

17:6 เมล็ดมัสตาร์ด เป็นเมล็ดของพืชสวนครัวชนิดหนึ่ง มีขนาดเล็กมาก

17:14 ไปแสดงตัวให้พวกนักบวช ตามกฎของโมเสสพวกนักบวชต้องเป็นผู้ตัดสินเมื่อคนยิวที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงหายดีแล้ว

26วันที่พระองค์กลับมานั้น จะเหมือนกับสมัยของโนอาห์²⁷ที่คนดื่มกินกันอยู่อย่างสนุกสนาน และแต่งงานกัน จนกระทั่งเมื่อโนอาห์เข้าไปในเรือ แล้วน้ำก็ท่วมจนพวกเขาจมน้ำตายกันหมด

28ในสมัยของโลกก็เหมือนกัน คนกินดื่มกันอยู่ ซ้อขายกัน เพาะปลูกกัน ก่อสร้างกัน²⁹จนกระทั่งถึงวันที่โลทออกจากเมืองโสโดม*ก็มีไฟ และกำมะถันตกลงมาจากท้องฟ้า เผาผลาญทำลายชีวิตผู้คนในเมืองนั้นจนหมดสิ้น

30ในวันที่บุตรมนุษย์กลับมา มันก็จะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน³¹ในวันนั้น คนที่อยู่บนหลังคาบ้านก็อย่าเข้าไปเก็บข้าวของในบ้านเลย หรือคนที่อยู่ในทุ่งนาก็อย่ากลับไปบ้านเอาอะไรเลย³²จำเรื่องที่เกิดขึ้นกับเมียของโลท*ไว้ให้ดี³³ คนที่พยายามจะรักษาชีวิตไว้ ก็จะไม่รอด แต่คนที่ยอมเสียสละชีวิต ก็จะสามารถรักษาไว้ได้³⁴ เราจะบอกให้รู้ว่า ในคืนนั้นเอง สองคนที่นอนอยู่บนเตียงเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้³⁵หญิงสองคนที่กำลังไม่แบ่งอยู่ด้วยกัน จะถูกจับไปคนหนึ่ง และถูกทิ้งไว้คนหนึ่ง”^{36*}

37พวกศิษย์จึงถามพระองค์ว่า “อาจารย์ มันจะเกิดขึ้นที่ไหนครับ”

พระองค์จึงตอบว่า “ซากศพอยู่ที่ไหน ฟุ้งแรงก็จะอยู่ที่นั่น”

พระเจ้าจะตอบคำอธิษฐาน

18 พระเยซูได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ศิษย์ของพระองค์ฟัง เพื่อสอนให้พวกเขาอธิษฐาน อยู่เสมอ และไม่สิ้นหวัง² พระองค์เล่าว่า “ในเมืองหนึ่ง มีผู้พิพากษาคนหนึ่งที่ไมเกรงกลัวพระเจ้า และไม่เคยเคารพนับถือใครเลย³ ในเมืองนี้มีหญิงม่ายคนหนึ่ง ที่เฝ้าวนเวียนมาอ้อนวอนผู้พิพากษาคคนนี้ว่า ‘ช่วยตัดสินคดีของฉันอย่างยุติธรรมด้วยละ’⁴ ตอนแรกผู้พิพากษาไม่ได้สนใจนางเลย แต่ในที่สุดผู้พิพากษาก็พูดกับตัวเองว่า ‘ถึงแม้เราจะไมเกรงกลัวพระเจ้า และไม่กลัวมนุษย์หน้าไหนทั้งนั้น⁵ แต่เราคงต้องให้ความยุติธรรมกับเธอ เพราะเธอเข้าซีงวนใจเหลือเกิน จะได้เลิกมาขอร้องวุ่นวายกับเราเสียที ไม่งั้นเราคงจะบ้าตายแน่”⁶ แล้วพระองค์ก็พูดต่อว่า “เห็นหรือเปล่าว่า ผู้พิพากษาซีโกงคนนี้พูดว่าอะไร⁷ แล้วพระเจ้าจะไม่ให้ความยุติธรรมกับคนที่พระองค์ได้เลือกไว้ที่ร้องขอความช่วยเหลือต่อพระองค์ทั้งวันทั้งคืนหรือพระองค์จะผลัดไปเรื่อยๆหรือ⁸ เราจะบอกให้รู้ว่าพระองค์จะรีบให้ความยุติธรรมกับเขาว่าแต่เมื่อบุตรมนุษย์⁹ มาถึง พระองค์จะเจอคนที่มีความเชื่อหลงเหลืออยู่ในโลกนี้หรือเปล่า”

พาริสีกับคนเก็บภาษี

⁹พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ เพื่อสอนคนที่มั่นใจในตัวเองเหลือเกินว่าเขาได้ทำตามใจพระเจ้า และชอบดูถูกคนอื่น พระองค์เล่าว่า¹⁰ “มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานที่วิหาร¹ คนหนึ่งเป็นพวกพาริสี¹ ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นคนเก็บภาษี¹¹ พาริสีนั่นยืนอยู่ตามลำพังและอธิษฐานว่า ‘พระเจ้า ขอขอบคุณที่ผมไม่เป็นเหมือนคนอื่นๆ ที่เป็นขโมย หรือโกง หรือเป็นชู้ หรือแม้แต่คนเก็บ

17:29 โสโดม คือ เมืองที่มีแต่คนเลวอาศัยอยู่ พระเจ้าลงโทษประชาชนโดยการทำลายเมืองนี้
 17:32 เมียของโลท เรื่องเกี่ยวกับเมียของโลทอยู่ใน ปฐมกาล 19:15-17, 26
 17:36 สำเนากรีกบางฉบับ ได้เพิ่มเติมข้อ 36 ว่า “ชายสองคนที่อยู่ในนาเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้”
 18:10 คนเก็บภาษี คือคนยิวที่รับจ้างชาวโรมันให้เก็บภาษี พวกนี้มักชอบโกง และคนยิวอื่นๆไม่ชอบพวกนี้มาก

ภาซีนี¹² ผมอดอาหาร[†] อาทิตย์ละสองครั้ง และถวายหนึ่งในสิบ* ของของทุกอย่างที่ได้มา”

¹³ แต่คนเก็บภาซีนีนั้น ยืนอยู่แต่ไกลในขณะที่อธิษฐาน ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ได้แต่ทบทวนตัวเองคร่ำครวญว่า “โอ พระเจ้า ขอโปรดเมตตาผมที่เป็นคนบาป” ¹⁴ เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อกลับบ้านไป คนที่พระเจ้ายอมรับคือคนเก็บภาซีนี ไม่ใช่ฟาริสี เพราะทุกคนที่ยกตัวเองขึ้น จะต้องถูกกดลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตัวลงจะถูกยกขึ้น”

คนที่จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าได้

(มธ.19:13-15; มก.10:13-16)

¹⁵ มีคนอุ้มลูกเล็กๆมาให้พระเยซูจับตัวและอวยพรให้ เมื่อพวกศิษย์เห็น ก็สั่งห้ามไม่ให้มา ยุ่งกับพระองค์¹⁶ แต่พระเยซูกลับเรียกเด็กๆ พวกนั้นเข้ามาหาแล้วพูดว่า “ปล่อยให้พวกเด็กเล็กๆ เข้ามาหาเราอย่าห้ามพวกเขา เพราะแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคนที่เป็นเหมือนกับเด็กเล็กๆ พวกนี้” ¹⁷ เราจะบอกให้รู้ว่าถ้าคนไหนที่ไม่ยอมรับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนที่เด็กเล็กๆ ยอมรับ คนนั้นก็เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้”

คนรวยคนหนึ่งถามพระเยซู

(มธ.19:16-30; มก.10:17-31)

¹⁸ มีผู้นำชาวยิวคนหนึ่งถามพระเยซูว่า “อาจารย์ผู้ดีเลิศผมจะต้องทำอย่างไรถึงจะมีชีวิต กับพระเจ้าตลอดไป” ¹⁹ พระเยซูจึงถามว่า “คุณเรียกว่าผู้ดีเลิศทำไม่มีแต่ พระเจ้าเท่านั้นที่ดีเลิศ” ²⁰ คุณก็รู้จักปฏิบัติแล้วนี่ ที่ว่า ‘อย่ามีชู้ อย่าฆ่าคน อย่าขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ และให้นับถือพ่อแม่’* ”

²¹ ผู้นำคนนั้นก็พูดว่า “ผมรักษากฎทั้งหมดนั้นมาตั้งแต่เด็กแล้วครับ”

²² เมื่อพระองค์ได้ยินอย่างนั้น ก็พูดต่อว่า “คุณยังขาดอยู่อีกอย่างหนึ่ง ไปขายทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณมีอยู่ แล้วเอาเงินนั้นไปแจกจ่ายคนจนให้หมด แล้วคุณจะได้มีทรัพย์สมบัติบนสวรรค์ แล้วมาติดตามผม” ²³ เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น ก็เสียใจอย่างหนักเพราะเขาร่ำรวยมาก

²⁴ เมื่อพระเยซูเห็นว่าเขาเสียใจมาก จึงพูดขึ้นว่า “มันยากมากที่คนรวยจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า” ²⁵ ความจริงแล้ว ให้อูฐรอดูเข็มยังจะง่ายกว่าให้คนรวยเข้าแผ่นดินของพระเจ้าเสียอีก”

²⁶ คนที่ได้ยินเรื่องนี้ ก็พูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ใครจะโปรดได้”

²⁷ พระเยซูพูดว่า “สำหรับมนุษย์ เป็นไปไม่ได้หรอก แต่สำหรับพระเจาก็เป็นไปได้”

²⁸ แล้วเปโตรก็พูดว่า “พวกเราได้สละสิ่งที่เป็นของเรา เพื่อมาติดตามพระองค์”

²⁹ พระเยซูจึงพูดตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนไหนที่ได้สละบ้านเรือนหรือเมีย หรือพี่น้อง หรือพ่อแม่ หรือลูก เพราะเห็นแก่แผ่นดินของพระเจ้าแล้วละก็” ³⁰ เขาจะได้รับสิ่งตอบแทนหลายเท่าในชีวิตนี้ และจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปในโลกหน้าด้วย”

18:12 ถวายหนึ่งในสิบ แปลว่า ถ้ามีรายได้ 10 บาทก็ให้พระเจ้า 1 บาท

18:20 นับถือพ่อแม่ คัดมาจาก อพยพ 20:12-16 เบลยธรรมบัญญัติ 5:16-20

18:32 คนที่ไม่ใช่ยิว ความหมายตามตัวอักษรคือชาติอื่น ๆ

18:38 บุตรดาวิด เป็นชื่อของพระคริสต์ที่สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอล

พระเยซูจะฟื้นขึ้นจากความตาย

(มธ.20:17-19; มก.10:32-34)

³¹พระเยซูได้พาศิษย์เอก[†] ทั้งสิบสองคนปลีกตัวออกมาข้างๆ และพูดกับพวกเขาว่า “ฟังให้ ตีนะ พวกเราจะขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม ทุกอย่างที่คุณผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ได้เขียนไว้เกี่ยวกับบุตร มนุษย์[†] จะเกิดขึ้นที่นั่น ³²เขาจะถูกส่งตัวให้กับพวกคนที่ไม่ใช่ยิว* พวกนั้นจะหัวเราะเยาะดูถูก และถ่มน้ำลายรดเขา ³³คนเหล่านั้นจะเย้ยขี้และฆ่าเขา แต่ในวันที่สาม เขาจะฟื้นขึ้นจาก ความตาย” ³⁴แต่พวกศิษย์ไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ที่พระองค์พูด เพราะความหมายของมันถูกแอบ ซ่อนไปจากพวกเขา พวกเขา ก็เลยไม่รู้ว่าคุณผู้พูดถึงเรื่องอะไร

พระเยซูรักษาคนตาบอด

(มธ.20:29-34; มก.10:46-52)

³⁵เมื่อพระเยซูมาใกล้ถึงเมืองเยรีโค มีขอทานตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ข้างถนน³⁶ เมื่อ ได้ยินฝูงชนจำนวนมากเดินผ่านมา เขาก็ถามว่า “เกิดอะไรขึ้น”

³⁷คนเหล่านั้นบอกว่า “เยซูชาวนาซาเร็ธกำลังผ่านมาทางนี้”

³⁸คนตาบอดก็ตะโกนว่า “เยซู บุตรดาวิด* สงสารผมด้วยครับ”³⁹คนที่เดินนำหน้า ต่างก็ บอกให้เขาเงียบ แต่เขากลับยิงตะโกนดังขึ้นว่า “บุตรดาวิด สงสารผมด้วยครับ”

⁴⁰พระเยซูก็เลยหยุด สั่งให้คนพาเขาเข้ามา แล้วพระองค์ถามเขาว่า ⁴¹“จะให้เราทำอะไร ให้หรือ”

เขาจึงตอบว่า “ผมอยากมองเห็นครับท่าน”

⁴²พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “มองเห็นแล้วจะเห็น ความเชื่อของคุณช่วยให้คุณหายแล้ว”

⁴³เขามองเห็นทันที จึงได้ติดตามพระเยซูไป และสรรเสริญพระเจ้า เมื่อชาวบ้านเห็นอย่าง นั้น ทุกคนก็พากันยกย่องพระเจ้า

คักเคียส

19 พระเยซูเดินผ่านเมืองเยรีโค ²มีชายคนหนึ่งชื่อคักเคียส เป็นหัวหน้าคนเก็บภาษี*ที่ ร่ำรวยมาก ³เขาอยากจะทำพระเยซูเป็นใคร แต่เขามองไม่เห็น เพราะตัวเตี้ยและ คนแน่นมาก ⁴เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าพระเยซู แล้วปีนขึ้นไปตักคอยพระองค์อยู่บนต้นมะเดื่อ ⁵เมื่อ พระเยซูเดินมาถึง พระองค์ก็เงยหน้าขึ้นไปพูดกับคักเคียสว่า “คักเคียส รีบลงมาเร็ว เราต้องไปพัก ที่บ้านคุณวันนี้”

⁶เขารู้สึกทั้งตื่นเต้นและดีใจ แล้วรีบลงมาพาพระองค์ไปอยู่บ้านของเขา ⁷ทุกคนที่เห็นอย่างนั้น ก็บ่นกันใหญ่ว่า “เขาไปเป็นแขกในบ้านของคนบาปได้ยังไง”

⁸ในวันนั้นคักเคียสได้ลุกขึ้นบอกองค์เจ้าชีวิตว่า “อาจารย์ ผมจะบริจาคทรัพย์สินสมบัติครึ่ง หนึ่งของผมให้กับคนจน และถ้าผมโง่งงใครมา ผมยินดีจะคืนให้เขาถึงสี่เท่า”

⁹พระเยซูจึงพูดถึงเขาว่า “วันนี้ความรอดได้มาถึงเขาและครอบครัวของเขาแล้ว เพราะ เขาก็เป็นลูกหลานของอับราฮัมด้วยเหมือนกัน ¹⁰บุตรมนุษย์[†] มากี่เพื่อเรื่องนี้แหละคือเพื่อค้นหา และช่วยคนที่หลงหายให้รอด”

19:2 หัวหน้าคนเก็บภาษี คนิวจางคนโรมันในการเก็บภาษีซึ่งมักแอบโกงกินและคนยิวเกลียดชังมาก

กษัตริย์กับทาสสิบคน

(มธ.25:14-30)

¹¹ขณะที่พวกเขากำลังฟังเรื่องต่างๆ นี้ พระเยซูก็ได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟัง เพราะเกือบจะถึงเมืองเยรูซาเล็มแล้ว และพวกชาวบ้านคิดว่า แผ่นดินของพระเจ้าจะปรากฏให้เห็นในเร็วๆ นี้ ¹²พระองค์เล่าว่า “มีเชื้อพระวงศ์องค์หนึ่ง กำลังจะเดินทางไปแดนไกลเพื่อไปรับการแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ แล้วเขาจะกลับมา ¹³ก่อนไป เขาก็เรียกทาสสิบคน มอบเงินให้สิบมินา* และสั่งว่า ‘เอาไปทำการค้าจนกว่าเราจะกลับมา’ ¹⁴แต่คนเมืองนั้นเกลียดเขา จึงส่งตัวแทนตามหลังเขาไปเพื่อบอกว่า ‘เราไม่อยากจะคนนี้มาเป็นกษัตริย์ของพวกเรา’

¹⁵แต่สุดท้ายเขาก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ และได้เดินทางกลับมา เขาเรียกพวกทาสที่เขาฝากเงินมาพบ เพราะอยากรู้ว่าพวกเขาทำกำไรได้เท่าไร ¹⁶คนแรกมาถึงและบอกว่า ‘เจ้านายครับ เงินหนึ่งมินาของท่าน ผมเอาไปทำกำไร ได้สิบมินาครับ’ ¹⁷เจ้านายชมเขาว่า ‘เยี่ยมมาก เจ้าเป็นทาสที่ดี ไว้ใจได้แม้แต่เรื่องเล็กๆ เราจะให้เจ้าดูแลเมืองสิบเมือง’ ¹⁸ทาสคนที่สองก็เข้ามาหาและบอกว่า ‘เจ้านายครับ เงินหนึ่งมินาของท่าน ผมเอาไปทำกำไร ได้ห้ามินา’ ¹⁹เขาก็บอกทาสคนนั้นว่า ‘เราจะให้เจ้าดูแลห้าเมือง’ ²⁰แล้วทาสอีกคนหนึ่งก็เข้ามาพบและบอกว่า ‘เจ้านายครับ นี่เงินหนึ่งมินาของท่าน ผมได้เอาผ้าห่อเก็บไว้ในที่ที่ปลอดภัย ²¹เพราะกลัวที่ท่านเป็นคนเข้มงวด ชอบยึดเอาของคนอื่นมาเป็นของตนเอง และชอบเอาเปรียบคนอื่นโดยเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ตนเองไม่ได้หว่าน’ ²²นายผู้นั้นจึงดำวว่า ‘ไอ้ทาสชาติชั่ว เราจะลงโทษเจ้า ตามคำพูดของเจ้า ถ้าเจ้ารู้ว่าเราเป็นคนเข้มงวด ชอบยึดของของคนอื่นและชอบเอาเปรียบ ²³แล้วทำไมถึงไม่เอาเงินไปฝากธนาคาร เมื่อเรากลับมาจะได้รับทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยยพร้อมกัน’ ²⁴แล้วเขาก็สั่งพวกทาสที่ยืนอยู่ตรงนั้นว่า ‘เอาเงินที่เรามี ไปให้คนที่สิบมินานั้น’ ²⁵พวกเขาจึงพูดว่า ‘เจ้านาย เรามีตั้งสิบมินาแล้วนะ’ ²⁶เจ้านายตอบว่า ‘เราจะบอกให้รู้ว่า “คนที่มีอยู่แล้วก็จะยิ่งมีมากขึ้นไปอีก ส่วนคนที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่เรามีเหลืออยู่บ้างก็จะถูกริบไปหมด” ²⁷แล้วไปจับพวกที่เป็นศัตรูของเราที่ไม่อยากให้เราเป็นกษัตริย์มาฆ่าต่อหน้าเราที่นี่”

พระเยซูเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม

(มธ.21:1-11; มก.11:1-11; ยอ.12:12-19)

²⁸หลังจากที่เล่าเรื่องเสร็จแล้ว พระองค์เดินนำหน้าพวกเขาไปเมืองเยรูซาเล็ม ²⁹เมื่อพระองค์เดินทางมาถึงหมู่บ้านเบธพายีและหมู่บ้านเบธานีใกล้ภูเขามะกอกเทศ* พระองค์ก็ได้ส่งศิษย์สองคนออกเดินทางไปแล้วล่วงหน้า ³⁰พระองค์สั่งเขาว่า “เข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ข้างหน้านั้น เมื่อไปถึง คุณจะเห็นลูกลาถูกล่ามอยู่ที่นั่นตัวหนึ่ง ยังไม่เคยมีใครขี่มันมาก่อน ให้แก้มัดแล้วจูงมาที่นี่ ³¹ถ้ามีใครถามว่า ‘แก้มัดมันทำไม’ ให้ตอบเข่ว่า ‘อาจารย์ต้องการใช้”

³²พวกเขา ก็ไปและพบทุกอย่างตามที่พระเยซูบอกไว้ ³³ขณะที่แก้มัดลูกลาอยู่นั้น เจ้าของ

19:13 สิบมินา เงินจำนวน 1 ถูง ซึ่งเรียกว่า มินา ตามภาษากรีก เป็นจำนวนเงินที่เพียงพอที่จะจ่ายเป็นค่าแรงให้กับคนงานหนึ่งคนเป็นเวลาสามเดือน

19:29,37 ภูเขามะกอกเทศ คือเนินเขาใกล้กับเมืองเยรูซาเล็ม

ลา ก็ถามว่า “แก้มัดมันทำไม”

³⁴พวกเขาจึงตอบว่า “อาจารย์ต้องการใช้มัน”

³⁵แล้วพวกศิษย์ก็จูงลามาให้พระเยซู พวกเขาจัดแจงเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลังลา และช่วยพระเยซูขึ้นขึ้นี่ลานั้น ³⁶ระหว่างทางที่พระเยซูขี่ลาผ่านไป ชาวบ้านมากมายได้เอาเสื้อผ้ามาปูตามท้องถนน

³⁷เมื่อพระเยซูมาถึงสุดทางที่จะนำลงมาจากภูเขามะกอกเทศ*พวกศิษย์จำนวนมากต่างก็พากันโห่ร้องสรรเสริญพระเจ้าด้วยความยินดีในสิ่งมหัศจรรย์ที่พวกเขาได้เห็นมา

³⁸พวกเขาโห่ร้องว่า “ขอพระเจ้าอวยพรกษัตริย์ผู้มาในนามขององค์เจ้าชีวิต* สรรเสริญพระเจ้าในสวรรค์ที่ให้สันติสุขกับเรา”

³⁹ส่วนพวกฟาริสี บางคนในฝูงชนก็พูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ห้ามลูกศิษย์ด้วย อย่าให้เขาพูดอย่างนั้น”

⁴⁰พระองค์ตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า ถึงแม้พวกเขาจะหยุดร้อง หินพวกนี้ก็จะโห่ร้องออกมาแทน”

พระเยซูร้องไห้กับเมืองเยรูซาเล็ม

⁴¹เมื่อพระเยซูมาใกล้และมองเห็นเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์ก็ร้องไห้ให้กับเมืองนั้น ⁴²แล้วพูดว่า “เราหวังเหลือเกินว่า วันนี้เจ้าจะรู้ว่าอะไรจะนำสันติสุขมาให้กับเจ้า แต่ตอนนี้สิ่งนั้นถูกปิดซ่อนไปจากเจ้าแล้ว ⁴³โอ เยรูซาเล็ม อีกไม่ช้าศัตรูของเจ้า จะสร้างเนินดินบุกขึ้นกำแพงของเจ้า เจ้าจะถูกล้อมไว้ทุกด้าน ⁴⁴เจ้าและคนของเจ้าจะถูกบุกทำลายลงอย่างราบคาบ ไม่เหลือแม้แต่ซากหินซ้อนทับกันให้เห็นอีกเลย เพราะเจ้ายังไม่รู้ตัวเลยว่าพระเจ้าได้มาช่วยเจ้าแล้ว”

พระเยซูเข้าไปที่วิหาร

(มธ.21:12-17; มก.11:15-19; ยฮ.2:13-22)

⁴⁵พระเยซูเข้าไปในบริเวณวิหาร[†] และเริ่มขับไล่คนที่ขายของกันอยู่ที่นี่ ⁴⁶พระองค์พูดว่า “พระคัมภีร์[†] เขียนไว้ว่า ‘บ้านของเราจะเป็นที่สำหรับการอธิษฐาน*’ แต่พวกเจ้าได้เปลี่ยนให้เป็นรังโจร”*

⁴⁷พระเยซูได้สั่งสอนอยู่ในบริเวณวิหาร[†] ทุกวัน พวกผู้นำนักบวช พวกครูสอนกฎปฏิบัติ กับพวกผู้นำชาวยิวพยายามหาช่องทางที่จะฆ่าพระองค์ ⁴⁸แต่ยังหาไม่ได้ เพราะประชาชนทุกคนต่างติดอกติดใจในถ้อยคำของพระองค์เป็นอย่างมาก

พวกผู้นำชาวยิวตั้งคำถามกับพระเยซู

(มธ.21:23-27; มก.11:27-33)

20 วันหนึ่ง เมื่อพระเยซูกำลังสั่งสอนและประกาศเรื่องข่าวดีอยู่ในบริเวณวิหาร[†] พวกหัวหน้านักบวช พวกครูสอนกฎปฏิบัติ และผู้นำอาารุโสได้มาหาพระองค์ ²พวกเขาถามว่า “ช่วยบอกหน่อยว่าคุณมีสิทธิ์อะไรไปไล่คนขายของพวกนั้น ใครให้สิทธิ์กับคุณ

19:38 คัดลอกมาจาก หนังสือ สดุดี118:26
 19:46 ที่สำหรับการอธิษฐาน อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 56:7
 19:46 รังโจร อ้างมาจากหนังสือ เเยเรมีย์ 7:11

³พระเยซูจึงตอบไปว่า “ตอบเรามาก่อนว่า ⁴พิธีจุ่มน้ำของยอห์น มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์”

⁵พวกเขาจึงปรึกษากันว่า “ถ้าเราตอบว่า ‘มาจากสวรรค์’ เขาก็จะถามว่า ‘แล้วทำไมพวกคุณถึงไม่เชื่อยอห์นล่ะ’ ⁶ แต่ถ้าเราตอบว่า ‘มาจากมนุษย์’ คนก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะชาวบ้านพวกนี้เชื่อว่า ยอห์นเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า”

⁷ พวกเขาก็เลยตอบพระองค์ว่า “เราไม่รู้ว่ามาจากไหน”

⁸พระเยซูก็เลยตอบพวกเขาว่า “ถ้านั้น เราก็คงไม่ตอบคำถามคุณเหมือนกัน”

พระเจ้าส่งลูกชายของพระองค์มา

(มธ.21:33-46; มก.12:1-12)

⁹พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้คนฟังว่า “มีชายคนหนึ่งทำสวนองุ่น แล้วให้ชาวสวนเช่าสวนเขาก็ไปอยู่ต่างประเทศเป็นเวลานาน ¹⁰เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว เขาได้ส่งคนใช้คนหนึ่งมารับส่วนแบ่งของเขา แต่พวกชาวสวนกลับทำร้ายทุบตีคนใช้คนนั้น และส่งเขากลับไปมือเปล่า ¹¹เจ้าของสวนองุ่นก็เลยส่งคนใช้อีกคนหนึ่งไป พวกชาวสวนก็ได้ทำร้ายทุบตีเขาและทำให้เขาอับอายขายหน้า แล้วส่งกลับไปมือเปล่าอีก ¹²เจ้าของสวนก็ส่งคนที่สามไปอีก พวกชาวสวนก็ทำเหมือนเดิมทำเขาจนบาดเจ็บสาหัสแล้วโยนออกไปนอกสวน ¹³เจ้าของสวนองุ่นพูดกับตัวเองว่า ‘จะายังไงดี อ้อ รู้แล้ว เราจะส่งลูกชายสุดที่รักของเราไป พวกนั้นจะต้องเกรงใจลูกเราแน่ๆ’ ¹⁴ แต่พอพวกชาวสวนเห็นลูกชายของเขา ก็ปรึกษากันว่า ‘นี่เป็นผู้รับมรดก ให้เราฆ่าเขาซะ สวนนี้จะได้ตกเป็นของพวกเรา’ ¹⁵ พวกเขาก็เลยจับลูกชายเจ้าของสวนโยนออกไปนอกสวนและฆ่าเขาทิ้ง พวกคุณคิดว่า เจ้าของสวนจะยังงัยกับพวกชาวสวนนั้น ¹⁶ เขาจะกลับไปฆ่าพวกชาวสวนเหล่านั้นและยกสวนองุ่นให้กับคนอื่น” เมื่อผู้คนได้ยินอย่างนั้น ก็พูดขึ้นว่า “อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย”

¹⁷ แต่พระเยซูก็จ้องมองเขาและพูดว่า “ถ้านั้น ข้อความนี้ในพระคัมภีร์หมายถึงอะไร

‘หินที่ช่างก่อสร้างโยนทิ้งไปแล้ว

กลับกลายเป็นหินที่สำคัญที่สุด’* ”

¹⁸ คนที่ล้มทับหินก้อนนั้น ร่างกายก็จะหักเป็นท่อนๆ แต่ถ้าหินก้อนนั้นตกทับใคร คนนั้นก็ จะแหลกละเอียดเลย” ¹⁹ เมื่อพวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกผู้นำนักบวชตระหนักว่าพระเยซูกำลังเปรียบพวกเขาเป็นชาวสวนพวกนั้น เขาก็เลยหาทางที่จะจับพระเยซูตอนนั้นเลย แต่ก็ไม่ได้ เพราะกลัวประชาชนจะก่อการจลาจลขึ้น

พวกผู้นำชาวยิวพยายามใช้กลวงพระเยซู

(มธ.22:15-22; มก.12:13-17)

²⁰ พวกเขาจึงเฝ้าดูพระเยซูอย่างใกล้ชิด และส่งพวกสายลับที่แกล้งทำเป็นคนดีเพื่อไปสอดแนมจับผิดคำพูดของพระองค์ เพื่อจะได้จับตัวพระองค์ส่งไปให้เจ้าเมืองโรม ²¹ พวกสายลับได้ถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ พวกเรารู้ว่าอาจารย์พูดและสอนให้คนรู้ในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้ทำ

20:17 หินที่สำคัญที่สุด หรือ หินหัวมุมตึก คือหินก้อนแรก และสำคัญที่สุดในการก่อสร้าง มาจากสดุดี 118:22

และไม่เห็นแก่หน้าใครเลย ²²ช่วยบอกหน่อยว่า ‘มันผิดกฎของโมเสสหรือเปล่าที่จ่ายภาษีให้กับ ซีซาร์*’”

²³พระเยซูรู้ถึงอุบายของพวกเขา จึงบอกว่า ²⁴“ไหน ส่งเหรียญมาให้ดูอันหนึ่งสิ นี่รูปใคร แล้วมีชื่อใครสลักอยู่”

พวกเขาก็ตอบว่า “ซีซาร์”

²⁵พระองค์จึงพูดว่า “ของของซีซาร์ก็ให้ซีซาร์ ของของพระเจ้าก็ให้พระเจ้า”

²⁶พวกเขาไม่สามารถจะจับผิดคำพูดของพระองค์ต่อหน้าผู้คนได้ แต่ตะลึงในคำตอบ จนถึงกับพูดไม่ออกเลย

ชาวสะดูสีบางคนพยายามจะจับผิดพระเยซู

(มธ.22:23-33; มก.12:18-27)

²⁷ มีพวกสะดูสี บางคนมาหาพระเยซู พวกนี้ไม่เชื่อว่าคนตายแล้วจะฟื้นขึ้นจากความตาย เขาถามพระองค์ว่า ²⁸“อาจารย์ครับ โมเสสได้เขียนสั่งไว้ว่า ถ้าคนไหนตายและทิ้งเมียไว้โดยยังไม่มีลูก ก็ให้น้องชายของคนตายแต่งงานกับหญิงม่ายคนนั้น จะได้มีลูกไว้สืบสกุลให้กับพี่ชายของเขา ²⁹ทีนี้มีพี่น้องอยู่เจ็ดคน พี่ชายคนโตแต่งงาน แล้วตายไปแต่ก็ยังไม่มียูก ³⁰น้องคนที่สองก็แต่งงานกับหญิงม่ายนั้น แต่เขาก็ตายไปและยังไม่มียูกเหมือนกัน ³¹น้องคนที่สามก็ทำแบบเดียวกัน และในที่สุด พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็ได้อีกแต่งงานกับหญิงนั้น แล้วพวกเขาก็ตายโดยไม่มียูกสักคนเดียว ³²ต่อมาหญิงคนนั้นก็ตายด้วย ³³ช่วยบอกหน่อยสิครับว่า ในวันที่ทุกคนฟื้นขึ้นจากความตาย นางจะเป็นเมียของใคร ในเมื่อนางเคยเป็นเมียของพี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้”

³⁴พระเยซูจึงตอบว่า “คนในโลกนี้เท่านั้นที่แต่งงานกัน และยกให้เป็นผัวเมียกัน ³⁵ส่วนในโลกหน้า คนที่เหมาะสมที่จะได้อยู่ที่นั่นและฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว จะไม่แต่งงานกัน หรือยกให้เป็นผัวเมียกันอีกต่อไปแล้ว ³⁶เป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะตายอีกครั้ง แต่เขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์และจะเป็นลูกของพระเจ้าเพราะพระเจ้าจะทำให้เขาฟื้นขึ้นจากความตาย

³⁷เรื่องการฟื้นขึ้นจากความตายนี้ ขนาดโมเสสก็ยังพูดถึงเลย ตอนที่เขาเขียนเรื่องฟุ่มไม่ที่ลูกเป็นไฟ เขาได้เรียกองค์เจ้าชีวิตว่า ‘พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของ อิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ*’ ³⁸พระเจ้าเป็นพระเจ้าของคนมีชีวิต ไม่ใช่ของคนตาย เพราะสำหรับพระเจ้าแล้วทุกคนยังมีชีวิตอยู่”

³⁹พวกครูสอนกฎปฏิบัติบางคนชมพระเยซูว่า “อาจารย์ พูดได้เยี่ยมมากเลยครับ” ⁴⁰แล้วก็ไม่มีการซักถามอะไรพระเยซูอีกเลย

พระคริสต์เป็นลูกของดาวิดหรือ

(มธ.22:41-46; มก.12:35-37)

⁴¹พระเยซูถามว่า “คุณพูดได้ยังไงว่า พระคริสต์*เป็นลูกของดาวิด* ⁴²ทั้งๆ ที่ตัวดาวิดเองพูดในหนังสือสดุดีว่า

20:22 ซีซาร์ เป็นตำแหน่งของจักรพรรดิที่ปกครองชาวโรมัน

20:37 ฟุ่มไม่ที่ลูกเป็นไฟ อ่านได้จากหนังสืออพยพ 3:1-12

20:37 อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ คือบรรพบุรุษสามคนที่สำคัญมากของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม ตอนที่พระเจ้าพูดกับโมเสสนี้ สามคนนี้ตายไปตั้งนานแล้ว แสดงว่าพวกเขามีชีวิตอีกครั้งตอนที่พระองค์พูดนี้

20:41 ลูกของดาวิด เป็นชื่อของพระคริสต์ซึ่งเป็นผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากครอบครัวของกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอล

‘องค์เจ้าชีวิต(พระเจ้า)ได้พูดกับองค์เจ้าชีวิตของम्मผู้เป็นพระคริสต์ว่า

นั่งลงทางขวามือของเรา

⁴³จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่าน

เป็นที่วางเท้าของท่าน*’

⁴⁴แม้แต่ดาวิดยังเรียกพระคริสต์ว่าเป็นองค์เจ้าชีวิตเลย แล้วพระคริสต์จะเป็นลูกของดาวิดได้อย่างไร”

พระเยซูต่อว่าพวกครุสสอนกฏปฏิบัติ

(มธ.23:1-36; มก.12:38-40; ลก.11:37-54)

⁴⁵ขณะที่ฝูงชนกำลังฟังอยู่นั้น พระเยซูก็ได้หันไปพูดกับพวกศิษย์ว่า ⁴⁶“ระวังพวกครุสสอนกฏปฏิบัติให้ตี พวกนี้ชอบใส่เสื้อคลุมยาวๆ เดินอวดไปอวดมาให้คนคำนับตามท้องตลาด และชอบนั่งในที่สำคัญ ในที่ประชุม¹ และที่หัวโต๊ะในงานเลี้ยง ⁴⁷พวกเขามักจะโกงเอาบ้านของหญิงม่าย และแกล้งอิฐฐานชะยิดยาวเพื่ออวดคน คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษหนักกว่าคนที่ไม่ได้ทำอย่างนั้น”

การให้ที่แท้จริง

(มก.12:41-44)

21 เมื่อพระเยซูเงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นพวกคนรวยเอาเงินมาใส่ในตู้รับเงิน² แล้วพระองค์ก็เห็นหญิงม่ายจนๆ คนหนึ่งเอาเหรียญทองแดง* เล็กๆ สองเหรียญใส่ลงในตู้³ พระองค์จึงพูดว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า หญิงม่ายจนๆ คนนี้ได้ให้มากกว่าทุกๆ คน ⁴เพราะคนอื่นเอาเงินที่เหลือกินเหลือใช้มาให้ แต่หญิงม่ายจนๆ คนนี้ได้เอาเงินสำหรับเลี้ยงชีวิตของเธอมาให้”

วิหารจะถูกทำลาย

(มธ.24:1-14; มก.13:1-13)

⁵ศิษย์บางคนได้พูดถึงความสวยงามของวิหาร พูดถึงหินแต่ละก้อนและของถวาย แต่ละชิ้นว่าช่างสวยงามเหลือเกิน พระเยซูจึงพูดขึ้นมาว่า

⁶“ทั้งหมดที่คุณเห็นนี้ วันหนึ่งจะถูกทำลายพังทลายลงมา ไม่เหลือแม้แต่ซากหินซ้อนทับกันเลย”

⁷พวกเขา ก็เลยถามว่า “อาจารย์ เรื่องพวกนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ครับ แล้วจะรู้ได้อย่างไรครับ ว่าเรื่องนี้ใกล้จะเกิดขึ้นแล้ว”

⁸พระเยซูตอบว่า “ระวังตัวให้ตี อย่าให้ใครมาหลอกเอาได้ เพราะจะมีหลายคนมาแอบอ้างว่าเป็นเรา และยังบอกอีกว่า ‘เวลานั้นมาถึงแล้ว’ ไปหลงเชื่อเขา ⁹เมื่อพวกคุณได้ยินว่าเกิดสงคราม และเกิดจลาจลวุ่นวาย ก็ไม่ต้องตกใจกลัว เพราะเรื่องพวกนี้จะต้องเกิดขึ้นก่อน แต่วันสุดท้ายนั้นจะยังไม่มาถึงทันทีหรอก”

¹⁰แล้วพระองค์ก็พูดว่า “ชนชาติต่างๆ และแผ่นดินต่างๆ จะลุกขึ้นมาต่อสู้กัน ¹¹จะเกิดแผ่นดิน

20:43 องค์เจ้าชีวิตพระเจ้า...ของท่าน อ่านได้จากหนังสือสดุดี110:1

21:1 ตู้รับเงิน คือกล่องที่ใส่เงินหรือสิ่งของในสถานที่ของชาวยิวที่ใช้สำหรับนมัสการพระเจ้า

21:2 เหรียญทองแดง ในภาษากรีก ใช้คำว่า “เล็ตรอน” หนึ่งในเล็ตรอนมีค่าเท่ากับ 1/123 เดนาริอัน หนึ่งในเดนาริอันเป็นค่าแรงของคนงานหนึ่งวัน

ดินไหวอย่างรุนแรงในที่ต่างๆ เกิดกันดารอาหาร เกิดโรคระบาดร้ายแรงขึ้น จะมีเรื่องที่น่ากลัว และสิ่งแปลกประหลาดมากมายเกิดขึ้นบนท้องฟ้า

¹²แต่ก่อนที่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น พวกคุณจะถูกจับไปทรมาน ถูกนำตัวไปในที่ประชุมของยิว[†] และถูกจับขังคุก และจะถูกสอบสวนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ และเจ้าเมือง เพราะพวกคุณเป็นศิษย์ของเรา ¹³นี่จะเป็นโอกาสดีของคุณที่จะได้พูดเรื่องของเราให้พวกเขาฟัง ¹⁴พวกคุณไม่ต้องเป็นห่วงกังวลล่วงหน้าว่าจะพูดแก้ตัวยังไง ¹⁵เพราะเราจะให้สติปัญญาและคำพูดที่เฉียบคมกับคุณ เมื่อศัตรูของคุณฟังแล้ว จะไม่มีทางคัดค้านหรือโต้แย้งได้เลย ¹⁶แม้แต่คนที่ใกล้ชิดกับคุณ ทั้งพ่อแม่พี่น้องญาติๆ และเพื่อนฝูง ก็จะทำหลังคุณ และพวกคุณบางคนก็จะถูกฆ่าด้วย ¹⁷ทุกคนจะเกลียดพวกคุณ เพราะมาติดตามเรา ¹⁸แต่ไม่ต้องกลัว เพราะแม้แต่ผมสักเส้นบนหัวของคุณก็จะไม่ถูกทำลาย ¹⁹ให้อดทนไว้จนถึงที่สุด แล้วคุณจะได้รับชมารอด”

เมืองเยรูซาเล็มจะพินาศ

(มธ.24:15-21; มก.13:14-19)

²⁰“เมื่อพวกคุณเห็นกองทัพมาล้อมเมืองเยรูซาเล็ม ก็ให้รู้ว่าเมืองนี้ใกล้จะถูกทำลายแล้ว ²¹ถ้าตอนนั้นคุณอยู่ในแคว้นยูเดีย ก็ให้รีบหนีขึ้นไปบนภูเขา ถ้าคุณอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ก็ให้รีบหนีออกไปนอกเมือง คนที่อยู่นอกเมือง ก็อย่าได้เข้ามาในเมือง ²²เพราะวันนั้นจะเป็นวันของการลงโทษเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อทุกอย่างจะได้เป็นจริงตามที่ได้เขียนไว้แล้ว ²³มันจะเป็นวันที่น่ากลัวมากสำหรับคนท้องและแม่ลูกอ่อน เพราะจะเกิดภัยพิบัติในแผ่นดินยูเดีย และพระเจ้าจะลงโทษชนชาติอิสราเอลเหล่านี้ ²⁴พวกเขาจะถูกฆ่าฟัน และจะถูกจับไปเป็นเชลยของชนชาติอื่นๆ คนต่างชาติจะบุกรุกย้ายเมืองเยรูซาเล็ม ไปจนกว่าจะถึงเวลาที่พระเจ้ากำหนดไว้”

อย่ากลัวเลย

(มธ.24:29-31; มก.13:24-27)

²⁵“จะมีสิ่งแปลกประหลาดเกิดขึ้นกับดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆ ส่วนในโลกนี้ชนชาติต่างๆก็จะหวาดกลัว และสับสนวุ่นวายกับเสียงรังกก้องของคลื่นในทะเล ²⁶คนจะเป็นลมล้มพับไปเพราะกลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับโลกนี้ พวกผู้มีอำนาจในฟ้าสวรรค์ก็จะถูกสั่นคลอน ²⁷แล้วพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์[†] มาในหมู่เมฆ เต็มไปด้วยพลังอำนาจและรัศมีอันยิ่งใหญ่ ²⁸เมื่อสิ่งเหล่านี้เริ่มเกิดขึ้นขอให้พวกคุณลุกขึ้น ด้วยความมั่นใจ เพราะใกล้ถึงเวลาที่พระเจ้าจะทำให้พวกคุณเป็นอิสระแล้ว”

ถ้อยคำของเราจะคงอยู่ตลอดไป

(มธ.24:32-35; มก.13:28-31)

²⁹แล้วพระองค์ก็เล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังว่า “เมื่อพวกคุณเห็นต้นมะเดื่อหรือต้นไม้อื่นๆ ³⁰แตกใบอ่อนออกมา คุณก็รู้ว่าใกล้ถึงฤดูร้อนแล้ว ³¹ก็เหมือนกัน เมื่อคุณเห็นสิ่งเหล่านี้ที่เราพูดไว้เกิดขึ้น คุณบอกได้เลยว่าแผ่นดินของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว

³²เราจะบอกให้รู้ว่า สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเกิดขึ้นก่อนที่คนรุ่นนี้จะตายไป ³³สวรรค์และโลกจะไม่อยู่ถาวรตลอดไป แต่ถ้อยคำของเราจะอยู่ถาวรตลอดไป

ควรเตรียมพร้อมอยู่เสมอ

³⁴ระวังตัวให้ดี อย่าให้ใจหมกมุ่นอยู่แต่เรื่องตีหมกกันหรือเมาเหล้ากัน หรือมัวแต่ห่วงกังวลเกี่ยวกับชีวิตนี้ เพราะถ้าทำอย่างนั้น วันนั้นจะมาถึงโดยไม่ทันตั้งตัวเหมือนกับดัก ³⁵เพราะวันนั้นจะมาถึงทุกคนที่อยู่บนโลกนี้ ³⁶คุณต้องระวังตัวตลอดเวลา และอธิษฐานให้ผ่านพ้นไปอย่างปลอดภัยจากสิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่จะเกิดขึ้น และจะได้สามารถมายืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์[†]”

³⁷พระเยซู ได้สั่งสอนอยู่ในวิหาร[†]ทุกวัน และกลับไปนอนที่ภูเขามะกอกเทศ* ทุกคืน ³⁸ทุกคนจะตื่นแต่เช้ามาฟังพระองค์สอนที่วิหาร

พวกผู้นำชาวียวยากจะฆ่าพระเยซู

(มธ.26:1-5,14-16;มก.14:1-2,10-11;ยอ.11:45-53)

22 เมื่อใกล้ถึงเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อที่เรียกว่าเทศกาลวันปลดปล่อย[†] ²พวกผู้นำนักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติต่างพยายามหาทางที่จะฆ่าพระเยซูแต่พวกเขาก็กลัวชาวบ้าน

ยูดาสวางแผนหักหลังพระเยซู

³ซาตานได้เข้าสิงยูดาส อิสคาริโอท ซึ่งเป็นหนึ่งในศิษย์เอก[†]สิบสองคน ⁴ยูดาส ก็ได้ไปหาพวกผู้นำนักบวชและพวกทหารเฝ้าวิหาร[†] เพื่อเสนอตัวที่จะช่วยจับพระเยซูให้ ⁵พวกเขาก็ดีใจมาก และตกลงว่าจะให้เงินกับยูดาส ⁶ยูดาสตกลง และเริ่มหาโอกาสที่จะส่งตัวพระเยซูไปให้พวกเขา ตอนที่ไม่มีฝูงชนอยู่กับพระองค์

การเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย

(มธ.26:17-25;มก.14:12-21;ยอ.13:21-30)

⁷เมื่อถึงเทศกาลวันกินขนมปังไร้เชื้อ[†] หรือเทศกาลวันปลดปล่อย ในวันที่พวกเขาจะต้องฆ่าลูกแกะกินกัน ⁸พระเยซูบอกเปโตรกับยอห์นว่า “ไปเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย[†]ให้พวกเรากินกัน”

⁹พวกเขาจึงถามว่า “จะให้ไปเตรียมที่ไหนดีครับ” ¹⁰พระองค์ตอบว่า “ให้เข้าไปในเมือง แล้วพวกคุณจะเห็นชายคนหนึ่งแบกหม้อน้ำอยู่ ให้ตามเขาเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง ¹¹ให้บอกกับเจ้าของบ้านนั้นว่า ‘อาจารย์ถามว่า ห้องที่เราจะใช้กินอาหาร สำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย กับพวกศิษย์อยู่ที่ไหน’ ¹²เขาก็จะพาคุณขึ้นไปดูห้องใหญ่ ชั้นบน ที่ตกแต่งไว้เรียบร้อยแล้ว ก็ให้คุณเตรียมอาหารที่ห้องนั้น” ¹³พวกเขาก็ไปและมันก็เป็นที่พระเยซูบอกทุกอย่าง พวกเขาจึงเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยที่นั่น

อาหารมื้อค่ำขององค์เจ้าชีวิต

(มธ.26:26-30;มก.14:22-26;1คอ.11:23-25)

¹⁴เมื่อถึงเวลากินอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย พระเยซูนั่งเอนตัวอยู่ที่โต๊ะอาหารกับพวกศิษย์เอก ¹⁵แล้วพูดว่า“เราอยากจะกินอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยมื่อนี้กับพวกคุณมาก

21:37 ภูเขามะกอกเทศ คือเนินเขาสูงหนึ่งในเมืองเยรูซาเล็ม

ก่อนที่เราจะถูกทรมาณ ¹⁶เราจะบอกให้รู้ว่า เราจะไม่กินอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยนี้อีก จนกว่าความหมายที่แท้จริงของเทศกาลวันปลดปล่อยนี้จะสำเร็จครบถ้วนในแผ่นดินของพระเจ้า”

¹⁷แล้วพระองค์ก็ยกถ้วยขึ้นมาและขอบคุณพระเจ้า พร้อมกับพูดว่า “รับถ้วยนี้ ไปแบ่งกันดื่ม” ¹⁸เราจะบอกให้รู้ว่า เราจะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นอีกจนกว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะมาถึง”

¹⁹หลังจากนั้นพระองค์ก็หยิบขนมปังขึ้นมา ขอบคุณพระเจ้า พร้อมทั้งทักส่งให้พวกเขา พระองค์พูดว่า “นี่คือร่างกายของเรา ที่ได้ให้กับพวกคุณ ให้ทำอย่างนี้เพื่อเป็นการระลึกถึงเรา” ²⁰เมื่อพวกเขากินอาหารเย็นเสร็จแล้ว พระองค์ก็หยิบถ้วยขึ้นมาทำเหมือนเดิม แล้วพูดว่า “นี่เป็นเลือดของเรา ที่ได้หลั่งไหลออกมาเพื่อคุณ พระเจ้าได้ทำสัญญาขึ้นใหม่กับพวกคุณด้วยเลือดนี้”

คนที่หักหลังพระเยซูเป็นใคร

²¹พระเยซูพูดว่า “คนที่หักหลังเรา ก็นั่งอยู่ที่โต๊ะนี้กับเราด้วย ²²บุตรมนุษย์† จะต้องตายตามที่พระเจ้าได้กำหนดไว้แล้วล่วงหน้า แต่คนที่หักหลังพระองค์นี้น่าอับอายที่สุด”

²³พวกศิษย์เอกเหล่านั้นถามกันใหญ่ว่าใครจะทำอย่างนั้น

ให้เป็นเหมือนคนรับใช้

²⁴พวกศิษย์เอกต่างเถียงกันว่า พวกเขาคนไหนที่เป็นใหญ่ที่สุด ²⁵พระเยซูบอกว่า “พวกกษัตริย์ของคนต่างชาติ ชอบออกคำสั่งประชาชนของเขาไปทั่ว ส่วนพวกนั้น ที่มีอำนาจ ก็ชอบให้คนเรียกว่า ‘ผู้ทำประโยชน์เพื่อสังคม’” ²⁶แต่พวกคุณต้องไม่เป็นอย่างนั้น ในพวกคุณ คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดควรจะเป็นเหมือนเด็กที่สุดคนที่เห็นหน้าควรจะเป็นเหมือนคนรับใช้” ²⁷ใครใหญ่กว่ากัน คนที่นั่งโต๊ะหรือคนที่ยืนรับใช้ คนนั่งไม่ใช่หรือ แต่เราอยู่ท่ามกลางพวกคุณเหมือนกับคนรับใช้

²⁸ตลอดเวลาที่ผ่านมา เมื่อเราถูกข่มเหง พวกคุณยืนเคียงข้างเราเสมอ ²⁹เราก็จะให้พวกคุณปกครองเป็นกษัตริย์ เหมือนกับที่พระบิดาของเราให้เราเป็นกษัตริย์” ³⁰เพื่อพวกคุณ จะได้ดื่มกินกับเราในแผ่นดินของเรา และพวกคุณจะได้นั่งบนบัลลังก์ตัดสินชนชาติอิสราเอล† สิบสองตระกูล”

อย่าทิ้งความเชื่อ

(มธ.26:31-35; มก.14:27-31; ยธ.13:36-38)

³¹“เปโตรเอ๋ย เปโตร* ฟังให้ดี ชาตานได้ขอนำพวกคุณแต่ละคน ไปฝังร่อนเหมือน ข้าวเปลือก” ³²แต่ เปโตรเอ๋ย เราได้อธิษฐานให้คุณมีความเชื่อที่มั่นคง และเมื่อคุณหันกลับมาหาเราแล้ว ก็ให้ช่วยเหลือพี่น้องคนอื่น ๆ ให้ตั้งมั่นคงอยู่ในความเชื่อด้วย”

³³เปโตรบอกว่า “ผมพร้อมที่จะติดคุกและตายพร้อมกับอาจารย์ครับ” ³⁴พระองค์ตอบว่า “เปโตร เราจะบอกให้รู้ว่า คินนี้ก่อนโก่งขึ้น คุณจะพูดว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

ให้เตรียมพร้อมสำหรับปัญหาที่ยาก

³⁵พระเยซูถามพวกศิษย์เอกว่า “แล้วตอนที่เราส่งพวกคุณออกไป โดยไม่มีกระเป๋าเงิน ถุงย่าม และรองเท้า พวกคุณขาดแคลนอะไรกันหรือเปล่า”

พวกเขาตอบว่า “ไม่ขาดแคลนอะไรเลยครับ”

³⁶พระองค์พูดว่า “แต่ตอนนี้ คนที่มีกระเป๋าเงินหรือถุงย่าม ก็ให้เอาติดตัวไปด้วย และถ้าใครไม่มีดาบ ก็ให้เอาเสื่อผ้าไปขาย แล้วไปซื้อดาบซะ” ³⁷ที่เราบอกให้ทำอย่างนี้ ก็เพราะว่า มีข้อพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“เขาถูกนับเป็นฆาตกรคนหนึ่งด้วย ซึ่งหมายถึงตัวเราเอง และมันก็จะจริงตามนั้นในไม่ช้านี้” (อิสยาห์ 53:12)

³⁸พวกเขาจึงบอกว่า “อาจารย์ครับ นี่ไง ดาบสองเล่ม” แต่พระองค์บอกว่า “เลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้ว”

อธิษฐานบนภูเขา

(มธ.26:36-46; มก.14:32-42)

³⁹พระเยซูออกไปที่ภูเขามะกอกเทศ* อีกตามเคย พวกศิษย์ก็ตามไปด้วย ⁴⁰เมื่อไปถึง พระองค์ก็พูดว่า “ให้พวกคุณอธิษฐานขอ อย่าให้พวกคุณตกไปเป็นเหยื่อของสิ่งชั่วร้าย”

⁴¹พระองค์ปลีกตัวออกไปใกล้ๆ แคร่ระยะขวางหินตก แล้วพระองค์ก็คุกเข่าลงอธิษฐานว่า ⁴²“พระบิดา ถ้าพระองค์พอใจ ช่วยเอาถ้วย* แห่งความทุกข์นี้ไปจากลูก ด้วยเถิด แต่ขอให้เป็นไปตามความต้องการของพระบิดา ไม่ใช่ของตัวลูกเอง” ⁴³แล้วก็มีทูตสวรรค์ลงมาให้กำลังใจพระองค์ ⁴⁴พระองค์ได้ต่อสู้ดิ้นรนอย่างหนักในการอธิษฐาน จนเหงื่อไหลเหมือนหยดเลือดตกบนพื้นดิน* ⁴⁵เมื่ออธิษฐานแล้ว พระองค์ได้ลุกขึ้นเดินกลับไป แต่พวกศิษย์นอนหลับกันหมด เพราะเสียใจจนหมดแรง ⁴⁶พระองค์จึงพูดว่า “ทำไมยังนอนกันอยู่อีก ลุกขึ้นมาอธิษฐานสิ จะได้ไม่ตกเข้าไปในการชั่วร้าย”

พระเยซูถูกจับกุมตัว

(มธ.26:47-56; มก.14:43-50; ยอ.18:3-11)

⁴⁷ พระเยซูยังพูดไม่ทันขาดคำ ยูดาสศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระองค์ ก็ได้นำคนกลุ่มหนึ่งเข้ามา ยูดาสทำท่าจะเข้ามาจับทักทายพระองค์

⁴⁸ พระเยซูถามยูดาสว่า “ยูดาส จะหักหลังบุตรมนุษย์† ด้วยการจับหรือ” ⁴⁹เมื่อพวกศิษย์ของพระเยซูเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น จึงถามพระองค์ว่า “อาจารย์ เอาดาบลุยมันเลยดีไหม” ⁵⁰ศิษย์คนหนึ่งของพระองค์ ใช้ดาบฟันหูขวาของคนรับใช้หัวหน้านักบวชสูงสุด† ขาด

⁵¹ พระเยซูห้ามว่า “พอแล้ว” แล้วพระองค์ก็ได้จับทุกคนนั้นและรักษาให้เหมือนเดิม

⁵² แล้วพระเยซูหันไปพูดกับพวกหัวหน้านักบวช พวกนายทหารรักษาวินัย และพวกผู้นำที่เป็นผู้ใหญ่ทั้งหลายที่มาจับพระองค์ว่า “พวกคุณคิดว่าเราเป็นโจรหรือยัง ถึงได้ถือดาบ ถือกระบองกันมา” ⁵³เราอยู่กับพวกคุณทุกวันในวิหาร† ก็ไม่เห็นคุณจับเราเลย แต่ตอนนี้เป็นเวลาของคุณแล้วนี่ เป็นเวลาที่ความมืดครอบครอง”

22:39 ภูเขามะกอกเทศ คือภูเขาสูงหนึ่งในเมืองเยรูซาเล็ม

22:42 ถ้วย พระเยซูพูดเรื่องสิ่งเลวร้ายที่จะเกิดกับพระองค์ การยอมรับสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องยากเหมือนกับการดื่มน้ำจากถ้วยที่รสชาติแย่มากๆ

22:43-44 แล้วก็ยังมีทูตสวรรค์...พื้นดิน สำเนากรีกบางฉบับไม่มีข้อ 43 และ 44

เบโตรกล่าวที่จะยอมรับว่ารู้จักพระเยซู

(มธ.26:57-58,69-75;มก.14:53-54,66-72;ยฮ.18:12-18,25-37)

⁵⁴พวกเขาจับพระองค์ และนำตัวไปที่บ้านของหัวหน้านักบวชสูงสุด* เบโตรได้ตามไปห่างๆ ⁵⁵เมื่อพวกเขาถกกองไฟขึ้นกลางลานบ้าน และนั่งล้อมวงกัน เบโตรก็เข้าไปนั่งอยู่ด้วย ⁵⁶มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเบโตรนั่งอยู่ใต้แสงไฟ นางก็จ้องมองดูเขาใกล้ๆ และพูดขึ้นว่า “ชายคนนี้อยู่กับเยซูด้วย”

⁵⁷แต่เบโตรปฏิเสธว่า “แม่นาง ผมไม่รู้จักเขาเลย”

⁵⁸ต่อมาไม่นานคนอื่นก็เห็นเบโตรและพูดขึ้นว่า “แกก็เป็นคนหนึ่งในพวกมันด้วยนี่”

แต่เบโตรปฏิเสธว่า “พอหนุ่ม ไม่ใช่ผมนะ”

⁵⁹ประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อมา ก็มีชายคนหนึ่งยืนยันว่า

“ไอ้คนนี่ ต้องอยู่กับเยซูแน่ๆ เพราะมันเป็นชาวกาลิลีเหมือนกัน”

⁶⁰แต่เบโตรพูดว่า “พอหนุ่ม ผมไม่รู้ว่าคุณพูดเรื่องอะไร”

และเมื่อเบโตรพูดยังไม่ทันขาดคำก็มีเสียงไก่ขันขึ้นมา

⁶¹พระเยซูหันมามองเบโตร ทำให้เขานึกขึ้นได้ถึงคำพูดของพระองค์ที่บอกว่า

“คืนนี้ก่อนไก่ขัน คุณจะพูดว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

⁶²แล้วเบโตรก็ออกไปร้องไห้อย่างขมขื่น

คนหัวเราะเยาะพระเยซู

(มธ.26:67-68,มก.14:65)

⁶³พวกที่ควบคุมตัวพระเยซูพากันเยาะเย้ยและทุบตีพระองค์ ⁶⁴พวกเขาเอาผ้ามาปิดตาพระองค์ และถามว่า “ทายดูซิว่าใครเป็นคนตีแก” ⁶⁵แล้วพวกเขาก็ทุบตบูก เหยียดหยามพระองค์อีกมากมาย

พระเยซูอยู่ต่อหน้าพวกผู้นำชาวยิว

(มธ.26:59-66;มก.14:55-64;ยฮ.18:19-24)

⁶⁶เมื่อถึงตอนเช้า พวกผู้นำอาวูโส พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติ พากันมาประชุม และเอาตัวพระเยซูเข้ามาในศาลสูง[†]ของพวกเขา ⁶⁷พวกเขาพูดขึ้นว่า “บอกพวกเรา มาซิว่า แกเป็นพระคริสต์หรือเปล่า”

พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า “ถึงเราบอก คุณก็ไม่เชื่ออยู่ดี” ⁶⁸ถ้าเราถามคุณก็ไม่ตอบเหมือนกัน ⁶⁹นับแต่เนี่ไป บุตรมนุษย์ก็จะนั่งอยู่ทางขวาของพระเจ้าผู้มีฤทธิ์สูงสุด”

⁷⁰พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้นแกเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ” พระองค์จึงตอบว่า “คุณพูดเอง”

⁷¹แล้วพวกเขาก็พูดขึ้นว่า “เรายังต้องการพยานอีกทำไม ในเมื่อเราก็ได้ยินจากปากของมันเป็นเองแล้วนี่”

เจ้าเมืองปีลาตไต่สวนพระเยซู

(มธ.27:1-2,11-14;มก.15:1-5;ยฮ.18:28-38)

23 ทุกคนในที่ประชุมลุกขึ้นพาพระเยซูไปหาเจ้าเมืองปีลาต* ²พวกเขาเริ่มกล่าวหาพระองค์ ว่า “เราได้พบว่า ชายคนนี้พยายามปลุกปั่นประชาชนให้กระด้างกระเดื่อง เขายุยงให้พวกประชาชนเล็กจ่ายภาษีให้แก่ซีซาร์ แคมยั่งอ้างตัวเองเป็นพระคริสต์[†] กษัตริย์ของเราอีกด้วย”

³ปีลาตจึงถามพระเยซูว่า “แกเป็นกษัตริย์ของยิวหรือ”

พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ใช่ อย่างที่ท่านว่า”

⁴ปีลาตจึงพูดกับพวกหัวหน้านักบวชและฝูงชนว่า “เราไม่เห็นเขาผิดอะไรเลย” ⁵แต่พวกเขายืนกรานเสียงแข็งว่า “แต่เขาก็ไต่สอนและปลุกปั่นประชาชนไปทั่วแคว้นยูเดีย เริ่มจากแคว้นกาลิลีเรื่อยมาจนถึงเมืองเยรูซาเล็มนี้”

ปีลาตส่งตัวพระเยซูไปพบเฮโรด

⁶เมื่อปีลาตได้ยินอย่างนั้น ก็ได้สอบถามจนรู้ว่าพระเยซูเป็นชาวกาลิลี ⁷ซึ่งอยู่ในการปกครองของกษัตริย์เฮโรด เขาจึงส่งตัวพระเยซูไปให้กับกษัตริย์เฮโรด ซึ่งตอนนั้นอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็มพอดี ⁸เมื่อกษัตริย์เฮโรดพบพระเยซูก็ดีใจมาก เพราะอยากพบมานานแล้ว เขาได้ยินชื่อเสียงของพระองค์ และเขาหวังว่าพระเยซูจะแสดงอิทธิฤทธิ์ให้ดูบ้าง ⁹เฮโรดได้ถามพระเยซูหลายอย่าง แต่พระองค์ก็ไม่ได้อบอะไรเลย ¹⁰พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติที่ยืนอยู่ที่นั่นก็พากันกล่าวหา พระองค์อย่างดุเดือด ¹¹เฮโรดกับพวกทหารของเขาต่างพากันหัวเราะเยาะ และดูถูกเหยียดหยามพระองค์ พวกเขาให้พระองค์แต่งชุดของกษัตริย์แล้วส่งตัวกลับไปหาปีลาต ¹²ในวันนั้นเองทั้งเฮโรดและปีลาตได้กลายเป็นเพื่อนกัน เพราะก่อนหน้านี้ พวกเขาเป็นศัตรูกัน

พระเยซูต้องตาย

(มธ.27:15-26;มก.15:6-15;ยฮ.18:39-19:16)

¹³ปีลาตได้เรียกพวกหัวหน้านักบวช พวกผู้นำและประชาชนมาชุมนุมกัน ¹⁴แล้วปีลาต บอกว่า “ตามที่พวกคุณได้นำชายคนนี้มาหาเรา และได้กล่าวหาเขาว่าปลุกปั่นยุยงประชาชนให้กระด้างกระเดื่องนั้น หลังจากที่เราได้สอบสวนเขาต่อหน้าพวกคุณแล้ว ก็ไม่เห็นว่าเขาทำผิดอะไรตามที่พวกคุณกล่าวหาเลย ¹⁵ส่วนกษัตริย์เฮโรด* ก็คิดเหมือนกัน พระองค์ก็เลยส่งชายคนนี้ก็กลับมาหาเรา เขาไม่ได้ทำผิดอะไรที่สมควรตายเลย ¹⁶เราจะสั่งเขียนเขาแล้วปล่อยตัวไป” ^{17*}

¹⁸แต่ฝูงชนร้องตะโกนเป็นเสียงเดียวกันว่า “ฆ่ามันซะ แล้วปล่อยบาร์บัสให้เรา”

¹⁹บาร์บัสถูกขังอยู่ในคุก เพราะได้ก่อการจลาจลขึ้นในเมืองเยรูซาเล็มและฆ่าคนตาย

23:1 ปีลาต ชื่อเต็มคือ ปอนติอุส ปีลาต เป็นเจ้าหน้าที่ ที่รัฐบาลโรมส่งมาเป็นผู้ว่าราชการแคว้นยูเดียของยิวในระหว่างปีค.ศ.26-36 หรือ พ.ศ.569-579

23:15 เฮโรด คือ เฮโรด แอนติปาส ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีและเปเรีย เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรด มหาราช ปกครองในปีก่อนคริสตศักราช 4 - ค.ศ.39 หรือ พ.ศ.539 - 582

23:17 ในบทที่ 23:17 นี้ สำเนากรีกบางฉบับมีเพิ่มข้อที่ 17ว่า “ในทุกๆ ปีในเทศกาลวันปลดปล่อย ปีลาต จะปล่อยนักโทษให้หนึ่งคน”

²⁰ปีลาตจึงเกลี้ยกล่อมพวกเขาอีก เพราะอยากปล่อยพระเยซู²¹ แต่พวกเขากลับตะโกนว่า “ตริงมันที่กางเขน ตริงมันที่กางเขน”

²²ปีลาตถามพวกเขาอีกเป็นครั้งที่สามว่า “ทำไม เขาทำผิดอะไร เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไร ที่สมควรตายเลย เราจะสั่งให้เขียนเขา แล้วก็ปล่อยตัวไป”

²³แต่พวกเขาก็ร้องตะโกนดังขึ้นๆ ให้ตริงพระเยซูที่กางเขน และในที่สุดเสียงนั้นก็ชนะ ²⁴ปีลาตตัดสินใจทำตามที่พวกนั้นขอ ²⁵คือปล่อยตัวบาร์บาสที่ติดคุกเพราะก่อการจลาจลและฆ่าคนตาย และให้ทำกับพระเยซูอย่างที่เขาต้องการ

พระเยซูถูกฆ่าบนไม้กางเขน

(มธ.27:32-44; มก.15:21-32; ยอ.19:17-27)

²⁶ในระหว่างทางที่นำตัวพระเยซูไปนั้น พวกเขาก็จับตัวซีโมนชาวไซรีน ที่เพิ่งมาจากชนบท บังคับให้เขาแบกไม้กางเขนเดินตามหลังพระเยซูไป

²⁷ฝูงชนจำนวนมากได้เดินตามไป รวมทั้งผู้หญิงหลายคนที่ได้ร้องห่มร้องไห้ คร่ำครวญ สงสารพระเยซู ²⁸พระเยซูก็ได้หันไปบอกพวกนางว่า

“หญิงชาวเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้ให้กับเราเลย แต่ร้องไห้ให้กับตัวเองและลูกๆ ของคุณเองดีกว่า ²⁹เวลานั้นจะมาถึง ที่คนจะพูดว่า ‘หญิงที่เป็นหมั้น ไม่เคยคลอดลูก และไม่เคยเลี้ยงนมลูก ก็ได้เปรียบจริงๆ’ ³⁰แล้วพวกเขาก็จะขอร้องกับภรรยาว่า ‘ช่วยฟังลงมาทับเราด้วย’ และอ่อนวอนกับเนินเขาว่า ‘ช่วยฟังเราหน่อย’* ³¹เพราะถ้าพวกเขาทำอย่างนี้กับคนที่บริสุทธิ์ แล้วมันจะเกิดอะไรขึ้น กับคนที่ทำผิด”*

³²ยังมีผู้ร้ายอีกสองคนที่ถูกนำตัวมาฆ่าพร้อมกับพระเยซูด้วย ³³เมื่อเขามาถึงสถานที่เรียกว่า “หัวกะโหลก” พวกเขาก็ตริงพระเยซูบนไม้กางเขน ผู้ร้ายสองคนนั้น ก็ถูกตรึงไว้คนละข้างของพระเยซู ³⁴แล้วพระเยซูก็พูดว่า “พระบิดา ช่วยยกโทษให้กับพวกเขาด้วย เพราะพวกเขาไม่รู้ตัวหรอกว่ากำลังทำอะไรลงไป”*

แล้วพวกเขาเอาเสื้อผ้าของพระองค์มาจับสลากแบ่งกัน ³⁵ประชาชนก็ยืนดูอยู่ ส่วนพวกผู้นำชาวยิวต่างพากันหัวเราะเยาะและพูดถากถางว่า “ในเมื่อเขาช่วยคนอื่นได้ ก็ให้เขาช่วยตัวเองด้วยสิ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ ผู้ที่พระเจ้าได้เลือกไว้จริง”

³⁶พวกทหารก็พากันมาล้อเลียน เอาเหล็กอ้อนงูๆเปรี้ยวๆ มาเหยยให้ตีม ³⁷พวกเขาพูดว่า “ถ้าแกเป็นกษัตริย์ของชาวยิวจริง ก็ช่วยตัวเองสิ”

³⁸เหนือตัวพระองค์ขึ้นไปมีป้ายเขียนไว้ว่า “นี่คือกษัตริย์ของชาวยิว”

³⁹ผู้ร้ายคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่พูดเสียดสีว่า

“แกเป็นพระคริสต์ไม่ใช่หรือ ช่วยตัวแกเองและพวกเราดูด้วยสิ”

⁴⁰แต่ผู้ร้ายอีกคนหนึ่งห้ามเขา และพูดขึ้นว่า “แกก็มีโทษถึงตายเหมือนกับเขา แกไม่กลัวพระเจ้าหรือยังไ้ ⁴¹พวกเรามั่นสมควรตายอยู่แล้ว แต่ชายคนนี้ไม่ได้ทำอะไรผิดเลย” ⁴²แล้ว

23:30 ขอร้องกับภรรยา...ฟังเราหน่อย อ้างมาจาก โยเซฟยา10:8
 23:31 ถ้าแปลตรงๆ จากสำเนากรีก คือ “ถ้าพวกเขาทำอย่างนี้กับต้นไม้ที่ยังเขียวสดอยู่ แล้วจะเกิดอะไรขึ้นกับต้นไม้ที่เหี่ยวแห้งไปแล้ว”
 23:34 แล้วพระเยซู...ทำอะไรลงไป สำเนากรีกฉบับแรกๆ ไม่มีคำพูดเหล่านี้

เขาก็พูดว่า “เยซู อ่าลึ่มผมนะครับ เมื่อท่านเข้าไปในแผ่นดินของท่าน”

⁴³พระองค์จึงตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า วันนี้คุณจะได้อยู่กับเราในสวนสวารค์อย่างแน่นอน”

พระเยซูตาย(มธ.27:45-56;มก.15:33-41;ยฮ.19:28-30)

⁴⁴ ประมาณเที่ยงถึงบ่ายสามโมง ท้องฟ้าทั่วทั้งเมืองก็มืดมิด ⁴⁵เพราะดวงอาทิตย์หยุดส่องแสงและม่านในวิหาร*ก็ขาดกลางออกเป็นสองท่อน ⁴⁶พระเยซูได้ร้องตะโกนว่า “พระบิดา ลูกขอมอบ จิตวิญญาณของลูกไว้ในมือของพระองค์” เมื่อพูดจบพระองค์ก็ขาดใจตาย

⁴⁷เมื่อนายร้อย[†]เห็นว่าเกิดอะไรขึ้น เขาก็สรรเสริญพระเจ้าและพูดว่า “เขาเป็นคนบริสุทธิ์แน่ๆ”

⁴⁸ส่วนฝูงชนที่พากันมามุงดูเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นนี้ เมื่อพวกเขา เห็นว่าเกิดอะไรขึ้น ต่างก็กลับบ้านและพูดตัวเองด้วยความเสียอกเสียใจ ⁴⁹ส่วนเพื่อนสนิททั้งหมดของพระเยซู และพวกผู้หญิงที่ติดตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีนั้น ยังคงยืนดูอยู่ต่างๆ

โยเซฟชาวอาริมาเธีย(มธ.27:57-61;มก.15:42-47;ยฮ.19:38-42)

⁵⁰ มีชายคนหนึ่งชื่อว่า โยเซฟ เป็นสมาชิกสภาสูงของชาวยิวเขาเป็นคนซื่อสัตย์ ที่ทำตามใจพระเจ้า ⁵¹เขาไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจและการกระทำของพวกผู้นำชาวยิวคนอื่นๆเกี่ยวกับพระเยซู เขามาจากเมืองอาริมาเธียในแคว้นยูเดีย และเผ่าคอยแผ่นดินของพระเจ้าอยู่ ⁵²เขาได้ไปหาปีลาตเพื่อขอศพพระเยซู ⁵³แล้วจึงได้เอาศพของพระองค์ลงมาจากไม้กางเขน และห่อด้วยผ้าลินิน แล้วนำไปไว้ในอุโมงค์ใหม่ ซึ่งเจาะไว้ในหิน และยังไม่เคยใช้มาก่อน ⁵⁴วันนั้นเป็นวันศุกร์* และวันหยุดทางศาสนา[†]ก็ใกล้จะเริ่มต้นแล้ว ⁵⁵ส่วนพวกผู้หญิงที่ติดตามพระเยซูมาจากแคว้นกาลิลีก็ได้ตามโยเซฟไปที่อุโมงค์ และได้เห็นว่าเขาวางศพไว้ยังในอุโมงค์นั้น ⁵⁶หลังจากนั้น พวกเขาก็กลับบ้านไปเตรียมเครื่องหอมกับน้ำมันหอมไว้อาบศพพระองค์ แล้วในวันหยุดทางศาสนา[†] พวกเขาก็หยุดพักผ่อนตามที่กฎของโมเสสสั่ง

ข่าวพระเยซูฟื้นคืนชีพ(มธ.28:1-10;มก.16:1-8;ยฮ.20:1-10)

24 ตอนเช้าตรู่ของวันอาทิตย์พวกผู้หญิงก็ได้พากันเอาเครื่องหอมที่ได้เตรียมไว้ไปที่อุโมงค์ ²แล้วพบว่าหินที่ปิดปากอุโมงค์นั้นได้ถูกกลิ้งเปิดออกแล้ว ³พวกนางจึงเข้าไปในอุโมงค์ แต่ก็ไม่พบศพองค์เจ้าชีวิต ⁴พวกนางจึงว่าเกิดอะไรขึ้น ทันใดนั้น ก็มีชายสองคนใส่เสื้อผ้าสีขาวเป็นประกายมายืนอยู่ข้างๆ ⁵พวกนางก็ตกใจกลัวขบหน้า ลงกับพื้นดิน และชายทั้งสองก็พูดว่า “พวกเธอมาหาคนที่มิมีชีวิตในที่ของคนตายทำไม ⁶พระเยซูไม่ได้อยู่ที่นี้แล้วพระองค์ฟื้นขึ้นมาแล้ว จำได้หรือเปล่าตอนที่อยู่แคว้นกาลิลี พระองค์บอกว่า ⁷“บุตรมนุษย์[†]จะต้องถูกมอบไว้ในมือของพวกคนบาป และจะถูกตรึงที่กางเขน แล้วพระองค์จะฟื้นขึ้นมาใหม่ในวันที่สาม” ⁸พวกผู้หญิงจึงนึกขึ้นมาได้

⁹พวกนางรีบกลับไปเล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกศิษย์เอกทั้งสิบเอ็ดคน และพวกศิษย์คนอื่นๆ

23:45 ม่านในวิหาร เป็นม่านที่กั้นอยู่ระหว่างห้องที่บริสุทธิ์ที่สุดกับห้องที่บริสุทธิ์ในวิหาร

23:54 วันศุกร์ คือวันก่อนวันหยุดทางศาสนา

24:12 สำเนากรีกบางฉบับและลาตินบางฉบับ ไม่มีข้อ12นี้

ของพระเยซูฟั่ง¹⁰ พวกผู้หญิงที่มาเล่าเรื่องนี้ให้ฟังก็มี มารีย์ชาวแมกดาลา โยอันนา มารีย์แม่ของยากอบ และรวมทั้งหญิงคนอื่นๆ¹¹ แต่พวกศิษย์เอกไม่เชื่อ และหาว่าเป็นเรื่องเหลวไหล¹² แต่เปโตรวิ่งไปดูที่อุโมงค์ เมื่อเขาก็ลงไปดูก็เห็นแต่ผ้าลินินที่ห่อศพของพระเยซูวางอยู่ แล้วเขาก็จากไปด้วยความสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น*

บนเส้นทางไปเมืองเอมมาอุส(มก.16:12-13)

¹³ในวันนั้น ศิษย์สองคนของพระเยซู กำลังเดินทางไปที่หมู่บ้านเอมมาอุส ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองเยรูซาเล็มราวๆ สิบเอ็ดกิโลเมตร¹⁴ พวกเขาพูดคุยกันถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น¹⁵ พระเยซูก็ได้เข้ามาใกล้ และเดินไปกับพวกเขา¹⁶ แต่พระเจ้าทำให้พวกเขา จำพระองค์ไม่ได้¹⁷ พระเยซูจึงถามว่า “พวกคุณกำลังเดินคุยกันเรื่องอะไรหรือ” พวกเขา ก็หยุดเดิน ทำหน้าตาเศร้าหมอง¹⁸ ชายคนหนึ่งชื่อเคลออปัสก็ตอบว่า “ในเมืองเยรูซาเล็ม สงสัยจะมีแต่คุณเท่านั้น ที่ไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นที่นั่นเมื่อสองสามวันมานี้”

¹⁹พระเยซูจึงตอบไปว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือ”

พวกเขาจึงตอบว่า “ก็เรื่องที่เกิดกับเยซูชาวนาซาเร็ธไง เขาเป็นผู้ทดแทนพระเจ้า ในสายตาของพระเจ้า และคนทั้งปวงเห็นว่าเยซูเป็นคนที่มีฤทธิ์เดชมาก ทั้งในด้านคำพูดและการกระทำ²⁰ แต่พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำของเรา ส่งเขาไปให้ผู้มีอำนาจของโรมตัดสินประหารชีวิต แล้วเขาก็ถูกตรึงบนไม้กางเขน²¹ พวกเราเคยหวังไว้ว่า เขาจะมาปลดปล่อยชนชาติอิสราเอลให้เป็นอิสระ เรื่องนี้ก็ไม่ได้เกิดขึ้นสามวันมาแล้ว²² แต่เมื่อเช้าตรู่วันนี้เอง มีผู้หญิงบางคนในพวกเราได้ไปที่อุโมงค์ แล้วได้มาพูดให้เราประหลาดใจว่า²³ พวกนางหาเขาไม่เจอ และยังคงบอกอีกว่าได้เห็นทูตสวรรค์สององค์ในนิมิต* มาบอกว่า เยซูยังมีชีวิตอยู่²⁴ พวกเราบางคนวิ่งไปดูที่อุโมงค์ ก็ไม่พบศพจริงๆ เหมือนกับที่ผู้หญิงกลุ่มนั้นบอก”

²⁵แล้วพระเยซูก็พูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงได้โง่อย่างนี้ ไม่ยอมเชื่อสิ่งที่ผู้ทดแทนพระเจ้าบอก²⁶ ก่อนที่พระคริสต์[†] จะได้รับส่งร่าคืนนั้น พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานก่อนไม่ใช่หรือ”²⁷ แล้วพระเยซูก็เริ่มอธิบายข้อพระคัมภีร์ต่างๆ ที่พูดถึงพระองค์จนหมดเกลี้ยง เริ่มตั้งแต่โมเสสตลอดไปจนถึงผู้ทดแทนพระเจ้าทุกคน

²⁸เมื่อเกือบจะถึงหมู่บ้านเอมมาอุส พระเยซูทำท่าเหมือนจะเดินเลยไป²⁹ พวกเขา ก็คะยั้นคะยอให้พระองค์อยู่ และบอกว่า “นี่ก็เย็นมากแล้ว ไกลมืดแล้วด้วย ไปพักกับพวกเราก่อนเถอะ” พระเยซูจึงเข้าไปพักอยู่กับพวกเขา

³⁰เมื่อพวกเขาอยู่ที่โต๊ะอาหารนั้น พระองค์ได้หยิบขนมปังขึ้นมาขอบคุณพระเจ้า แล้วก็หักขนมปังแบ่งให้กับพวกเขา³¹ แล้วตาของพวกเขาก็สว่างขึ้น จำพระเยซูได้ แล้วพระองค์ก็หายวับไปกับตา³² พวกเขาจึงพูดกันว่า “มีน้ำละ ใจของเราถึงได้ร้อนรุ่มนำดูเลย ในระหว่างทางที่พระองค์พูดและอธิบายข้อพระคัมภีร์ให้ฟัง”

³³ทั้งสองจึงรีบลุกขึ้นกลับไปเมืองเยรูซาเล็มทันที และได้พบกับพวกศิษย์เอกทั้งสิบเอ็ดคนที่ชุมนุมกันอยู่กับศิษย์คนอื่นๆ³⁴ กลุ่มที่ชุมนุมนั้นก็ได้บอกกับสองคนนี้ว่า “องค์เจ้าชีวิต พ้นขึ้น

24:23 นิมิต คือบางสิ่งที่เหมือนความฝันที่พระเจ้าให้กับมนุษย์

มาแล้วจริงๆ พระองค์มาปรากฏตัวให้ซีโมนเห็น”

³⁵แล้วทั้งสอง ก็ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในระหว่างทาง และเล่าให้ฟังว่าพวกเขาจำพระเยซูได้ตอนที่พระองค์หักขนมปังให้

พระเยซูปรากฏตัวต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์

(มธ.28:16-20; มก.16:14-18; ยช.20:19-23; กจ.1:6-8)

³⁶ขณะที่ทั้งสองยังเล่าอยู่นั้น พระเยซูได้มายืนอยู่กับพวกเขา และพูดว่า

“ขอให้อยู่เย็นเป็นสุข”

³⁷พวกเขาก็สะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเจอปิ ³⁸พระเยซูจึงพูดว่า “ตกใจทำไม ทำไมถึงซี้งล้วยอย่างนี้ ³⁹ดูมือและเท้าของเราสิ นี่เป็นตัวเราจริงๆ ไม่เชื่อลองจับดู จะได้ว่าไม่ใช่ผี เพราะผีไม่มีเนื้อ ไม่มีกระดูกอย่างที่เห็นเรามีพรอก”

⁴⁰เมื่อพูดเสร็จ พระองค์ก็ยื่นมือและเท้าให้พวกเขาดู ⁴¹พวกศิษย์ดีใจและแปลกใจมาก ไม่อยากเชื่อว่าเป็นจริงแล้วพระเยซูก็ถามขึ้นว่า “มีอะไรกินบ้าง” ⁴²พวกเขาจึงเอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งมาให้พระองค์ ⁴³พระองค์ก็เอามากินต่อหน้าพวกเขา

⁴⁴แล้วพระองค์ก็พูดกับพวกเขาว่า “เมื่อก่อนตอนที่เรายูกับพวกคุณ เราได้บอกแล้วว่า ทุกเรื่องที่ได้เขียนไว้เกี่ยวกับเราในกฎปฏิบัติของโมเสส ในหนังสือของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และในหนังสือสดุดี จะต้องเกิดขึ้นตามนั้น”

⁴⁵แล้วพระองค์เปิดใจพวกเขาให้เข้าใจพระคัมภีร์ ⁴⁶พระองค์บอกพวกเขาว่า “พระคัมภีร์

เขียนไว้ว่า พระคริสต์[†] จะต้องทนทุกข์ทรมาน และจะฟื้นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม ⁴⁷เรื่องการกลับตัวกลับใจเพื่อจะได้รับการอภัยโทษจากบาป จะต้องได้ประกาศไปในนามของเราให้คนทุกชาติรู้ เริ่มจากเมืองเยรูซาเล็มก่อน ⁴⁸พวกคุณจะต้องเป็นพยานเล่าเรื่องทั้งหมดนี้ที่คุณเห็น ⁴⁹แล้วเราจะส่งพระวิญญาณมาให้ เป็นพระวิญญาณที่พระบิดาของเราได้สัญญาว่าจะให้กับพวกคุณ แต่พวกคุณต้องคอยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มก่อน จนกว่าจะได้รับฤทธิอำนาจนั้นจากสวรรค์”

พระเยซูกลับสู่สวรรค์

⁵⁰จากนั้นพระเยซูก็นำพวกเขาไปที่หมู่บ้านเบธานี และยกมือขึ้นอวยพรพวกเขา ⁵¹ขณะที่อวยพรอยู่นั้น พระองค์ก็จากพวกเขาไป โดยถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์ ⁵²พวกเขากราบไหว้พระองค์ และกลับไปเมืองเยรูซาเล็มด้วยความดีใจเป็นยิ่งนัก ⁵³แล้วพวกเขาก็ได้อยู่ในวิหารเป็นประจำ เพื่อสรรเสริญพระเจ้า

License Agreement for Bible Texts

World Bible Translation Center

Last Updated: September 21, 2006

Copyright © 2006 by World Bible Translation Center

All rights reserved.

These Scriptures:

- Are copyrighted by World Bible Translation Center.
- Are not public domain.
- May not be altered or modified in any form.
- May not be sold or offered for sale in any form.
- May not be used for commercial purposes (including, but not limited to, use in advertising or Web banners used for the purpose of selling online ad space).
- May be distributed without modification in electronic form for non-commercial use. However, they may not be hosted on any kind of server (including a Web or ftp server) without written permission. A copy of this license (without modification) must also be included.
- May be quoted for any purpose, up to 1,000 verses, without written permission. However, the extent of quotation must not comprise a complete book nor should it amount to more than 50% of the work in which it is quoted. A copyright notice must appear on the title or copyright page using this pattern: "Taken from the HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™ © 2006 by World Bible Translation Center, Inc. and used by permission." If the text quoted is from one of WBTC's non-English versions, the printed title of the actual text quoted will be substituted for "HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™." The copyright notice must appear in English or be translated into another language. When quotations from WBTC's text are used in non-saleable media, such as church bulletins, orders of service, posters, transparencies or similar media, a complete copyright notice is not required, but the initials of the version (such as "ERV" for the Easy-to-Read Version™ in English) must appear at the end of each quotation.

Any use of these Scriptures other than those listed above is prohibited. For additional rights and permission for usage, such as the use of WBTC's text on a Web site, or for clarification of any of the above, please contact World Bible Translation Center in writing or by email at distribution@wbtc.com.

World Bible Translation Center

P.O. Box 820648

Fort Worth, Texas 76182, USA

Telephone: 1-817-595-1664

Toll-Free in US: 1-888-54-BIBLE

E-mail: info@wbtc.com

WBTC's web site – World Bible Translation Center's web site: <http://www.wbtc.org>

Order online – To order a copy of our texts online, go to: <http://www.wbtc.org>

Current license agreement – This license is subject to change without notice. The current license can be found at: <http://www.wbtc.org/downloads/biblelicense.htm>

Trouble viewing this file – If the text in this document does not display correctly, use Adobe Acrobat Reader 5.0 or higher. Download Adobe Acrobat Reader from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/readstep2.html>

Viewing Chinese or Korean PDFs – To view the Chinese or Korean PDFs, it may be necessary to download the Chinese Simplified or Korean font pack from Adobe. Download the font packs from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/acrrasianfontpack.html>